

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 70 / IV legislatura / Quart període

Dimecres, 17 de novembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 40

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'adequació de la Llei 6/1989, del 25 de maig, en matèria de caixes d'estalvi (Reg. 11791) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller d'Economia i Finances* (p. 3398).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 3399).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 3399).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 3399).

Explicació de vot: *Sr. Carnicer (S)* (p. 3399), *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 3400) i *Sr. Aligué (CiU)* (p. 3400).

SUMARI (2)

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei de reforma de la Llei 4/1983, del 9 de març, de cooperatives a Catalunya (Reg. 4966) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació de la Proposició: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3400).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Riera i Olivé (S) (p. 3401).*

Torn en contra: *Sr. Parera (CiU) (p. 3403).*

Votació: *rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 3404).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3404).*

Paraules in memoriam del poeta Tomàs Garcés

El president dedica unes paraules de record i homenatge al poeta Tomàs Garcés (p. 3404).

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei de reforma de la Llei 4/1983, del 9 de març, de cooperatives a Catalunya (Reg. 4966) (Continuació.)

Explicació de vot: *Sr. Gimeno (IC) (p. 3404).*

Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya (Regs. 318 i 371) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 3405).*

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 3406), Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3407), Sr. Rañé (S) (p. 3407) i Sr. Sesnilo (CiU) (p. 3408).*

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció (p. 3409).*

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre els incendis forestals (Reg. 12813) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Ganyet (S) (p. 3409).*

Posició dels grups: *Sr. Ros (P) (p. 3410), Sr. Gimeno (IC) (p. 3411), Sr. Portabella (ERC) (p. 3412) i Sr. Moliner (CiU) (p. 3413).*

Votació: *rebutjada per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 3414).*

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals (Reg. 13129) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Portabella (ERC) (p. 3414).*

Posició dels grups: *Sra. Arnalot (P) (p. 3415), Sr. Reguant (M) (p. 3415), Sra. Oranich (IC) (p. 3416), Sr. Roma (S) (p. 3417) i Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3417).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 3418).*

Designació pel Parlament de tres síndics de la Sindicatura de Comptes (Punt sisè de l'ordre del dia.)

El secretari tercer llegeix el text de l'article 20.1 de la Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes (p. 3418).

Votació: *són designats el Sr. Ferran Termes i Anglès i el Sr. Jordi Petit i Fontserè per 87 vots i el Sr. Manuel Cardeña i Coma per 86 vots (p. 3418).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les universitats (Reg. 13349) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 3418).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 3420).*

Rèplica: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 3421).*

Contrarèplica: *conseller (p. 3422).*

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt dotzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 3423).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació del món editorial (Reg. 8959) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Ferran (S) (p. 3423).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 3425).*

Rèplica: *Sr. Ferran (S) (p. 3427).*

Contrarèplica: *conseller (p. 3428).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts.

SUMARI (3)

InterpeHació al Consell Executiu sobre el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya a les corporacions locals (Reg. 13895) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Farrés (IC) (p. 3429).*

Resposta: *consellera de Governació (p. 3431).*

Rèplica: *Sr. Farrés (IC) (p. 3434).*

Contrarèplica: *consellera (p. 3436).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de formació professional (Reg. 9385) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Cadevall (S) (p. 3437).*

Resposta: *conseller d'Ensenyament (p. 3439).*

Rèplica: *Sr. Cadevall (S) (p. 3441).*

Contrarèplica: *conseller (p. 3443).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre les prestacions socials (Reg. 12952) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M) (p. 3443).*

Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 3445).*

Rèplica: *Sr. Reguant (M) (p. 3446).*

Contrarèplica: *conseller (p. 3447).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la indústria cinematogràfica (Reg. 8958) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Torrent (S) (p. 3448).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 3449).*

Rèplica: *Sra. Torrent (S) (p. 3451).*

Contrarèplica: *conseller (p. 3452).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre els consells comarcals (Reg. 9226) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Morera (ERC) (p. 3453).*

Resposta: *consellera de Governació (p. 3455).*

Rèplica: *Sr. Morera (ERC) (p. 3457).*

Contrarèplica: *consellera (p. 3458).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la pesca a Catalunya (Reg. 9819) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3458).*

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3460).*

Rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3461).*

Contrarèplica: *conseller (p. 3462).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'atur juvenil (Reg. 9889) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3463).*

Resposta: *conseller de Treball (p. 3465).*

Rèplica: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3467).*

Contrarèplica: *conseller (p. 3468).*

La sessió se suspèn a les nou del vespre i deu minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 40.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'adequació de la Llei 6/1989, del 25 de maig, en matèria de caixes d'estalvi (Reg. 11791).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei de reforma de la Llei 4/1983, del 9 de març, de cooperatives de Catalunya (Reg. 4966).

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya (Regs. 318 i 371).

4. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre els incendis forestals (Reg. 12813).

5. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals (Reg. 13129).

6. Designació pel Parlament de tres síndics de la Sindicatura de Comptes.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les universitats (Reg. 13349).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya a les corporacions locals (Reg. 13895).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de formació professional (Reg. 9385).

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les prestacions socials (Reg. 12952).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la indústria cinematogràfica (Reg. 8958).

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació del món editorial (Reg. 8959).

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els consells comarcals (Reg. 9226).

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la pesca a Catalunya (Reg. 9819).

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'atur juvenil (Reg. 9889).

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les mutualitats de previsió social (Reg. 10071).

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la prestació social substitutòria (Reg. 13418).

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el funcionament educatiu i administratiu dels centres públics d'educació d'adults (Reg. 13433).

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'habitatge públic (Reg. 13432).

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció del cooperativisme (Reg. 13420).

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les institucions d'iniciativa social (Reg. 13434).

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris a Catalunya (Reg. 13416).

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió de la superfície forestal (Reg. 13443).

24. Preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Serà distribuïda en el curs de la sessió la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser respostes oralment en el Ple, i també els noms de les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que les han formulades. Per aquest motiu, prega la presidència que se l'excusi de la seva lectura. Així mateix, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores del dia de demà, dia 18 de novembre.

**Projecte de llei d'adequació de la
Llei 6/1989, de 25 de maig,
en matèria de caixes d'estalvi**

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'adequació de la Llei 6/1989, de 25 de maig, en matèria de caixes d'estalvi, i de les esmenes presentades per a ser defensades en el Ple. La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, el Projecte de llei que avui es presenta té com a finalitat adaptar la Llei 6/89, de 25 de maig, que era una llei de modificació de la Llei 15/85, de caixes d'estalvi catalanes, a la Sentència 33/93 del Tribunal Constitucional, que declarava nul el precepte establert a l'article 1 d'aquella Llei, segons el qual en aquelles caixes en què hagin participat, com a entitats fundadores, corporacions locals, els acords del Ple d'aquestes corporacions que designin els consellers generals s'han de prendre amb el vot favorable de les dues terceres parts del nombre de fet, i que en cap cas no podrà ser inferior a la majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació.

El Tribunal Constitucional fonamenta la seva decisió, en aquesta Sentència de primer de febrer, en l'apreciació que la Llei de bases de règim local regula els supòsits en què els

acords de les corporacions locals s'han de prendre amb majoria qualificada de dos terços, com un *numerus clausus*, no susceptible de ser ampliat pel legislador autonòmic –en aquest cas, la Generalitat. És per això que declara nul el precepte.

La inclusió d'aquest precepte, d'aquest article, en la Llei 6/89, promulgada per fer l'adaptació de la Llei 15/85, com deia fa un moment, de caixes catalanes, a dues sentències del Tribunal Constitucional, tenia com a objectiu aconseguir un ampli consens en la designació dels representants a les caixes de fundació pública. Recordi's que la normativa preveu que per a les caixes de fundació pública la suma dels consellers designats per la corporació fundadora i els designats pel grup de corporacions locals ha de representar la meitat més un del nombre de consellers generals de la caixa. Atès aquest elevat pes dels consellers generals designats per ens basats en la representació política, i atès l'esperit que presidí l'elaboració de la Llei de caixes, dirigit a garantir la màxima independència dels consellers generals respecte de les institucions i les entitats que els han designat per tal d'assegurar la màxima estabilitat dels òrgans de govern de les caixes, es va considerar que una manera de contribuir a aquest objectiu era mitjançant l'establiment d'una fórmula que assegurés que la relació dels consellers designats en representació de la corporació fundadora –en el cas, sempre, de les caixes de fundació pública– comptés amb el suport més ampli possible entre els membres de la corporació.

La interpretació efectuada pel Tribunal Constitucional no ens permet mantenir aquest precepte amb la redacció que se li havia donat. No obstant això, el mateix Tribunal Constitucional, en els fonaments jurídics de la sentència, admet que el legislador autonòmic pot ampliar el nombre de supòsits en què els acords de les corporacions locals s'han de prendre per majoria absoluta en lloc de la majoria simple. Fent ús d'aquesta potestat, en la present adaptació de la Llei que avui presento es proposa que l'adopció de l'acord per tal de designar els representants a les caixes d'estalvi de les corporacions locals fundadores es realitzi mitjançant majoria absoluta, que és la fórmula que, d'acord amb els objectius perseguits, més s'acosta a l'esperit del precepte que avui substituïm.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, demano, en nom del Govern, l'aprovació d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi hagués algun diputat encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen, ho podria fer en aquest moment. (*Pausa.*) No essent així, es passa al debat del Projecte de llei, a la part dispositiva.

Hi ha una única esmena, esmena de modificació presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Si em permet la presidència, jo faré la defensa d'aquesta esmena i alhora també una breu explicació de vot, i suposo que així simplificarem molt més els tràmits.

En tot cas, aquesta esmena nostra l'únic que pretenia és una modificació de l'article segon d'aquest Projecte de Llei, que fa referència a la publicació d'un text refós d'aquestes normes en el termini de sis mesos. A nosaltres ens sembla que, tal com estan les coses i amb aquesta petita modificació que avui anem a introduir, realment, el termini és excessivament llarg, i pensàvem que això es podria fer en menys temps. Per això vàrem presentar una esmena en què plantejgem que això es faci en el termini de dos mesos, però hem de dir que se'ns ha proposat una esmena transaccional en què aquest termini queda limitat a quatre mesos i ens sembla bé, perquè pensem que això tampoc no és una qüestió pas determinant. L'important és que això es faci aviat i, en conseqüència, nosaltres, òbviament, signem i acceptem aquesta transaccional.

He de dir que nosaltres votarem favorablement aquesta Llei, aquest –ara per ara– Projecte de Llei d'adequació de la Llei de les caixes d'estalvis a la Sentència del Tribunal Constitucional, bàsicament perquè nosaltres vàrem defensar ja aquí, en aquest Ple, esmenes i criteris que anaven en la mateixa direcció que el Tribunal Constitucional. Nosaltres pensàvem que el redactat de la Llei atemptava contra l'autonomia municipal, exigia unes majories que, fins i tot, no es requereixen pas per al nomenament d'un alcalde; és a dir, que anaven molt més enllà, i que, per tant, no era desitjable establir una majoria qualificada d'aquestes característiques.

Pensàvem també –i així ho vàrem dir en la sessió corresponent– que això constituïria un element suficient per declarar la inconstitucionalitat d'aquest article i, certament –certament–, el Tribunal Constitucional ens ha donat la raó. No ens satisfà; lamentem que s'hagi hagut d'arribar a tot aquest procés; hauríem preferit que en el seu moment ja s'hagués legislat adequadament, i ens haguéssim pogut estalviar tot aquest tràmit. En qualsevol cas, és bo que esmenem l'error que es va cometre en aquesta Llei i que l'adequem als mandats del Tribunal Constitucional, i per això –com he dit– nosaltres, com és obvi, la votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra.

De manera que es pot passar a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor de l'esmena, es volen posar drets?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat. (*Pausa.*)

Ara se sotmet a votació la resta de la Llei.

Vots a favor?

La resta de la Llei ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem... Algun grup vol fer explicació de vot? (*Pausa.*) El senyor Martí Carnicer té la paraula, pel Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president, encara que sigui només per ratificar en molt bona part les paraules que ha dit el diputat senyor Roc Fuentes, d'Iniciativa, en relació amb aquesta Llei.

Acabem d'aprovar una llei que és modificació d'una llei de modificació, vull dir, la qual cosa no deixa de ser una mica rocambolesca. I l'aprovem, una mica, per l'entestament que hi va haver per la majoria de voler imposar un precepte que vulnerava totalment el que era l'autonomia de les corporacions locals en intentar que uns determinats acords, en aquest cas el nomenament del Consell d'Administració, es fes per dos terços, quan aquest queda molt clar en la Llei de bases de règim local que és un nombre d'acords tancat, que no es podia ampliar i que, per tant, era evident en aquell moment que aquesta ja era una resolució –l'article 17, en aquell moment– que havia de ser inconstitucional.

Així es va dir per diferents representants en el debat que vam fer; aquest article tenia esmena d'eliminació tant per part d'Iniciativa com per part del Grup Socialista i, doncs, no se'ns va voler fer cas, i avui ens tornem a trobar aquí davant de la necessitat d'haver d'aprovar una modificació de la Llei de modificació per tal d'esmenar això. Esperem que aquesta experiència sigui, en tot cas, profitosa i que el resultat d'aquesta pugui ser aplicable en altres casos que es puguin donar semblants.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup d'Esquerra Republicana, demana la paraula el senyor...? (*Pausa.*) No. Algun altre Grup vol fer explicació de vot? (*Pausa.*) El senyor Curto.

El Sr. CURTÓ I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, també. No és la primera vegada que este Ple aprova projectes de llei, aprova lleis com a conseqüència de sentències del Tribunal Constitucional, i això no nos ha d'estranyar. Formulo esta afirmació perquè el Grup Popular, en la modificació de la Llei de caixes d'estalvi de l'any 1989, va donar absolut suport, ple suport al criteri, al text articulat que va presentar en lo seu dia, en aquell moment, lo Consell Executiu.

Bé, los grups nos hem d'adaptar al que dictamina qualsevol sentència del Tribunal Constitucional, i en este sentit no crec, des del Grup Popular, que haguéssim d'aprendre cap lliçó perquè en estos moments lo que s'imposa és lo criteri polític, que és lo que es debat en esta cambra. I per consegüent, coherents amb aquella posició, lo Grup Popular, doncs, no nos toca altre remei, naturalment, que acceptar esta Sentència i donar ple suport al Projecte de llei que s'acaba de presentar. En este sentit, lo Grup Popular reiterem que en aquell moment vam entendre políticament que s'havia de votar aquella Llei tal com venia, amb les esmenes que vam intentar incorporar, i que en este moment lo Grup Popular, també, coherència per coherència, doncs, donem suport al text que ha presentat el Consell Executiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Senyor Aligué, per explicació de vot, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. ALIGUÉ: Gràcies, senyor president. Amb l'aprovació de la Llei d'avui s'ha procedit a l'adequació de la Llei 6/1989, del 25 de maig, sobre caixes d'estalvi, donant com-

pliment a la Sentència que en el seu dia va emetre el Tribunal Constitucional, la 33/1993. Els canvis introduïts en la Llei han estat mínims, i això vol dir que a partir d'ara tenim el marc adequat, el marc adient per a les entitats d'estalvi catalanes per a poder operar.

També haig d'agrair, en nom del nostre Grup i propi, al ponent, senyor Saura, del Grup d'Iniciativa, les seves aportacions a millorar la Llei i, com no?, la seva actitud constructiva tant en la Ponència com en Comissió, que ha permès que aquesta Llei arribés avui sense les set esmenes, excepte aquesta que hem transaccionat.

Per tant, doncs, el nostre Grup –ja dic– ha donat suport a aquesta Llei d'adequació de la Sentència d'acord amb el Tribunal Constitucional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aligué.

Proposició de llei de modificació de la Llei de reforma de la Llei 4/1983, del 9 de març, de cooperatives de Catalunya

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei de reforma de la Llei 4/1983, del 9 de març, de cooperatives de Catalunya, així com de les esmenes reservades per a ser defensades en el Ple.

La Comissió de Política Social ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Un diputat signant de la iniciativa pot presentar ara la proposta. (*Pausa.*) Sí, el senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, en elaborar el Dictamen de la Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1992, de 10 de febrer, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya, la Comissió de Política Social va accedir que la presentació i defensa del Dictamen davant d'aquesta cambra les fes un grup minoritari, en aquest cas el Grup Popular, en haver estat el Grup proponent de la reforma. Deferrència que tant el Grup Popular com jo personalment aprofitem per agrair davant del Ple.

En el tràmit de presentació d'esmenes, el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista han fet substancials aportacions a la modificació de la Llei de cooperatives inicialment plantejada pel Grup Popular, que han estat amb més o amb menys èxit incorporades al text del Dictamen.

Com qualsevol norma, la Llei 4/1983, de cooperatives de Catalunya, tenia l'objectiu d'acotar una realitat social que el legislador considerà necessari regular. L'evolució i canvis en el món del cooperativisme van fer necessària la reforma de la Llei mitjançant la Llei 13/1991, d'1 de juliol, per tal d'adaptar-la a les noves realitats de l'associacionisme cooperatiu que avui tornem a actualitzar.

Entre les modificacions que es contenen en el text del Dictamen s'hi troba la de l'article 38.4, en què s'amplia el termini per exercitar les accions d'impugnació dels acords

nuls o anul·lables de sis mesos a un any de termini, en el qual es fixa la caducitat de l'acció per impugnar aquells acords que siguin contraris a la Llei, s'oposin a l'Estatut o lesionin, en benefici d'un o diversos socis adherits o tercers, els interessos de la cooperativa. Es modifica també l'article 48.9 per tal que les cooperatives de treball amb menys de cinc socis no hagin de comptar obligatòriament amb interventors de comptes nomenats per la Direcció General de Cooperatives, com fins ara, la qual cosa dinamitza, en evitar controls innecessaris, aquests tipus d'associacionisme cooperatiu.

La modificació introduïda a l'article 51.3 exceptua els socis —en el cas de cooperatives de treball associat compostes per tres socis— de la limitació del 25% de participació en el capital social, i estableix en aquests supòsits que la participació pot arribar a un terç de l'esmentat capital associat, però es manté el límit del 25% de les aportacions dels socis adherits.

Per una altra banda, s'exclou, amb la modificació d'aquest article, dins de les cooperatives de segon grau i de grau ulterior en què l'import de participació pot arribar al 40%, les cooperatives de crèdit.

La Llei de cooperatives és una llei extensa que tracta el cooperativisme amb minuciositat, la qual cosa ens va fer considerar convenient que dins de l'article 80 del Decret legislatiu 1/1992 s'incorporés una nova lletra, la lletra h, amb l'objectiu que entre les finalitats de les cooperatives agràries s'esmentés com una d'aquestes la de comprar i emmagatzemar productes en els moments de davallada de preus en què es prevegin greus perjudicis econòmics, per tal de fer-ne la posterior comercialització, perquè, tal com es desprèn de l'exposició de motius del Dictamen, les conjuntures del mercat poden arribar a posar en perill la continuïtat de les explotacions agràries i porten freqüentment a situacions de destrucció insolidària d'aliments, quan no només als països del Tercer Món, sinó a casa nostra ens trobem amb caresties dramàtiques en l'alimentació.

En el tràmit de presa en consideració es van posar de manifest les limitacions que aquestes cooperatives tindran com a mecanismes d'intervenció de preus en el mercat, donades les competències del FEOGA, no obstant les quals la incorporació d'aquest apartat h a la Llei ve en la mateixa línia del text legal a concretar les possibilitats d'aquest tipus de cooperativa.

Amb la modificació introduïda a l'article 98 es millora la redacció actual d'aquest, perquè, en establir els supòsits en què les cooperatives han de sotmetre els seus comptes a una auditoria externa abans de presentar els comptes anuals a l'aprovació de l'assemblea general, a l'apartat a s'inclou, a la nova redacció, les cooperatives que tinguin en promoció entre habitatges i locals un nombre superior a cinquanta, i no només de cinquanta edificis, com es podia desprendre del redactat inicial de la Llei.

Les cooperatives són persones jurídiques de tipus associatiu amb unes finalitats fonamentalment econòmiques, però enquadrades en el marc de la defensa d'interessos col·lectius per aconseguir fites no només econòmiques, sinó també fites socials dels que pertanyen aquestes cooperatives, és a dir, dels seus membres, i que tenen com a finalitat

el desenvolupament d'una activitat econòmica per aconseguir beneficis que es reparteixen entre els socis amb criteris de reciprocitat, però també amb finalitats de caràcter social.

Estava en l'esperit del nostre Grup Parlamentari, en presentar la Proposició de llei de modificació de l'actual regulació de les cooperatives a casa nostra, el fet d'aconseguir l'emmagatzemament de productes alimentaris per tal de poder, mitjançant l'articulació dels mecanismes de distribució posteriors..., que aquests aliments arribessin a les capes més desfavorides i necessitats de la nostra societat, si bé de forma indirecta, tal com es va manifestar en la presa en consideració.

No és aquest el moment, en aquesta iniciativa i en aquest últim tram parlamentari, de plantejar la qüestió, però sí anuncio a la cambra que el Grup Popular seguirà treballant per tal que puguem avançar en aquesta línia, tal com es va desprendre de la intervenció que jo mateix vaig fer en el tràmit de presa en consideració i també a la Proposició de llei que el nostre Grup va presentar a la Comissió de Política Social el propassat dia 10 de gener, amb la finalitat d'aconseguir que mitjançant la intervenció de la Generalitat de Catalunya els excedents alimentaris que es produeixin a casa nostra es distribueixin als ciutadans més necessitats o als pobles forans més angoixats.

Però, evidentment, per poder ésser operatius, i en no saber els moments en què les necessitats greus es poden presentar, la primera condició és que els productes estiguin emmagatzemats; la segona, que el preu que s'hagi pagat sigui el de davallada, perquè així la solució serà més efectiva, i la tercera, que la cooperativa, o una empresa privada de capital públic, estigui constituïda. Per què cooperativa? Perquè aquells agricultors i ramaders que es trobin sovint amb aquests problemes puguin defensar els seus interessos i, per un altre cantó, la Generalitat pugui ajudar a pal·liar un problema social mitjançant la solució d'un altre problema social, i més..., o en detriment de beneficiar l'empresa privada, que, legítimament, té com a objectiu social comprar i emmagatzemar productes amb ànim de lucre.

No vull acabar sense posar de manifest que el moviment cooperatiu, per la importància que se li dona tant a la Constitució com a l'Estatut, i per la realitat i necessitat social a la qual respon, ha d'evolucionar i consolidar-se com a resultat del consens de totes les forces polítiques i dels cooperativistes, que són els veritables protagonistes d'aquesta important vessant de l'economia social.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Passem al debat de la Proposició de llei. Només hi ha esmena, del Grup Socialista, que pretén la modificació d'un altre article, d'aquest text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, honorable president. Si m'ho permeteu, acumularia en aquesta intervenció, ja, l'explicació de vot; així estalviarem temps.

Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc...

El Sr. PRESIDENT: Més aviat posicionament, eh?; l'explicació de vot ve després del vot.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, president; gràcies. En primer lloc, voldria agrair, com és lògic, al Grup Popular l'oportunitat de millorar la Llei de cooperatives, que va obrir amb la presentació d'aquella Proposició de Llei. Penso que aquesta oportunitat ha permès introduir un nou apartat en l'article 80, referent a les cooperatives agràries, i, per tant, ampliar les seves finalitats en l'ordre i la línia que ha explicat el senyor Pujol, i va permetre també millorar i introduir esmenes que perfeccionessin el treball que varen fer l'any 92 modificant la Llei de l'any 83. En aquest sentit, com ha dit el senyor Pujol, s'ha permès modificar l'article 38.4 –no m'hi estendré–, el 48.9, el 51.2 i també el 98, certament des d'un tipus de correcció més aviat tècnica.

El Grup Socialista, com s'ha dit, hem participat i hem treballat i estem satisfets per les millores que s'han introduït –no podia ser d'altra manera–, però lamentem que hagi estat impossible que el Grup de la majoria acceptés l'esmena de la qual ara farem menció, que també, al nostre entendre, haguera millorat i perfeccionat el treball que varem fer l'any 92.

Concretament, aquesta esmena, com vostès poden observar, tracta i pretén modificar l'article 60; més que modificar, addicionar un nou apartat a aquest article 60. Vull recordar, encara que breument, la importància d'aquest article, des del nostre punt de vista, que va significar poder-lo introduir. Es tracta, i es tractava, en aquest article, de definir una eina financera a favor de les cooperatives per tal de millorar la seva capitalització. Vam introduir en aquest article 60 la possibilitat del títol participatiu, que és una mena de valor mobiliari per tal de buscar finançament extern a la cooperativa.

És evident que si hi ha algun problema que tenen les cooperatives, especialment..., totes, però molt especialment les de treball associat, és les dificultats de capitalització, d'entrada de capital en aquestes empreses. Aquest títol participatiu permet emetre un tipus de valor mobiliari que és remunerat una part amb un interès fix i una altra part a interès variable, segons el resultat de la cooperativa. Lògicament, això pot permetre una millora de capitalització d'aquestes empreses en el mercat extern, en el mercat de capitals.

Es tracta, doncs, d'una bona eina, una bona eina però que té dificultats; té moltes dificultats. Nogensmenys, en aquest moment encara cap cooperativa ha pogut, d'alguna forma o altra, fer ús d'aquesta eina per aquestes dificultats. Unes són dificultats de la mateixa naturalesa..., la majoria de petites i mitjanes empreses; són aquestes empreses. Tota la petita empresa té dificultats de trobar finançament extern que pugui entrar a la cooperativa –llevat, lògicament, del bancari. S'està parlant moltíssim de la necessitat d'animar un mercat secundari que la petita empresa hi tingui accés, per intentar directament poder-se nodrir de capital extern, d'inversors privats. Per tant, la cooperativa com a tal té també aquesta dificultat que té tota la petita empresa, però també en té una d'específica, que és pel fet de ser cooperatives.

Vostès saben –i jo sé, i ho compartim tots plegats, ben segur– que una empresa, quan fa fallida, quan té problemes, si és una empresa de capital, ningú fa referència que perquè tingui dificultats o hagi fet fallida, d'alguna manera, això influeixi que l'invent, que el tipus d'empresa no funcioni; és a dir, la SA lògicament és una eina que funciona, i quan una SA, per entendre'ns, fa fallida o té dificultats a ningú se li acut pensar que és que el tipus de SA, el tipus, l'entitat jurídica de capital que aquesta empresa representa no funciona en el seu sentit genuí, sinó que és una mala gestió el que ha portat aquella empresa a tenir dificultats. En canvi, quan és una cooperativa, moltes vegades, de cara als bancs, el sol fet de ser cooperativa ja té una reserva, d'entrada, davant aquest tipus d'empresa per aportar-hi capital, per intentar ajudar a nodrir-la de capital –amb les degudes garanties, lògicament–, i se li exigeixen moltes vegades moltes més garanties que a l'empresa de capital; per una desconfiança, per la mateixa naturalesa d'empresa. I això és així per una història..., i això és així, segurament, perquè en aquests anys últims moltes empreses que han hagut de reconvertir-se moltes vegades han utilitzat aquest tipus d'entitat per intentar salvar els llocs de treball que ja serien insalvables des del punt de vista de gestió; i això ha lesionat la mateixa figura de la cooperativa. Però en aquests moments vostès i jo també sabem ben segur que si algú està aguantant llocs de treball en aquest moment de dificultats és l'empresa cooperativa –en comparació amb l'empresa de capital–, la que aguanta més, moltes vegades, llocs de treball, per la mateixa naturalesa d'interiorització dels seus costos i de pacte social permanent que representen aquestes empreses.

Per tant, doncs, per això varem presentar aquesta esmena. Vam dir: bé, amb l'article 60 vam fer una bona feina, vam donar a les cooperatives una eina que era important, però en canvi hi ha unes dificultats que fan que això no es tiri endavant. Per això proposem que hi hagi un nou apartat, un apartat sis d'aquest article que digui: «El Consell Executiu ha d'establir els mitjans per tal de donar el suport financer necessari que faci viable la comercialització d'aquest títol participatiu dins el mercat de capital.»

Nosaltres pensem, senyores i senyors diputats, que aquest no és un compromís excessiu que demanem al Consell Executiu; no identifica quin tipus d'entitat hem d'organitzar ni quina eina hem de vertebrar per tal de poder facilitar aquest suport; no ho precisa. Això, lògicament, ho ha de decidir el Govern, qui té els mitjans, eines financeres, qui té la capacitat de poder estudiar, poder valorar la nostra realitat i quin tipus d'entitat hem de promoure, si ha de ser mixta amb el moviment cooperatiu o ha de ser només de l'Administració de la Generalitat, per tal de poder fer possible que aquestes eines financeres que posem a l'abast de les cooperatives per mitjà de la reforma de l'any 92 puguin ser efectives.

Això ho han fet moltíssims països de la Comunitat Europea; França, Bèlgica tenen entitats que fan possible la viabilitat que arribin aquestes possibilitats financeres en els mercats de capital amb les degudes garanties per als inver-

sors privats, que, lògicament, als quals hem de donar confiança pels motius que deia abans. Fins i tot la mateixa Unió Europea, en aquests moments, ha dissenyat una eina que se'n diu Soficatra que va en aquesta línia, uns fons d'inversions que possibilitaran operacions de finançament transnacional d'empreses d'economia social i també de col·laboració d'empreses d'economia social entre si, per tal de tirar endavant projectes de futur que generin riquesa i generin treball.

Nosaltres no podem estar al marge d'aquesta tendència; nosaltres no podem, d'una forma o altra, no assumir aquesta responsabilitat que tenim com a Administració d'ajudar el moviment cooperatiu a fer possible eines que facilitin l'entrada de capital amb les degudes garanties i que donin aquest nou aire que el senyor Pujol també feia referència, aquesta nova situació que permeti fer també que un sector com aquest, pels llocs de treball que té i els que pot generar, pugui, realment, tenir una eina que faciliti aquesta capitalització d'aquestes empreses de treball.

Sóc conscient, amb tot, senyores i senyors diputats..., perquè en Comissió això no va anar bé del tot, malgrat que em vaig esforçar també a explicar tots aquests motius –potser més sintèticament, però sí que els vaig explicar–, i el Grup de la majoria, en aquest moment, no vol assumir aquest petit compromís que proposem que la Llei estableixi per al Govern.

De tota manera, els he de dir que per part nostra, malgrat que vostès, doncs, en aquest moment, pel que sigui, no ho vulguin considerar, nosaltres continuarem treballant en aquesta línia i continuarem proposant al Parlament, mitjançant les eines parlamentàries més adequades que considerem oportunes, noves iniciatives que permetin aquest debat, que ben segur que s'ha de continuar produint i que haurem de trobar-hi una solució..., puguin trobar un acord entre vostès, el Grup de la majoria, i nosaltres i tots els grups de la cambra, per tal de fer possible encarregar, encomanar al Govern, si més no, l'estudi i la posada en marxa, més endavant, d'una eina del tipus que estic parlant i que doni viabilitat a institucions com les que hem creat, de títol participatiu, mitjançant l'article 60.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra; el senyor Parera té la paraula.

El Sr. PARERA: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, si m'ho permet el senyor president, jo també aprofitaria per fer el torn de posicionament d'aquesta Llei, tot agraïnt la participació dels ponents, agraïnt també, doncs, que donada la iniciativa, que en aquest cas es va presentar per part del Grup Popular, doncs..., va donar l'oportunitat de tots els grups de poder entrar en període d'esmenes, i, per tant, com era lògic, des del posicionament del Grup que dona suport al Govern va ser aprofitat per introduir-hi unes altres modificacions, que els diputats que han fet ús de la paraula, els meus antecessors, han anat explicant.

És lògic que això sigui així, perquè el moviment cooperatiu, si ho recorden alguns membres d'aquesta cambra, va començar a elaborar amb molta paciència una llei que, finalment, va ser aprovada l'any 83. D'aleshores ençà, al llarg d'aquesta dècada, han sigut moltes les vegades que se n'ha fet ús, o bé perquè ho manava la mateixa Llei de cooperatives, a l'hora de fer els desplegaments de les seccions de crèdit, per exemple, de l'Institut de Formació Cooperativa, d'algunes de les regulacions que vénen manades per la mateixa Llei, i altres perquè en el si del moviment cooperatiu era lògic que així fos, perquè quedava antiquada sobre el dret comparat, sobre l'evolució que el moviment cooperatiu ha anat fent al llarg d'aquesta dècada. I per això l'any 91 modificàvem una altra vegada la Llei de cooperatives per adequar-la i donar-li moltes altres possibilitats.

Per tant, això vol dir que el moviment cooperatiu, les cooperatives en si, tot i les dificultats pròpies del moment –i que no cal amagar-les–, té una dinàmica pròpia que és lògic que vagi evolucionant, que sàpiga anar modificant i que afortunadament també, salvant petites qüestions, com després explicaré en l'esmena que nosaltres no votarem..., però majoritàriament cal dir també que moltes de les modificacions, moltes de les introduccions que es fan en aquestes modificacions –com s'ha vist amb aquesta última que es votarà d'aquí a uns moments– veiem que són moltes les coincidències no solament amb el Grup Socialista, sinó amb tots els grups d'aquesta cambra. I jo crec que això és bo; és bo per a les cooperatives, és bo per a la societat que dona suport a través dels grups parlamentaris d'aquesta cambra veure que hi ha un sector, el sector del món cooperatiu, que, majoritàriament, compta amb un gran, ampli consens.

I ara sí, senyor president, que entro de ple, tot donant i agraïnt la participació i excusant també l'honorable conseller de Treball de no poder estar avui en el debat, perquè té unes altres qüestions que li impedeixen estar aquí entre nosaltres, passo a dir que nosaltres no donarem suport a l'esmena del Grup Socialista. I explicaré els motius, i crec que vostès ho podran entendre.

Una de les innovacions que es va fer amb l'última modificació de la Llei de cooperatives era la possibilitat..., era donar entrada a capitals de tercers. Això estava pensat per dues qüestions: primer, perquè moltes vegades veiem que hi ha una vinculació que generalment és de caràcter econòmic, de caràcter comercial entre la producció i la comercialització i que fa possible que altres tipus de societats o altres tipus d'empreses puguin tenir la participació, en aquest cas, en les cooperatives, que, generalment –en moltes ocasions–, es dediquen a la producció. Per tant, això dona una possibilitat de l'entrada de capital de tercers. Una altra cosa és el que pretén el Grup Socialista; el Grup Socialista pretén que es doni suport econòmic, i això podria ser d'uns volums incalculables, atesa la importància que té el conjunt del moviment cooperatiu, que faria impossible, faria totalment impossible, des del punt de vista econòmic de la capacitat del Govern, poder donar-hi suport.

Miri, senyor Riera, jo veig que els seus companys en la Llei estatal, per exemple, aquesta petició que vostè fa també l'han introduïda, i suposo que deu ser per les mateixes causes que nosaltres, que donem suport al Grup del Govern, tampoc podem donar-hi suport. Però és que, a més a més..., o sigui, el conjunt del que vostè demana té un abast econòmic que podria superar la capacitat econòmica del Govern, però és que, a més a més, això representaria un greuge per al conjunt de les altres societats, de les societats que no són cooperatives, del lliure comerç, de la garantia en el món dels capitals, i, per tant, tot i tenint molt clar l'economia social de les cooperatives, el suport que es dona a les cooperatives, el que sí que no pot ser és que es puguin produir aquests greuges. És un altre segon motiu més que important, que, per tant, doncs si per un costat no hi ha la capacitat o no hi podria haver la capacitat econòmica, per l'altre hi ha aquest greuge.

Amb tot, jo crec que vostès i vostè, senyor Riera, entendrà els motius clars i contundents que fan que nosaltres no puguem donar suport a aquesta única esmena que ha quedat dintre de la modificació del conjunt d'aquesta Llei de cooperatives. Per tant, nosaltres anunciem que votarem en contra d'aquesta esmena del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera.

Passarem ara a la votació de l'esmena, de l'única esmena presentada a aquest Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Ara, si els portaveus no hi tenen inconvenient, sotmetriem a una sola votació la resta del Dictamen, tot el Dictamen, els cinc articles de què es compon.

Doncs, conjuntament, vots a favor?

El Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat.

Paraules in memoriam del poeta Tomàs Garcés

Senyories, aquesta presidència creu interpretar els sentiments de la cambra en fer constar en acta el dol del poble de Catalunya pel traspàs recentment produït de l'insigne poeta Tomàs Garcés, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. La Mesa farà arribar als familiars del poeta desaparegut els nostres sentiments de condol.

Gràcies.

Proposició de llei de modificació de la Llei de reforma de la Llei 4/1983, del 9 de març, de cooperatives de Catalunya (Continuació)

Hi ha alguna explicació de vot de la Llei anterior que hem aprovat? (*Pausa.*) Sí? El senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Molt breument, simplement per manifestar que hem votat favorablement perquè vam creure favorable la introducció de la Proposició de llei que ampliava els supòsits de funcionament de les cooperatives agràries i que també, en el transcurs del període d'esmenes, el que s'ha produït és una cosa que Convergència i Unió moltes vegades critica quan rebutja proposicions de llei presentades pels diversos grups de la cambra. És a dir que es comença parlant d'un tema i s'acaba parlant de diversos temes, com és el cas d'aquesta Proposició de llei. Vam estar parlant o vam començar parlant de cooperatives agràries i hem parlat de correcció de determinats supòsits, entre ells, per exemple, unes correccions que entenem que són molt millorables respecte a les incongruències que plantejava la Llei; entre elles destacaria el fet que les cooperatives de treball associat amb menys de cinc socis no podien en cap cas complir les especificacions de la Llei que deien que els socis no podien aportar més del 25% de capital social. Era un lapsus de la Llei que s'ha corregit adequadament, de la mateixa manera que també era una contradicció el fet que les cooperatives de promoció d'habitatges tinguessin un nombre superior a cinquanta edificis, quan òbviament un edifici contempla nombrosos habitatges i diversos locals.

Crec que és bo corregir errors. En tot cas, penso que a part dels grans discursos el que hauríem de fer és assumir que la cambra es pot equivocar en aquesta Llei, com es pot equivocar en altres lleis, i que és bo que sapiguem corregir —rectificar diuen que és de savis—, i en este cas crec que el que hem fet també, a part d'ampliar el supòsit inicialment presentat, és corregir aquests errors.

Lamentar també que l'esmena presentada pel Grup Socialista que ajudava a fer operatiu el funcionament de les cooperatives i a dinamitzar-les no hagi estat acceptada, i entendríem que, a part d'aquesta correcció de la Llei, també tenim pendent en aquest Parlament una promesa feta pel mateix conseller de Treball, Ignasi Farreres, en el moment que es va aprovar la modificació de la Llei, el 12 de juny del 91, en què es comprometia davant d'aquesta cambra a presentar un projecte de llei de creació del que ell en deia «un institut de l'economia social», en què es plantegés la col·laboració d'altres formes de treball social, com són les societats anònimes laborals, que en aquell moment no es van introduir dintre el Projecte de llei de cooperatives, com el ponent d'Iniciativa per Catalunya en aquells moments, el senyor Jaume Nualart, proposava.

Queda pendent això. Entenem que no sols hem de millorar la Llei, sinó que l'hem de fer efectiva, que l'hem de fer vàlida, perquè, en aquests moments de crisi, el foment del treball associat, el foment del cooperativisme pot ser una important fórmula per dinamitzar l'economia de què tan necessitat està aquest país.

Per tant, felicitem-nos de l'aprovació, i tant de bo donem un desenvolupament ampli i profund a aquesta Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

**Presa en consideració de la Proposició
de llei de creació del Consell Econòmic
i Social de Catalunya**

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, una vegada més –i esperem que sigui l'última, perquè es voti favorablement i s'accepti a tràmit–, el Grup d'Iniciativa per Catalunya presenta una Proposició de llei de creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya.

Jo crec que és bo començar per veure si aquesta figura jurídica que nosaltres plantejem és possible en l'actual ordenament, és a dir, si aquest Consell que ha de tenir unes funcions consultives per la Generalitat és possible, i nosaltres hem de començar dient clarament que sí. La Constitució espanyola, en el seu article 131, marca la necessitat d'establir un consell, no diu exactament quin, però sí que en figura les característiques, perquè serveixi com a organisme que col·labori amb el Govern com a òrgan consultiu per a la planificació econòmica i social.

És cert que això no està a l'Estatut, que, per tant, no és un mandat que necessàriament s'hagi de complir a Catalunya; sí que és cert que l'article 12 de l'Estatut assenyala clarament que, d'acord amb les bases de l'ordenació econòmica i social de l'Estat, la Generalitat de Catalunya té competències per planificar la seva activitat a Catalunya, i, per tant, això és perfectament possible d'instrumentar-ho al nostre país.

Cal veure si això que és possible és desitjable. Nosaltres entenem que és absolutament desitjable, que és necessari que hi hagi una participació dels sectors socials i econòmics del país, amb aquest caràcter consultiu, per informar, per dictaminar, per col·laborar amb el Govern de la Generalitat a l'hora que aquest estableixi, com és natural, les seves prioritats, les seves responsabilitats de govern en ordre a l'economia i a la societat catalana en general.

Per tant, l'òrgan és possible, l'òrgan és perfectament desitjable, i nosaltres entenem que és oportú, i que és oportú precisament en aquest moment. Nosaltres hem pensat que ja calia haver-lo constituït, però em sembla que no té massa objecte parlar del que podríem haver fet i no s'havia fet fins ara. Cal veure si ara és o no és el moment de constituir aquest Consell.

Nosaltres pensem que la situació al nostre país, la situació econòmica i social a Catalunya, la necessitat que tots els sectors socials, econòmics del país es responsabilitzin, es corresponsabilitzin en la marxa de l'economia catalana fan absolutament imprescindible que anem a la creació d'aquest organisme.

Per això nosaltres hem presentat aquesta Proposició de llei; Proposició de llei que, com és obvi, és susceptible de

millora - -nosaltres mateixos pensem que, sens dubte, cal millorar alguns aspectes en el contingut d'aquesta llei–, però que és absolutament oportú tirar-la endavant en aquests moments, sobretot perquè també a nivell de l'Estat ja es va constituir –es va constituir l'any 91 i ja està funcionant– el Consell Econòmic i Social.

Per tant, a Catalunya hem de tirar-ho endavant, i jo explicaré molt breument quins són els elements que nosaltres hem introduït en aquesta Proposició de llei, que pensem que són els bàsics. Naturalment que es poden modificar, si escau, en el tràmit parlamentari, però nosaltres pensem que és imprescindible que en la Proposició de llei s'expressés clarament quines són les funcions que ha de tenir el Consell; aquestes funcions que són, en primer lloc, la d'informar amb caràcter preceptiu, encara que no sigui vinculant, dels projectes, les proposicions de llei que en aquestes matèries vinguin al Parlament; també elaborar dictàmens, elaborar propostes per pròpia iniciativa o a petició del Govern de la Generalitat, i, en definitiva, participar en la planificació general de l'economia a Catalunya.

La composició, que naturalment pot ser aquesta o pot ser una altra –nosaltres pensem que ha de ser bàsicament la que nosaltres plantejem–, té representants de les organitzacions sindicals, té representants de les organitzacions patronals, empresarials, dels pagesos, dels pescadors, de les cooperatives i de les societats anònimes laborals, de les organitzacions de consumidors i usuaris, dels col·legis professionals, de les caixes d'estalvis, de les universitats, de les cambres de comerç, dels municipis i del Govern. Perquè nosaltres pensem –ho varem ja assenyalar en el Congrés dels Diputats– que la composició del Consell Econòmic i Social a nivell de l'Estat no és exactament la que nosaltres voldríem; nosaltres pensem que ha de tenir una composició més àmplia, que ha d'abastar molts sectors de la societat, que l'estatal té bàsicament un caràcter de gran presència dels sindicats, de les patronals i de tècnics i professionals; nosaltres pensem que socialment ha de tenir un abast més ampli, però, en qualsevol cas, aquesta és una qüestió perfectament discutible i perfectament esmenable en el tràmit parlamentari corresponent.

Nosaltres hem assenyalat també l'elecció, la forma d'elecció, el temps de mandat, el nomenament i les funcions del Ple i de les comissions d'aquest Consell que nosaltres pretenem que es tiri endavant. Som conscients que hi ha aspectes, com són les incompatibilitats, com són fins i tot les causes per al cessament dels membres del Consell, que es poden desenvolupar, i es poden desenvolupar de diferents maneres. És a dir, com a mínim hi ha tres possibilitats: una és introduir-los en aquest mateix projecte, en aquesta Proposició de llei; una altra seria una remissió a les normes generals sobre incompatibilitats, a les normes generals d'altre àmbit, i una altra, fins i tot, és el desenvolupament per via reglamentària, perquè no hi ha dubte que molts aspectes del funcionament del Consell s'hauran de fer per via reglamentària, i per això en el projecte, en la Proposició ja s'assenyala que el Govern haurà de desenvolupar aquest reglament de funcionament.

En qualsevol cas, naturalment amb les modificacions que escaiguin al contingut, nosaltres pensem que el Parlament no hauria de deixar passar ja aquesta oportunitat de tirar endavant aquest organisme, absolutament imprescindible ja avui a Catalunya, perquè la situació que tenim requereix, necessita l'esforç de tothom, l'esforç de tots els sectors, la participació de tots aquests sectors, i, en conseqüència, el Consell Econòmic i Social pot ser, ha de ser un instrument que ajudi el Govern de Catalunya a tirar endavant aquestes tasques difícils en la situació econòmica i social tan complicada que tenim.

Per tot això, nosaltres demanem, com és obvi, la votació favorable a aquesta presa en consideració de la Proposició de llei que presentem, de creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Hi ha possibilitat de torn en contra. (*Pausa.*) No sol·licitant-lo ningú, passem a la fixació de posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya ha presentat repetidament la Proposició de llei de creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya, com molt bé recordava el senyor diputat: el 23 de novembre de l'any 87, el 25 de gener del 88 —encara com a PSUC— i, novament, el 19 d'abril de l'any 90, i finalment el 3 d'abril de l'any 1992. Per tant, aquesta serà la tercera vegada que es substanciï en el Ple de la cambra la presa en consideració d'una proposició de llei per tal de crear el Consell Econòmic i Social de Catalunya.

Tal com es deriva de l'article 9.1 de l'Estatut, sobre organització de les institucions d'autogovern catalanes, i del punt primer de l'article 12, en virtut del qual Catalunya té competència exclusiva en la planificació de l'activitat econòmica, d'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, l'Estatut, doncs, permet la creació d'aquest Consell —com molt bé deia l'il·lustre diputat—, però no fa obligatòria la seva existència.

Des que es va substanciar per darrera vegada la creació del Consell Econòmic i Social s'han produït dos fets importants en aquesta matèria, i tots hem sentit com l'il·lustre diputat també ho recordava. En primer lloc, la creació, l'any 91, pel Congrés dels Diputats, del Consejo Económico y Social com a òrgan de participació dels agents econòmics i socials per tal que el Govern central pugui escoltar les opinions i plantejaments dels diferents agents econòmics i socials en aquelles decisions que l'afecten. El segon fet és la modificació del Consell de Treball, creat per decret el 10 d'agost de 1978, mitjançant el Decret 79/1993, del 9 de març, que n'amplia les funcions inicials.

El Grup Parlamentari Popular, en les dues ocasions que s'ha posat a votació la creació d'aquest Consell, ho ha fet en contra, perquè entenem que el Consell de Treball, i més en

la seva nova configuració, és un instrument adequat per garantir que tots els sectors socials puguin ser escoltats en aquelles matèries que els afecten. Fins ara el Consell de Treball ha tingut un paper important prenent iniciatives, assessorant i col·laborant amb el Govern de la Generalitat, fent que els diferents agents econòmics i socials del nostre país puguin plantejar les seves propostes en matèries d'ordre econòmic i social, influint cada vegada més en les decisions que es prenen i, per tant, en l'ordenació dels nostres sectors econòmics i els aspectes socio-laborals.

La proposta que avui torna a presentar Iniciativa per Catalunya suposa crear un òrgan nou paral·lel al Consell de Treball —perquè res no se'n diu de la seva desaparició—, al qual se li atribueixen unes funcions que a hores d'ara està realitzant satisfactòriament l'esmentat Consell del Treball i jo diria que, fins i tot, amb un abast més important que el que planteja el Grup proponent per a l'òrgan que es vol crear, tal com es desprèn dels quinze apartats que integren l'article segon del Decret de modificació de la normativa del Consell de Treball de Catalunya, per l'amplitud i profunditat que es dona a les funcions consultives, d'assessorament i de participació institucional de les organitzacions sindicals i empresarials de Catalunya en matèries econòmiques, socio-laborals i d'ocupació, que van des de l'actuació com a òrgan superior de consulta i assessorament de la Generalitat fins a la formulació de propostes i suggeriments abans de l'elaboració de l'avantprojecte de pressupost al Departament d'Economia i Finances, entre —com deia— moltes d'altres, com realitzar el seguiment de la negociació col·lectiva, preparar i redactar propostes en matèria de relacions laborals, elaborar dictàmens, informes i estudis, sol·licitar la realització d'estadístiques, entre d'altres, etcètera.

De tot l'esmentat, queda clar que el paper del Consell Econòmic i Social de Catalunya el porta a terme el Consell de Treball i que, per tant, aquesta duplicitat d'òrgans és, en primer lloc, innecessària, i a més a més vindria a generar una despesa addicional supèrflua i a introduir confusió, ja que el nom no fa la cosa i aquest organisme ja existeix, tot i que es digui d'una altra manera.

Finalment, el Grup Parlamentari Popular entén que la presència dels sindicats i de les organitzacions empresarials més representatives en un òrgan paral·lel al Consell de Treball només generaria conflictes competencials i correriem el risc de fer inoperant un òrgan que a hores d'ara recull —com deia abans— satisfactòriament el sentir i les propostes de les organitzacions sindicals i empresarials més representatives a Catalunya.

El nostre sentit és oposat a la línia que ha defensat l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes pels motius que he esmentat, i amb aquest criteri el Grup Popular votarem en contra d'aquesta presa en consideració.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'organisme consultiu que avui se'ns proposa aquí, un organisme consultiu per a la planificació econòmica i social, en tota democràcia i tot estat social és necessari, entès des del punt de vista que, com deia el gran pensador Gramsci, entre l'Estat i l'individu cal buscar eines de descompressió. Descompressió portada a terme per agents socials, portada a terme, en definitiva, des dels sindicats, des de la petita i mitjana empresa —els seus representants—, des de la gran empresa i des d'aquesta amalgama d'agents socials o d'entitats representatives que moltes vegades defugen davant el poder executiu com el poder legislatiu.

És, per tant, que nosaltres donarem suport, entenent que estem en un moment que no només ho podem reduir tot a un conflicte estrictament laboral o a un conflicte estrictament des del punt de vista del treball. Estem en un moment que els factors que van produir l'estat del benestar han fet fallida, que el creixement econòmic és negatiu, i estem en un moment donat de fallida de valors i en un moment de fallida del que fins ara hem vingut anomenant «l'estat del benestar».

És la importància, doncs, des d'aquest punt de vista..., que un consell social i econòmic per a Catalunya cobra importància; cobra importància perquè ha de ser capaç d'aglutinar no només —ho repeteixo— el món del treball, sinó que ha d'aglutinar tota aquesta amalgama que podríem entendre des del punt de vista de la planificació econòmica i social.

El nostre Grup, doncs, hi donarà suport. Creiem que és legítima aquesta opció, que així queda recollida en totes les cartes, en totes les constitucions que tenen una voluntat de conformar un estat social i que, per tant, malgrat que aquesta Constitució —i el Grup d'Esquerra Republicana sempre ho ha deixat clar— no és la nostra, malgrat tot l'acatem i, per tant, creiem que en aquest marc nosaltres ens hi hem de moure. Més quan cobra importància un consell d'aquest tipus, quan acosta els centres de decisió a casa nostra, malgrat el caràcter i tarannà estrictament consultiu, pensem que moltes vegades temes i afers que es decideixen —si més no, es parlen— lluny de casa nostra, que afecten el món del treball, el món de la petita i mitjana empresa o el món, en definitiva, d'implicació social els poden acostar a casa nostra.

És, per tant, que la creació d'una àrea de descompressió social és important per al Grup d'Esquerra Republicana; la votarem a favor, i, per tant, creiem que a partir d'aquí, si el Grup d'Iniciativa s'hi avé, començaríem a col·laborar —evidentment, sempre que tirés endavant la proposta amb la majoria— per començar a confeccionar la Llei que la desenvoluparia.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, l'any 90 no vam arribar..., el maig del 90 no vam arribar a votar en aquesta cambra una proposició simi-

lar perquè el Grup d'Iniciativa la va retirar, però en aquell moment ja vam assenyalar un conjunt d'elements que segueixen vigents, i alguns ja s'han dit en aquesta cambra.

En primer lloc, que l'Estatut no preveu però tampoc prohibeix l'existència d'un consell econòmic i social, que existeix una capacitat per generar-lo —tant l'article 9, que genera la capacitat de la Generalitat per fer les seves pròpies institucions, i l'article 12, per tractar temes d'economia, permet aquest tema—, i, en conclusió, l'existència d'un Consell Econòmic i Social és només una qüestió de voluntat política. I nosaltres volem afirmar aquí que el Grup dels Socialistes tenim voluntat política que existeixi a Catalunya un Consell Econòmic i Social.

L'any 90, la veritat és que vam anunciar en aquells moments la nostra abstenció adduint raons d'oportunitat política. Doncs bé, com molt sovint diu el president de la Generalitat, a vegades, als mitjans de comunicació, que «ara toca, ara no toca», doncs ara toca; entenem que ara toca parlar del Consell Econòmic i Social i, al nostre entendre, ara toca tirar endavant aquesta Proposició de Llei i que, per tant, el Parlament de Catalunya pugui aprovar finalment la creació d'aquest organisme. I avui és adient, fonamentalment, perquè aquells elements que constatarem, que dèiem en el seu moment que feien inconvenient la tramitació en aquells moments han desaparegut tots i cadascun d'ells.

En primer lloc, existeix ja un Consell Econòmic i Social a nivell d'Estat i, a més a més, hem de dir que, malgrat que té una durada o ha estat poc temps funcionant, la qualitat del seu treball, de les seves actuacions, el fa un bon model i un exemple a seguir. Va finalitzar, ja fa molt temps, però últimament també, ha finalitzat el mes de desembre el procés de negociació de la reforma del Consell de Treball. I, evidentment, amb aquesta reforma hi han hagut dos posicionaments clarament diferenciats. L'un, el mantingut per la representació del Consell Executiu, pel Departament de Treball, basat en el fet que la reforma havia de ser una actualització normativa del Consell de Treball, transformant en realitat jurídica allò que era una realitat de fet en el funcionament del Consell de Treball. Una altra proposta era la de transformar de veritat el Consell de Treball en un consell econòmic i social, i, a això, el Departament de Treball s'hi va negar. És a dir, no podem, no hauríem de considerar mai que el Consell de Treball té les funcions d'un consell econòmic i social; té..., és un mixt, una barreja, hi ha competències que podrien ser d'un consell econòmic i social, hi ha competències que són d'un consell de relacions laborals, però no és un organisme..., és un organisme híbrid i, per tant, perd eficàcia. Per dir només un exemple: hi ha la possibilitat d'emetre informes —informes que, per tant, tenen un caràcter consultiu— en què la part consultada és també part activa; difícilment un es pot considerar a si mateix fent una reunió amb uns altres. Convé clarificar les coses, i en aquest sentit hi ha elements que són fruit de la negociació, però que són inconveniències o disfuncions.

I, a més a més, fruit d'aquesta situació, existeix un acord de principis entre les forces socials i econòmiques a fi i

efecte que, si es genera un consell econòmic i social a Catalunya, automàticament ja sabem quines competències del Consell de Treball s'han de transferir a fi i efecte d'evitar duplicitats.

Per tant, no existeix cap d'aquells elements que teníem l'any 90. A més a més, tenim un element positiu: el programa de govern de Convergència i Unió, per primera vegada de forma explícita, diu que volen també un consell econòmic i social. Per tant, crec que quan deia que «ara toca» és perquè no tenim els inconvenients i, a més a més, tenim una manifestació de voluntat política del Grup de la majoria dient que ell també vol un consell econòmic i social. Evidentment, l'únic que podria separar-nos és que no estiguéssim d'acord en la redacció o en els continguts concrets d'aquesta Llei. Però el tràmit parlamentari –tots ho sabem, i això no pot ser un element que ens privi de la possibilitat de fer-ho– permet modificar i, si volem, capgirar completament una llei de com entra en la seva redacció inicial i com surt aprovada per aquesta cambra.

És per això que nosaltres, que ens manifestem..., que no estem d'acord en els continguts o en algun dels continguts que té el text, el tenor literal d'aquesta Proposició que s'està fent, hi votarem a favor; hi votarem a favor –ho repeteixo–, encara que mantenim una visió diferent sobre elements com la composició o el funcionament, que ens agradaria molt més la seva funció d'òrgan consultiu que no d'element de planificació econòmica, però, en tot cas, el tràmit parlamentari ens permetrà millorar aquest text i fer-ho amb voluntat de diàleg amb tots els grups, perquè entenem que, si aquesta proposta tira endavant, si finalment tenim un consell econòmic i social, no estem fent ni un organisme on trobar-nos uns quants o on es trobin uns quants, sinó que estem creant una nova institució de la Generalitat de Catalunya i, per tant, un element, també, consubstancial amb el nostre autogovern.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, en ús del nostre torn de posicionament, ja que no en contra, vull manifestar que estem d'acord en la conveniència, en la necessitat de la creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya. No endebades el nostre Grup Parlamentari, la nostra coalició es va presentar a les eleccions darreres i figurava ja en el programa el nostre propòsit que al llarg de la legislatura –que, si no hi ha cap problema, doncs, finirà el març de l'any 96– proposarem..., entrarà un projecte de llei que proposarà la creació del Consell Econòmic i Social.

S'ha dit: «Ara toca.» Sí, d'acord; avui potser no toca, encara; per això, malgrat que no és un torn en contra, sinó de posicionament, nosaltres no podem prendre en consideració aquesta proposta de Proposició de llei. I els ho explicaré, si són tan amables de fer-me atenció.

En primer lloc, el Departament de Treball ha cregut que era necessari fer tota una sèrie d'accions abans de començar

els treballs de la creació d'aquest Consell Econòmic i Social. Un d'ells, per exemple, ha estat la transformació del Consell de Treball. Avui dia i amb un ampli consens, o amb un consens total, el Consell de Treball ja no és un òrgan consultiu només del Departament de Treball, sinó que és un òrgan consultiu de la Generalitat de Catalunya. El mes de febrer d'enguany es va crear el Consell d'Organitzacions Representatives de l'Economia Social de Catalunya, el CORESC; crec que la setmana passada van tenir ja una reunió. Per tant, s'ha anat avançant gradualment, al ritme que la prudència política ha cregut, segons el nostre criteri, doncs, que convé, creant òrgans de participació dels agents socials, econòmics, de la societat, diguem-ne, institucionalment a la Generalitat.

Saben que hi havia un problema, que en el Consell Superior de la Cooperació no hi eren les societats anònimes laborals, no hi eren les mutualitats. S'ha creat el CORESC. A més d'aquests instruments de participació, també ja hi ha un acord –encara que no s'ha creat– per constituir el Consell Català de la Formació Ocupacional; hi ha el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, etcètera. No em faré més llarg, però sí que des de l'inici d'aquesta legislatura el Departament de Treball, el Govern de la Generalitat, en definitiva, ha treballat en el sentit d'ampliar aquest abast participatiu.

Els puc anunciar que molt probablement abans que passi un any o a finals de l'any que ve creiem que podrà entrar aquest Projecte de llei. I per què no ara? Perquè, com ha dit molt bé el meu company, senyor Roc Fuentes, en aquest Consell no únicament hi ha les forces socials i econòmiques *stricto sensu*, o el que entenem nosaltres generalment per això, sinó que hi hem d'entrar la universitat, les associacions de consumidors, etcètera; tota una sèrie d'organismes que, en principi, amb els que enumeren, doncs, no sabem si en sobra o en falta cap, però que com a línia general hi estaríem d'acord. Però, a criteri del Departament, s'ha de començar a parlar amb aquestes institucions. Hi volen ser? No hi volen ser? Fins a quin grau hi volen participar? Com s'hi volen involucrar? Com veuen la seva participació i el funcionament i les atribucions que ha de tenir aquest Consell Econòmic i Social?

Per tant, del que es tracta és que el Grup que dona suport al Govern i el Govern que té la responsabilitat de governar voldrien que la creació d'aquest Consell Econòmic i Social fos amb el més ampli consens de totes aquelles entitats i agents socials i econòmics que hi hagin de participar. I entenem que, un cop ha acabat aquesta primera fase, doncs, aproximadament ens cal un any de converses per poder fer arribar a aquesta cambra un projecte de llei que compti amb el més ampli consens possible perquè respongui a una voluntat molt majoritària de l'entramat social. Per tant –ho repeteixo–, ara toca? Avui, al nostre criteri, no. I és per aquesta raó que nosaltres hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Passem a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en desacord?

Els que s'abstinguin?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre els incendis forestals

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei sobre els incendis forestals, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a un torn a favor, té la paraula l'illustre diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Senyor president, senyores i senyors diputats, els incendis forestals són una plaga que s'estén any darrere any sobre Catalunya i causa força estralls en el paisatge del país. La conseqüència d'un incendi va sempre més enllà del que és perceptible per mitjà de l'ull humà, perquè el que es crema en un incendi, a més d'arbres i plantes, són comunitats vegetals.

Volem posar èmfasi en el fet que els incendis forestals són en bona part conseqüència de l'estat en què es troben els boscos del nostre país. El panorama, senyories, des del nostre punt de vista, és decebedor. Després de dotze anys de govern autònom, Catalunya no té, encara avui, una autèntica política forestal. Pràcticament no es fa silvicultura i es produeix una depauperació constant de les masses forestals; els boscos estan descuidats i no aconsegueixen amb satisfacció cap de les seves dues funcions bàsiques: la producció de fusta de qualitat i la protecció del sòl i paisatgística.

El tractament dels boscos a Catalunya és de país subdesenvolupat i no té res o té molt poc a veure amb les pràctiques corrents als països del nostre entorn. D'altra banda, no hem d'oblidar que la superfície forestal de Catalunya ocupa el 58% del territori; aquesta superfície, com vostès saben, pertany un 82,5% a propietaris particulars i un 17,5% a la propietat pública, bàsicament la propietat municipal.

La producció anual de fusta és d'uns vuit-cents mil metres cúbics, insuficients per a les necessitats de la indústria transformadora del país; el dèficit de fusta va del 33 al 50% del volum anual consumit; el valor de la producció primària no supera a tot Catalunya els 2.300 milions de pessetes, amb una rendibilitat mitjana per hectàrea molt baixa, de cinc mil pessetes hectàrea i any.

Analitzem ara, senyores i senyors diputats, molt breument les inversions públiques. Les inversions públiques s'han centrat en els boscos públics amb una xifra anual, gairebé invariable des de l'any 1977, d'uns sis-cents milions de pessetes; els ajuts als boscos particulars s'han mantingut també estables, sobre els cent milions anuals. Aquest 18% de la inversió pública sobre el 82% del bosc català es concentra, a més, en unes poques comarques: el Vallès Oriental, la Selva, el Gironès, Osona i el Solsonès, i a les zones

forestals molt degradades, com les comarques del Baix Ebre, el Garraf, el Priorat, el Baix Camp i l'Alt Camp. La inversió pública en àrees privades no ha arribat alguns anys al milió de pessetes. Davant d'aquest panorama no és estrany l'abandonament de molts boscos particulars, cosa que ha influït en el fet que des de l'any 1980 al 93 es cremessin a Catalunya 130.000 hectàrees forestals.

L'administració forestal té una forta implantació en el territori mitjançant el servei de guardes forestals, que en els darrers anys ha estat potenciat i reorganitzat. Tanmateix, la manca d'objectius clars en la política forestal i ambiental en fan un col·lectiu infrutilitzat, perquè vostès ja saben que, per exemple, la dotació tècnica d'aquesta administració és tan escassa com que hi ha un tècnic superior per cada vuitanta mil hectàrees, dada que contrasta fortament amb la dels països com Suïssa, en què aquesta relació és d'un tècnic superior per cada quatre mil hectàrees.

Com vostès saben, el Parlament de Catalunya, a partir d'una proposició de llei presentada pel Grup Socialista, va aprovar l'any 88 la Llei forestal de Catalunya, que dibuixava un marc d'instruments, normes i mecanismes de finançament per resoldre els greus problemes del sector forestal. Tenim, doncs, una bona llei, però una anàlisi objectiva de l'aplicació d'aquesta quatre anys després de la seva aprovació ens porta a unes conclusions desencoratjadores. El Fons forestal de Catalunya ha estat inoperant, la taxa de reforestació és baixíssima, i la manca d'accions en comarques molt castigades pels incendis en els darrers anys, com les de Tarragona, és absolutament preocupant.

El Centre de la Propietat Forestal s'ha creat sense una anàlisi en profunditat dels problemes que ha de resoldre i, per tant, no respon a la diversitat de situacions de la propietat forestal privada. No s'ha produït un canvi ni qualitatiu ni quantitatiu en la política d'ajuts al sector, raó per la qual les expectatives d'adaptació dels terrenys forestals a les situacions i les funcions actuals són idèntiques a les de fa deu anys o han empitjorat abruptament.

La fixació en vint-i-cinc hectàrees de la unitat mínima forestal podria significar un canvi transcendent en la nostra política urbanística i de conservació, però malauradament la unitat mínima és un valor teòric que no s'aplica en la pràctica.

La coordinació prevista per la Llei amb els instruments de planejament urbanístic i territorial no s'ha produït, i continua la construcció i la implantació d'infraestructures en terrenys forestals d'igual manera que abans de promulgar la Llei, és a dir, sense mecanismes de compensació. Aquesta és la trista realitat.

El Pla general de política forestal, que segons la Llei havia d'estar aprovat dos anys després de la seva vigència, no s'ha realitzat encara. Sembla que aquest gravíssim incompliment serà esmenat finalment, segons informació donada pel conseller Marimon ahir, en la seva compareixença davant la Comissió d'Agricultura. Les ADF, associacions de defensa forestal, que vostès coneixen, han funcionat en moltes comarques de Barcelona, Girona i a les de Lleida. Allà

on no s'han implantat no ha existit cap estratègia complementària. Això explica en part els importants incendis a les comarques de Tarragona el 91 i el 93.

Avui, quan els valors ecològics penetren amb força en la societat, es fa de tot punt inajornable un pacte pel futur del bosc català; un pacte a favor del 58% del territori del nostre país, que sofreix una agressió sense precedents en la història. El pacte hauria de basar-se en els criteris bàsics continguts en la Llei forestal; en aquest pacte hi convidem a participar tots els grups parlamentaris i també el conjunt de la societat.

Estem convençuts que la manca de política forestal és una de les llacunes més espectaculars de l'acció de govern de la Catalunya autònoma. El programa Foc verd, basat en la prevenció, ha estat útil, però cal pensar en el seu manteniment i a millorar les formes d'aplicació any rere any, emfasitzant la prevenció més que la lluita contra l'incendi quan ja s'ha iniciat. No sé si vostès saben que en el període 82-86 es produïren 2.812 incendis forestals i que en el període 87-93 el nombre d'incendis és superior, perquè s'ha elevat fins a la xifra de 4.182, encara que cal reconèixer que la superfície cremada ha estat molt inferior.

Dins del marc descrit, la Proposició de llei que tinc l'honor de presentar avui ofereix un benefici doble al nostre parer; permet, amb diners públics, administrats de la millor manera possible, actuar sobre el territori amb vigilància, repoblació i neteja de boscos, així com ocupar un nombre important d'aturats que, al mateix temps que cobren uns diners provinents dels fons públics, fan un bon servei a la comunitat. Aquesta possibilitat també es pot estendre als objectors de consciència i al voluntariat que vulguin adherir-se als programes. El que s'ha fet en aquest camp des del Govern de la Generalitat és clarament insuficient, n'estem convençuts. Una acció ambiciosa, per contra, coordinada amb les administracions central i local, amb programes de col·laboració social, que és el que proposem, ajudaria també molt positivament la conscienciació del conjunt de la ciutadania.

És per tots els motius que els he esmentat que el Grup Socialista els demana el vot positiu a la presa en consideració de la Proposició de llei sobre incendis forestals, que pretén donar resposta al que és motiu de creixent alarma entre els catalans: la degradació constant de les masses forestals de Catalunya, el 58% de la superfície del país i, per tant, del nostre paisatge d'ara i del paisatge que sofriran o gaudiran les futures generacions.

La Proposició de llei estableix l'obligatorietat de redactar un pla revisable anualment, que contemplarà la vigilància i la protecció i la prevenció dels boscos de Catalunya, les intervencions sobre el territori per evitar l'erosió, la reforestació de les àrees cremades, les dotacions suficients de vivres i la neteja periòdica de boscos.

En l'article tercer es preveu l'establiment de convenis de col·laboració amb l'Inem per a la realització dels serveis de repoblació i prevenció pels treballadors desocupats.

En l'article quatre es determina que el Govern remetrà el pla establert en l'article segon al Ministeri de Justícia, per

tal de possibilitar que en el marc de la prestació social substitutòria els objectors de consciència puguin acollir-s'hi.

En l'article cinquè s'introdueix l'obligatorietat que el Govern doni compte al Parlament d'aquest pla i del seu compliment, cada any.

I, finalment, a l'article sisè es diu que el Govern redactarà i aprovarà en el termini màxim de sis mesos els plans d'evacuació per a les zones que el programa Foc verd considera d'alt risc. Els esdeveniments, tràgics esdeveniments del passat estiu, ens demostren a bastament la necessitat d'aquest article i del conjunt de la Proposició de llei.

Confïem, senyores i senyors diputats, en la seva receptivitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ganyet. Hi ha possibilitat de torn en contra. *(Pausa.)*

No ha demanat ningú la paraula. Passem a la fixació de posició pels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, després de la darrera campanya de prevenció i extinció d'incendis forestals d'enguany, ha tingut lloc en aquesta cambra tot un seguit de debats i compareixences en relació amb la necessitat d'aprofundir, tant pel que fa a l'acció legislativa, com especialment a l'acció de Govern, per actuar en prevenció dels incendis forestals, que suposen, a més a més de grans pèrdues econòmiques —com molt bé ha dit l'il·lustre diputat del Grup Socialista—, un gravíssim impacte negatiu sobre el medi i provoquen fins i tot canvis climàtics, erosió del sòl i, fins i tot, desertització.

En aquest moment es troba en tramitació en aquesta cambra el Projecte de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments de Catalunya, que té com a objecte l'ordenació general de les accions i els serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments, així com l'estructura i el règim estatutari del cos de bombers de la Generalitat i el seu finançament.

Entenem que la Proposició de llei avui a debat es presenta amb la vocació de completar la legislació existent i en tramitació en matèria de prevenció d'incendis i protecció forestal. Ja la Llei forestal de Catalunya, del 30 de març del 82, que té per finalitat establir l'ordenament dels terrenys forestals de Catalunya per assegurar-ne la conservació, garantir la producció de primeres matèries, aprofitar adequadament els recursos naturals renovables i mantenir les condicions que permetin l'ús recreatiu i cultural d'aquests terrenys, plantejava entre els seus objectius evitar la disminució de les superfícies forestals existents, afavorir-ne l'ampliació per aturar el desenvolupament de processos d'erosió, garantir l'assentament hidrològic dels terrenys de muntanya i reduir els dèficits existents en recursos forestals.

Aquesta Llei es completa també amb disposicions contingudes a la Llei d'espais naturals i també a la Llei de caça.

Tot i la legislació existent, el Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport a la presa en consideració de la Proposició de llei sobre els incendis forestals, perquè estimem que

cal treballar especialment en matèria de prevenció i reservar-nos, com és habitual, entrar minuciosament en el contingut d'aquesta per a la seva tramitació.

És indubtable que els incendis són la causa més important de la desaparició d'importants masses forestals a casa nostra, i que tots estarem d'acord que per lluitar contra aquesta nyafa cal portar a terme una política especialment preventiva. Cal resoldre, no només amb mitjans d'extinció, ja que en molts casos aquests, per molt bé que es portin a terme, suposen greus sinistres ecològics en no poder-se controlar i extingir amb rapidesa per la franja horària de tardanet en què es produeixen, condicions com altes temperatures, la situació en zones de molt difícil accés, i tot això sumat en dates considerades d'alt risc, és a dir, aquelles en què es produeixen diferents focs a la vegada.

Per acabar volem dir que, si sumem el percentatge, 31,43%, d'incendis forestals que tenen el seu origen en una causa desconeguda; els que es produeixen per clares negligències, que se situen en el 16,23%; els intencionats, que arriben quasi a un 20%, veiem que la tasca de protecció, vigilància, neteja i repoblació i prevenció que planteja portar a terme la Proposició avui a debat serà extremament útil per mantenir la nostra riquesa forestal, per la qual cosa, com he manifestat anteriorment, el Grup Parlamentari Popular votarà a favor d'aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la substanciació d'aquesta Proposició de Llei del Partit Socialista de Catalunya sobre incendis forestals arriba en un moment en què en aquesta cambra hem estat debatent..., concretament ahir vam fer l'última iniciativa, que era la compareixença conjunta dels consellers de Governació i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la incidència dels incendis forestals al nostre territori, i que va anar precedida per dues interpellacions, també substanciades en aquest Ple, i les mocions subsegüents, una de les quals també l'hem de fer demà al matí.

És obvi que existeix una preocupació per les conseqüències dels incendis forestals, però també és obvi que hi ha en aquests moments en tràmit, dins la cambra, el Projecte de Llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments de Catalunya –així es titula el Projecte de Llei– i que Iniciativa per Catalunya entenem que els temes de prevenció i extinció d'incendis forestals no són més que una part del que ha de ser una política integral de prevenció i d'extinció d'incendis al conjunt del territori català.

Vull dir per això que Iniciativa per Catalunya hem presentat en aquesta Llei una sèrie d'esmenes; concretament hem pretès introduir tot un capítol específic dedicat a la prevenció i a l'extinció d'incendis forestals, perquè entenem que cal aquesta especificitat en el tractament d'aquest tema i no deixar-ho d'una forma tan ambigua com ho fa la Llei, en

què, pretesament o suposadament, per un problema de competències els bombers, l'extinció d'incendis correspon al Departament de Governació i la prevenció d'incendis no forestals segueix corresponent al Departament de Governació i en alguns casos a Indústria, com a activitats classificades dels edificis, i només correspon a Agricultura, Ramaderia i Pesca el tema de prevenció d'incendis.

Però el fet que hi ha d'haver una coordinació entre aquests dos temes ho demostra el fet que ahir, en la compareixença, estiguessin els dos consellers conjuntament. Vol dir que necessàriament ha d'haver-hi una coordinació en la política de prevenció d'incendis forestals i en l'extinció d'incendis forestals. Per tant, des d'aquesta òptica que compartim el que a la pràctica va fer el Govern de la Generalitat ahir en aquesta compareixença, la voluntat d'Iniciativa per Catalunya era que fos tractat dintre d'aquesta Llei, d'aquest Projecte de Llei en tràmit, el tema dels incendis forestals. I ja diem que mantenim la prevenció, les tasques de prevenció d'incendis forestals dintre del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Ara bé, no insistiria més en el tema de la preocupació i de les conseqüències dels incendis forestals. Creiem que existeix i que en són una mostra palpable aquestes conseqüències que han sigut portades de diversos mitjans de comunicació, lamentablement, durant molts dies d'aquest estiu. També perquè entenem que hi ha una necessitat de donar-hi una atenció preferent per les conseqüències que pot comportar la proliferació continuada d'incendis forestals tots els estius, fonamentalment, perquè també entenem –com hem dit– que cal fer-hi una regulació específica i perquè, a més a més, tenim poca confiança –no ens han dit el contrari– que les nostres propostes d'introducció d'aquest capítol específic de prevenció d'incendis forestals puguin anar incloses dintre el Projecte de Llei en tràmit; per això entenem que, com que és necessària aquesta regulació, el que faria seria votar favorablement aquesta Proposició presentada pel Grup Socialista, que entenc que, en el fons, coincideix en la necessitat manifestada també per nosaltres d'això, de regular específicament i posar aspectes específics quant al tractament dels boscos forestals, de tot l'espai forestal de Catalunya.

No voldria entrar en el contingut, perquè el contingut, com és obvi, si se sap de la tramitació del projecte de Llei, és millorable a través d'esmenes. Pensem que, si s'aprova, hi introduïrem algunes esmenes en el sentit del que hem proposat ja en aquest Projecte de Llei que he comentat i que anirien destinades fonamentalment a aprofundir a evitar les causes dels incendis. Creiem que les tasques de prevenció són fonamentals perquè les conseqüències, sempre, són difícils de corregir. Llavors, les causes, els incendis provocats, per què es produeixen i com podem evitar que es provoquin?; les imprudències pel mal comportament, per la ignorància de la gent, o els temes collaterals, com pot ser l'abandonament de conreus, amb la major facilitat que això comporta per a la propagació dels incendis, són aspectes que caldria tractar en aquest Projecte de Llei i que pensem, si

es tramita aquesta Proposició del Grup Socialista, que mirarem d'introduir per tal de millorar i, en definitiva, contribuir a ajudar la gestió dels espais forestals i a mantenir el que és el paisatge i les característiques naturals del territori de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com a consideracions inicials sobre la Proposició de modificació de la Llei d'incendis forestals que ha presentat el Grup Socialista, voldríem dir que trobem que l'exposició de motius és lleugerament productivista i antropocèntrica, tot i que s'hi destaquen alguns elements proteccionistes interessants que després queden desdibuixats en un marc massa tendent als principis de la silvicultura.

Incidint en l'exemple de l'exposició de motius, en la qual fan un parallelisme del bosc amb una casa, sota el nostre punt de vista no és simplement la comunitat vegetal l'autèntica «casa», l'autèntica *oikos* d'on deriva el mot «ecologia». Entenem nosaltres que és el sistema natural, la vertadera casa. Així doncs, la lluita contra els incendis aniria més enllà de la preservació de les explotacions «fustaneres» i comprendria la conservació dels sistemes naturals en tota la seva globalitat.

Entrarem ara en el que és pròpiament l'articulat i, per tant, centrarem el debat en el que és la lluita contra els incendis forestals, més que a dispersar-nos en el marc més ampli que representaria la política forestal, encara que potser seria adequat fer un discurs més genèric sobre política forestal. Però en relació amb els objectius del Projecte de modificació de la Llei que expressa el Grup Socialista en l'article 1, compartim alguns dels elements que s'hi esmenten, especialment la major incidència que han de tenir la prevenció i la vigilància en la lluita contra el foc.

Així, doncs, són coincidents els plantejaments a l'hora de prioritzar les polítiques de prevenció enfront de les d'extinció. No obstant això, la neteja no entenem que sigui un objectiu tan remarcable i pensem que s'ha d'entendre, simplement, com una figura més de les accions de vigilància. Si bé la trituració de biomassa —brancam malmès per les nevades, per exemple— i la reincorporació d'aquesta pot ser un tractament silvícola interessant per evitar la proliferació d'incendis, altres tipus de neteja —i molt especialment les neteges de sotabosc— han provocat la proliferació i el creixement excessiu de l'estrat herbaci, que, en primaveres humides i estius eixuts, ha estat uns dels agents més importants a l'hora d'iniciar-se un incendi.

En relació amb la repoblació, nosaltres no ho entenem com un objectiu absolut i creiem que s'haurà d'aconseguir on i quan sigui indispensable. Entenem, doncs, que principalment en les zones cremades —a excepció d'aquelles zones que s'han cremat més d'una vegada, i molt especialment en les zones cremades en un fort pendent— les repoblacions

es farien innecessàries, perquè podrien conduir a un efecte contrari al que es persegueix: en lloc d'estabilitzar el sòl podrien incrementar l'erosió d'aquest.

En síntesi, compartim els objectius de prevenció i vigilància; però pensem que és innecessària la neteja com a objectiu i que les repoblacions dependran de les zones cremades.

Pel que fa referència al que el Grup Socialista presenta com a article 2, compartim l'interès per la planificació de la lluita contra els incendis i compartim la periodicitat anual d'aquesta planificació. Per això, i per tal d'aconseguir una correcta vigilància, protecció i prevenció, entenem que cal aprofundir en algunes de les figures que es contemplen a la Llei forestal, com són la declaració anual de les zones d'alt risc d'incendis —elements que vostès ja esmenten en l'article 6 de la seva Proposició de modificació de llei— i els seus respectius i també anuals plans de prevenció d'incendis forestals, que poden ser una eina fonamental per al funcionament de les ADF.

Repetir —i perdonin la reiteració, fruit de seguir article per article la seva modificació de llei— que la repoblació és una estratègia interessant però no sempre convenient en la lluita contra l'erosió, i recordar que és precisament en les àrees cremades o acabades de cremar on es fa menys interessant. La neteja dels boscos no sempre és convenient, i no m'estendré més en aquest tema, perquè ja ho he explicat en el punt anterior.

Quant a la dotació de planters i la repoblació quan es faci indispensable, sempre s'hauran de prioritzar, sota el nostre punt de vista, les espècies autòctones enfront de les al·lòctones.

Pel que fa al seu article 3, des d'Esquerra Republicana de Catalunya entenem que la implicació dels aturats en la participació de la lluita contra els incendis s'ha de matisar. Entenem que, tal com s'exposa la proposta en el present article, es penalitza subtilment l'aturat; un aturat que moltes vegades es troba en una situació d'atur no desitjada i temporal. Per tant, la participació dels aturats s'hauria de limitar, en tot cas, als aturats de llarga durada, que portin més de dos anys a les llistes de l'atur i que percebin algun tipus de retribució. Així, doncs, es permetria a l'aturat poder dedicar-se un temps a la seva formació mentre no obtingués cap nou lloc de treball. Pel que fa a la participació dels objectors de consciència en la lluita contra el foc, és acceptable i positiva la seva participació sempre que no suposi una pèrdua de llocs de treball ja consolidats o sempre que no representi una pèrdua de possibles llocs de treball que es puguin crear.

En relació amb els articles 5 i 6, existeix una coincidència àmplia en ambdós articles en tot el que fa referència a la temporalització i elaboració de plans per a zones d'alt risc. I ve a reforçar les consideracions realitzades pel nostre Grup en l'article 3 de la seva Proposició de modificació de llei. És important, sota la nostra opinió, reforçar el paper preventiu del programa Foc verd, i és important, també, mantenir i potenciar les activitats i funcions dels voluntaris forestals com a elements indispensables per al bon funcionament d'una política adequada contra incendis.

Així, doncs, en general, compartim les seves inquietuds de fons, però no algunes de les propostes tècniques i socials que proposen. Però pensem que això tindria solució en la Ponència que es crearia si s'aproves aquesta Proposició de llei, i, per tant, per aquest motiu, votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que presenta el Grup Socialista té com a objectiu bàsic –i ho ha repetit el senyor Ganyet en la seva presentació– el d'incidir d'una manera molt específica o a bastament sobre la prevenció, la vigilància, la neteja i la repoblació dels boscos de Catalunya, i per assolir-ho planteja la redacció d'un pla revisable anualment que contempli especialment els cinc punts de l'article segon.

Les directrius d'aquest pla –detallades en aquests cinc punts de l'article segon– serien justificades com a resum d'un conjunt de mancances que detalla àmpliament en l'exposició de motius. No es tracta, tampoc, de voler desvirtuar el sentit positiu que té l'objectiu d'aquesta Proposició de llei, perquè nosaltres el compartim i hi estem absolutament d'acord; i també, òbviament, mai podríem estar nosaltres en contra d'una millor i una més completa prevenció dels incendis forestals. Ara bé, la rotunditat expressada en alguns d'aquests punts dels diferents apartats de l'exposició de motius sí que ens obliga, potser, almenys, a deixar constància del que és la nostra discrepància amb molts d'ells, evidentment.

Com a introducció –ho ha repetit el senyor Ganyet en la seva presentació– se'ns diu que, després de dotze anys de govern autònom a Catalunya, no hi ha cap política forestal. Si mal no ho recordo, també ha dit que no es fa cap tipus de silvicultura; que el bosc no compleix cap de les seves funcions bàsiques, i també, sobretot, que a Catalunya el tractament que es dona al bosc és el propi d'un país subdesenvolupat.

Bé, Catalunya en té, de política forestal; ara tampoc es tracta, jo, aquí..., de cap manera és la meua intenció de ferlos un amplíssim detall, un llarg detall de tot el conjunt d'accions que s'han anat fent, any per any, en aquest camp, i tampoc d'insistir una vegada més en els certs criteris que té el Govern –i que també he vist que compartia Esquerra Republicana– respecte a algunes d'aquestes actuacions, com poden ser la neteja, la repoblació, la mateixa reforestació, vaja. Tampoc es tracta aquí de negar, de cap manera, que la prevenció dels incendis forestals, amb més mitjans materials i personals, es pot millorar, perquè no ho hem negat mai i així s'ha dit, també, moltes vegades. I dic que no es tracta de fer tot aquest detall perquè s'ha incidit a bastíssimament en aquest Parlament, en aquesta cambra, darrerament, amb motiu dels diferents debats que hem tingut sobre incendis, i

ha sigut també molt matisat, fins i tot ahir mateix, amb la compareixença de la consellera de Governació en la Comissió d'Agricultura..., i per tant, vull dir, sense voler insistir en això, el que sí que podré dir és que el que és evident –i més que evident és fàcilment demostrable, fins i tot amb les dades publicades pel mateix Departament– és que almenys tots els punts que proposen en aquesta Proposició de llei, el que és segur, segur, és que fa molt de temps que s'estan fent i que la política d'orientació i de millora d'aquesta política forestal ja s'ha iniciat.

S'hi ha donat una nova orientació important, com ho mostren uns fets claríssims: el proppassat divendres el conseller va comparèixer també en la Comissió d'Agricultura, en la qual va presentar el Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya. Aquest Pla director contempla ja, clarament, o incideix molt clarament en unes actuacions que es resumeixen aproximadament en uns vint-i-cinc punts, sobre tot el que ha de representar, precisament, la millora d'aquesta política forestal. Aquests vint-i-cinc punts que dic que proposa incideixen d'una manera molt directa en tot el que fa a l'àmbit de la producció en si i també en el que és l'àmbit de la part industrial i comercial, diguem-ne.

Per una altra part, tenim aprovat –tenim redactat ja i està ultimat– el Pla general de política forestal. Ja ens va anunciar ahir el conseller que, precisament, aquest Pla de política forestal es presentarà el proper dia 24 en el sector.

Paral·lelament també tenim un programa quinquennal –del 93 al 97– d'ajuts a la reforestació, a la forestació i acció de desenvolupament i aprofitaments forestals, que aquest sí que incideix molt més directament en el que són els boscos de propietat privada. Vostès ho han dit –i ho exposen en la seva exposició de motius–, que el que és la propietat de boscos privats representa més del 80%, precisament, de la superfície forestal de Catalunya, i tots som conscients, també, dels greus inconvenients, fins i tot, que comporta moltes vegades aquesta titularitat. Hem d'entendre, per exemple, les grans dificultats que representa, moltes vegades, en el tema que tant els preocupa, de neteja i repoblació, el sol fet que sigui un bosc privat, en tant no siguin declarats com a zona obligatòria. Hem d'entendre també, o cal destacar, que amb aquest Pla quinquennal d'ajuts s'ha aconseguit ja avançar d'una manera important en tot el que representa la millora del que són boscos privats, com també hi ha influït d'una manera importantíssima la creació del Centre de Propietat Forestal. Això ha permès ordenar la producció forestal i promoure la conservació i millora d'aquests boscos i pastures de propietat privada.

En resum, amb el Pla general de política forestal, que es presentarà el proper dia 24 i que la cambra també coneixerà en breus dates, segons va dir el conseller ahir; amb les propostes, diguem-ne, d'incidència o de millora que es contemplen en el Pla director de política agrària, i amb aquest Pla quinquennal d'ajuts al sector privat, entenem nosaltres que queda garantit –almenys molt garantit– un nou impuls de tots aquests punts que vostès demanen en aquesta Proposició de llei i també un conjunt de noves iniciatives que indis-

cutiblement han de millorar d'una manera molt important aquesta política forestal, que, com hem dit abans també, estem totalment d'acord que és millorable.

Amb l'aprovació d'aquesta Proposició de llei, nosaltres entenem, sincerament, que el que es faria potser seria aprovar la redacció d'un subpla dins d'un pla, que, tot i repetint que entenem perfectament el sentit positiu que té la seva presentació, pensem que tampoc aquesta ha estat la seva voluntat en presentar-la.

Per tot això, el nostre Grup no donarà recolzament a l'aprovació d'aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner.

Passem a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es poden posar drets?

Les i els qui hi estiguin en contra?

Les i els qui s'hi abstinguin?

La presa en consideració ha quedat rebutjada per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals

Passem al punt cinquè de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals, presentada pel diputat senyor Jordi Portabella, juntament amb tres diputats més del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i també per una diputada del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un grup de quatre diputats, en representació de tot el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i la diputada Magda Oranich, d'Iniciativa per Catalunya, per la seva coneguda sensibilitat en els temes relacionats amb els drets dels animals –sensibilitat que estem segurs que molts d'altres diputats d'aquesta cambra comparteixen–, hem presentat una Proposició de llei de modificació de la Llei 3/88, de protecció dels animals, en els seus articles 8, 40 i 42.

Aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei de protecció dels animals té com a finalitat primera evitar que es produeixi l'elevat nombre d'abandonaments d'animals domèstics de companyia que es produeixen en l'actualitat; però també incideix en altres temes, com la millora de les condicions sanitàries dels animals i les persones que estan en contacte amb ells, la disminució de la pèrdua d'animals, evitar els robatoris d'animals, definir les possibles responsabilitats civils dels propietaris d'aquests animals, tenir els animals domèstics de companyia censats, disminuir certes molèsties socials que produeixen els animals extraviats i

evitar els milers d'accidents que aquests animals abandonats produeixen. I és en aquest sentit global en què va dirigida aquesta Proposició de modificació de llei.

L'actual Llei de protecció dels animals, en el seu títol segon, parla àmpliament dels animals de companyia, des de l'article 6 fins al 16, i també, específicament, de l'abandonament d'aquests animals, així com de les infraccions i les sancions que es poden posar en aquests casos i que nosaltres considerem que no cal modificar, ja que són les més elevades que permet la Llei i les considerem correctes. És a dir que els abandonaments estan contemplats en la Llei de manera prou significativa i per tant, legislativament, el problema no és aquest.

El problema és que la Llei no és funcional per als abandonaments, ja que mai s'aconsegueix identificar els propietaris desaprensus que abandonen els seus animals de companyia, sobretot a l'estiu, i cal, per tant, recordar que a Catalunya anualment s'abandonen uns cent mil animals. I això és així perquè és molt fàcil deixar sense identificació un animal domèstic de companyia: només cal treure-li una xapa, que, d'altra banda, no és ni obligatòria. De fet, doncs, el problema rau en el sistema d'identificació dels animals de companyia, o, millor dit, en la no-identificació ni de l'animal ni del propietari de l'animal. Actualment no hi ha cap sistema d'identificació de gats i gossos ni segur ni obligatori a Catalunya. I és en aquest sentit que presentem la modificació de l'article 8 d'aquesta Llei.

Nosaltres, mitjançant l'article 2 que presentem, defensem la incorporació d'un sistema d'identificació censal obligatòria per un sistema electrònic d'injecció subcutània que no produeix cap molèstia a l'animal i que només el pot extreure un professional: és el que popularment s'anomena –i que ha donat nom també a aquesta Proposició de modificació de Llei– «el xip dels animals».

Aquest sistema el presentem perquè sembla que és el que predominarà a tot Europa, el més estès a nivell europeu, conjuntament amb el sistema del tatuatge, i en el qual existeix una directiva comunitària que va en el sentit que acabo d'esmentar. D'altra banda, també, és el que s'ha començat a fer servir de manera obligatòria a diferents punts de l'Estat espanyol, com al País Basc, Navarra o Madrid, on aquest any, gràcies a una campanya promocional, ja se n'han implantat uns cent mil, i a un preu realment assequible –com vostès saben, a l'hora d'introduir un element nou en la compra d'un animal, el tema del preu és important, i en campanyes promocionals la incorporació d'aquest sistema electrònic d'identificació ha sortit entre 1.200 i 1.500 pessetes. I és també, el sistema del xip, un sistema que a Catalunya, de manera voluntària i regular, s'ha pogut aplicar en unes vuitanta poblacions, concretament en l'àmbit territorial de la Diputació de Barcelona, que ha fet una campanya de promoció del tema del xip.

Però si aquesta Proposició de modificació de llei passés a Ponència, el nostre Grup Parlamentari i la Magda Oranich no tindríem cap inconvenient que s'hi afegís, com a possibilitat alternativa, el tatuatge o qualsevol altre mètode d'iden-

tificació que sortís en el futur, ja que actualment no n'existeix cap altre que compleixi les condicions que nosaltres creiem que han de complir. Nosaltres donarem suport a tots els mètodes d'identificació, sempre que siguin un sistema de fàcil aplicació, que sigui segur, que sigui inviolable, que sigui innocu per a la salut de l'animal, indeleble i barat per als propietaris.

Amb un sistema d'identificació segur s'aconseguiria minvar importantment els abandonaments de gats i gossos, evitar alguns robatoris –sobretot de gossos de raça, de caça o els pigalls– i el retorn als seus propietaris dels animals perduts; demanar, en el cas que s'hagi de menester, responsabilitats civils als propietaris de gossos quan hi ha accidents també seria possible amb aquest sistema d'identificació, i sobretot seria possible aplicar la llei per als propietaris i el que és peça fonamental per a l'ordenació dels animals domèstics de companyia, que és censar-los.

A Catalunya actualment no existeix un arxiu d'identificació d'animals de companyia públic i universal, encara que sí que existeixen intents privats lloables. Només estan censats actualment alguns gats i gossos que estan vacunats de la ràbia i que aproximadament són uns dos-cents cinquanta mil, però cal tenir en compte que actualment no es considera que en el nostre territori existeixi la ràbia i que, per tant, les campanyes obligatòries de vacunació de la ràbia tendeixen a produir-se cada vegada més amb menys importància.

Que això sigui així, que a Catalunya no hi hagi un sistema d'identificació correcte, obligatori i segur i que no hi hagi un cens d'animals amb el nom del seu propietari no és seriós i, a més a més, és un endarreriment en relació amb Europa i amb diferents llocs, com he explicat abans, de l'Estat espanyol. En aquest sentit, en el de superar aquesta gran mancança per crear un registre general del cens d'animals domèstics de companyia, presentem el nostre article 3 com a peça imprescindible per a l'ordenació correcta dels sectors dels animals domèstics de companyia.

En definitiva, doncs, pensem que només amb un sistema d'identificació com el que he expressat abans i amb la creació d'un registre general de cens d'animals podem afrontar el gran problema que signifiquen aquests cent mil abandonaments d'animals de companyia que es produeixen any rere any i que transgredeixen els drets dels animals i l'aplicació de la Llei de protecció d'animals vigent actualment. És per aquest motiu que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i la Magda Oranich, diputada per Iniciativa per Catalunya, els demanem el seu vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de modificació de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. *(Pausa.)* Passem a les intervencions dels diferents grups per fixar llur posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport

a la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals, i ens reservem en el fons del seu contingut per a un altre moment de la tramitació.

No obstant això, volem aprofitar per felicitar el Grup proponent, i el motiu de la nostra felicitació és pel fet d'haver recollit el que el nostre Grup Parlamentari va proposar com a esmena el proppassat dia 10 de juny al Projecte de llei reguladora de les persones amb disminució visual, aprovat com a llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall. Em refereixo a utilitzar el sistema d'identificació electrònic, consistent a inserir un microxip sota la pell de l'animal, dotat d'un codi de reconeixement i localització, en substitució del tatuatge o altres sistemes d'identificació, que té com a principals avantatges el fet que no produeix cap molèstia a l'animal en el moment de la seva implantació i, a més a més, permet una ràpida localització.

El fet de comptar amb un sistema d'identificació dels animals de companyia s'ha mostrat com el mitjà més eficaç per dissuadir de robatoris i per protegir els animals dels abandonaments, que són, a més a més d'una crueltat, un greu perill per a la seguretat que els gossos «s'assilvestrin» i ataquin les persones, i també els accidents automobilístics que provoquen, sense comptar amb els problemes d'ordre sanitari que poden arribar a generar.

No voldria acabar la meua intervenció sense fer esment de la necessitat de prendre totes les mesures per tal que es compleixi la Llei de protecció dels animals. Per posar un exemple, suposo que vostès, igual que jo, han vist no pocs gossos exposats per a la venda en petits habitatges que no els permeten moure's, i l'animal està patint no només el captiveri, sinó també unes condicions que suposen torturar-lo amb l'ànim exclusivament lucratiu.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari donarà el seu suport a la presa en consideració avui a debat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. El senyor Reguant pot fixar posició.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Deixi'm, en primer terme, que m'excusi per no haver fet notar la meua presència dins l'hemicicle, cosa que li ha impedit donar-me el torn en el seu moment; de manera que prego que m'excusi.

Només per fer el posicionament favorable, perquè les raons que ha adduït el diputat ponent em semblen de suficiència, àdhuc de remarcar allò que poden representar animals sense cap control pel que fa a la higiene col·lectiva, social, diguem-ne. Vostès saben que els animals són transmissors, els domèstics, de malalties infecto-contagioses i d'altres també; que val la pena, doncs, implantar aquesta identificació electrònica perquè cadascú assumeixi les responsabilitats en tenir un animal a casa.

I per altra, també, remarcar el signe, el gest humanitari que pressuposa tenir uns animals, que no vol dir tenir-los

com a objectes, sinó com a subjectes d'atenció i de companyia. I això vol dir una dedicació de l'ésser humà que el té. Per tant, la pena és que s'hagi de recórrer a aquest tipus d'identificació, que vol dir que sense aquesta mesura el que es dona amb aquest tipus d'animals és quelcom impresentable i que diu molt poc de la responsabilitat social d'alguns ciutadans de casa nostra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Parlaré en la doble condició de signant d'aquesta Proposició de llei i en nom del meu Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. No cal dir –perquè així és evident, ja que jo firmava aquesta Proposició de llei– que el meu Grup hi és totalment favorable, que votarem favorablement a aquesta Proposició de llei.

Vull fer aquí meves totes i cada una de les paraules que el diputat Jordi Portabella ha explicat ja a la cambra, de per què vam decidir presentar aquesta Proposició de llei. Entenem que aquest és un problema de sensibilitat social; a la nostra exposició de motius diem ja de manera molt clara per què proposem aquesta Proposició de llei.

També ens ha parlat el senyor Portabella, i de manera molt escaient i de manera també molt il·lustrativa, com a altres països d'Europa ja s'apliquen aquests mètodes que nosaltres proposem aquí, que també s'estan aplicant en alguns ajuntaments a Catalunya i també a altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol. Per tant, entenem que Catalunya, que ha sigut sempre capdavantera en aquest tipus de temes, i sobretot va ser la primera comunitat autònoma a regular una llei de protecció dels animals, entenem que és important que d'una vegada fixi la postura en aquest tema. Perquè la Llei de protecció dels animals ja preveu sancions per als abandonaments, però hi ha la impossibilitat de dur-les a la pràctica perquè no sabem normalment –i també el diputat Portabella ho ha explicat– qui ha fet aquest abandonament.

Entenem que aquest és un tema bàsicament de responsabilitat del propietari de l'animal; és un tema social que atempta contra la salut de les persones –se n'ha parlat ja també–; es produeixen accidents de circulació; s'han plantejat aquí també malalties que es poden transmetre, però atempta contra la sensibilitat de moltes persones que estimem els animals, que en veure el que es produeix cada estiu amb els abandonaments d'aquests animals atempta greument no només contra les persones que els estimem, jo diria que pràcticament contra tota la joventut i tota la infància del nostre país, que quan es produeixen aquestes coses pateixen; és a dir que qui no vol aquesta protecció dels animals perquè estima els animals ho faci com a mínim com a protecció de les persones que tenen greus problemes de sensibilitat a acceptar aquest tema.

Es parlava –i també ho ha dit el diputat Portabella– d'uns cent mil abandonaments a casa nostra. Aquesta és la xifra que d'alguna manera es té en compte; hem parlat amb vete-

rinaris, hem parlat amb associacions protectores i, d'alguna manera, aquesta és la xifra que es dona per bona.

Creiem que és molt important –és molt important– el fet de la identificació dels animals, perquè així evitariem no només l'abandonament, sinó també un tràfic il·legal d'aquests animals que, d'alguna manera, i també de manera molt escaient, parlava la diputada Arnalot quan ens explicava la venda dels animals. També, pel fet de no estar identificats animals de raça, es produeixen robatoris d'aquests animals i la posterior revenda. Per tant, un tràfic il·legal i uns guanys per a determinades persones que actuen de manera insensible i de manera delictiva. L'única manera de saber qui ho ha produït, per què ha passat això, qui ha sigut l'insensible que ha practicat aquest tema, és amb aquesta identificació.

També deia el diputat que ha parlat en primer lloc, el primer diputat signant dels cinc diputats que varem firmar aquesta Proposició de llei, que nosaltres, en la Comissió, que si –i així ho esperem– s'accepta el tràmit en Comissió d'aquesta Proposició de llei, nosaltres acceptariem esmenes perquè, evidentment, creiem que la identificació mitjançant el xip és important, segurament la més segura, però, evidentment, estariem oberts –com ell ha dit també molt bé– a esmenes del Grup de la majoria i d'altres grups en el sentit d'acceptar també identificació mitjançant el tatuatge o qualsevol altre que no afecti la salut de l'animal i que sigui segur.

Entenem que, realment, en aquest tema, avui ens posaríem d'alguna manera més en el camí d'Europa, que fa molts anys ja que ha tirat endavant aquest tipus de qüestions. També volem dir que atempta greument, el fet de no poder identificar els animals, quan hi ha aquests robatoris, contra la sensibilitat dels propietaris d'aquests animals, saber que molt sovint els animals que han sigut abandonats, robats o perduts acaben en els laboratoris d'investigació, on no hi ha cap control, on..., precisament, molt aviat haurem de discutir també en aquest Parlament, ja que, també a proposta del diputat Portabella, jo i altres diputats del seu Grup i del meu Grup, es parlarà en aquest Parlament de la protecció dels animals de laboratori i com ha de regular-se a casa nostra aquest tema.

Per tant, entenem i demanaríem al Grup de la majoria que acceptés aquesta Proposició de llei d'aquests cinc diputats. Creiem que això és fonamental i voldríem que això fos al màxim de ràpid possible, a fi, bé, que si tenim major sensibilitat en la nostra societat aviat tots aquests cadells de gats i gossos que regalaran als nostres infants en aquestes properes festes de Nadal, l'estiu que ve no siguin abandonats de manera irresponsable als carrers del nostre país.

Per tant, demanem... No cal dir que el meu Grup votarà favorablement i de manera molt encoratjada aquesta Proposició de llei, i demanem al Grup de la majoria que així ho faci a fi i a efecte que Catalunya pugui seguir sent davantera en tot el que suposa la protecció dels drets dels animals, que avui dia a casa nostra, cada vegada més, és recollida per tota la joventut del nostre país.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA: Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, lògicament, el Grup Socialista ja anunciem el vot favorable i estem plenament d'acord amb aquesta Proposició de Llei, perquè de fet coincideix amb una anterior nostra, presentada el 29 de setembre –per tant, deu, quinze dies abans que la que avui debatем aquí–, però amb una iniciativa feta com a Proposició no de Llei, en la qual de fet dèiem: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a elaborar en el termini d'un any des de l'aprovació d'aquesta proposta la reglamentació adient per tal d'obligar els venedors i compradors d'animals de companyia que aquests estiguin degudament identificats per un xip, on constin les dades del propietari de l'animal.»

Per tant, aquesta coincidència fa que, lògicament, siguem congruents i anunciem el vot favorable, i, de fet, sense discutir la paternitat d'aquesta idea, que de fet ens ve d'altres països d'Europa, però també a casa nostra, amb una iniciativa que ja aquest any s'ha posat en pràctica, com és la d'elaborar el cens d'animals domèstics a què estem obligats els ajuntaments segons la Llei 3/88. De fet, en aquests moments sembla ser, per les dades que en tenim, que només un 20% dels animals domèstics estan censats al nostre país. Això vol dir que hi ha una immensa tasca a fer i que ja, tant la Diputació de Barcelona com el mateix Col·legi de Veterinaris, com també –per últimes notícies que en tinc–, també la Diputació de Lleida o alguns altres organismes estant endegant campanyes per censar els animals, i també els mateixos col·legis de veterinaris han aconsellat com el mètode actual més adient i més innocu per als animals el del microxip –o *transponder*, que també se li pot dir–, i que permet de poder identificar, de manera..., sense fer mal als animals, degudament, amb deu dígit, totes les característiques d'aquest animal, i que després, només tenint un lector de dades, que en aquests moments costa unes trenta-cinc mil pessetes a preu de mercat, en aquests moments, permet, amb uns preus mòdics –perquè la instal·lació i la compra del microxip es valora aproximadament en unes quatre mil pessetes per unitat– de fer possible aquesta deguda identificació.

Per tant, jo crec que en aquests moments aquestes iniciatives parlamentàries responen a una autèntica preocupació que hi ha en tota la població catalana, i especialment també en tots els ajuntaments, que veiem com tants i tants animals... Jo no sé si es podria acceptar la dada tan gran que s'ha donat anteriorment de cent mil abandonaments; possiblement..., en fi, no sé si les dades són les que en aquests moments es poden oferir, però, en tot cas, sí que és un autèntic problema des del punt de vista de seguretat, d'higiene i també, lògicament, d'una poca demostració d'estimació envers els animals, el seu abandonament a la seva sort, i que es converteixen en animals salvatges en molts casos, que provoquen greus problemes a tots els nivells. I d'aquí ve que l'aprovació d'aquesta iniciativa parlamentària faria

pràcticament impossible aquest abandonament o, en cas de pèrdua, que es pugui trobar ràpidament el seu propietari.

En fi, per tots aquests motius, lògicament, el Grup Socialista vota a favor d'aquesta Proposició de Llei anunciant que, si la tramitació és ràpida i, a més a més, s'arriba a aquest consens de totes les forces polítiques, el Grup Socialista retiraria la Proposició no de Llei que ha de ser debatuda en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'aquest Parlament.

Bé, per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, anunciem aquest vot favorable.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de les intervencions dels meus companys i companyes que han intervingut, no em queda res més que felicitar-los per les seves intervencions, molt especialment la del ponent senyor Portabella, i l'ardor amb què ho ha fet la senyora Oranich, sense menysvalorar en absolut les altres intervencions; però, en fi, aquestes dues les destacaria perquè han resumit molt clarament la necessitat d'aquesta iniciativa legislativa, de la qual no estic disposat, en el meu cas, el nostre Grup, a discutir-ne la paternitat. Podria dir, doncs, que la Conselleria té preparada una ordre ministerial i que, fins i tot... (*Remor de veus.*) Perdó. Freud té aquests problemes. No, una ordre de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però..., que posaria, fins i tot, en qüestió fins a quin punt és necessària la modificació de la Llei de protecció dels animals. Però, en tot cas, estem rotundament a favor d'aquesta modificació de la Llei i, per tant, donarem suport a la iniciativa d'Esquerra Republicana i la diputada senyora Magda Oranich.

I no repetiré els arguments pels quals hi estem a favor. El que sí que faré és un parell d'aportacions. En el decurs de les intervencions s'ha posat clara una cosa; un diputat ha dit –crec que el senyor Portabella– que pot resultar, la col·locació d'aquest microxip, molt barata, 1.500 pessetes; i un altre diputat acaba de dir –el senyor Roma– que no costarà gaire, que costarà 4.000 pessetes, que és el que val un microxip, i el lector del micro-xip en val 35.000. Aquest és el problema. Hem de fer lleis que puguin ser complibles i, per tant, la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana l'haurem d'esmenar, i l'haurem d'esmenar en el sentit d'una gradualitat en l'entrada en vigor, una limitació de preus. Per exemple, sabem que hi han cent o cent-cinquanta mil gossos abandonats cada estiu, però també sabem una altra dada: que un veterinari a Barcelona, en els dos últims anys, ha col·locat una mitjana d'un centenar d'aquests xips. Vol dir que actualment porten aquests xips uns cinc mil, màxim, uns cinc mil gats i gossos domèstics.

En fer-ho obligatori, si no donem els instruments a la societat perquè realment pugui complir-se, farem una brillant llei que no serà aconpleta, i, evidentment, el camí es trobarà l'exemple de la Diputació de Lleida, que, en concert i amb

conveni amb el Col·legi de Veterinaris, fa que la instal·lació d'aquests xips sigui pràcticament gratuïta: ni 1.500 ni 4.000, sinó, si és possible, gratuïta; perquè, si no, no es complirà aquesta Llei. I com la podem fer complir? La podem fer complir obligant, evidentment, els llocs de cria dels animals i les botigues que ho installin, però no podem obligar el pagès que persegueixi per les muntanyes els gossos d'atúra i els vagi col·locant el xip. Això... Dic aquesta bestiesa per fer entendre que hem de fer lleis complibles i que, realment, ha de ser per via de conveni i en col·laboració amb els ajuntaments i les institucions que es puguin arribar a aquest compliment. De tota manera, tindrem prou temps de parlar-ne.

Felicito per aquesta iniciativa els ponents d'Esquerra Republicana i la senyora Magda Oranich, i estem convençuts que la unanimitat que presidirà, espero, aquesta votació, serà la que, a la vegada, permetrà trobar les esmenes que facin complible aquesta Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Passem a la votació d'aquesta presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La presa en consideració ha quedat aprovada per unanimitat.

Designació pel Parlament de tres síndics de la Sindicatura de Comptes

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el punt sisè: designació pel Parlament de tres síndics de la Sindicatura de Comptes, segons l'article 20.1 de la Llei 6/84, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes. Prego a un senyor secretari o secretària que procedeixi a la lectura de l'esmentat article, així com de la relació de candidats.

El Sr. SECRETARI TERCER: Article 20.1, Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes: «Els síndics són designats pel Parlament, mitjançant votació, per majoria de les tres cinquenes parts, per un període de sis anys.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol llegir la relació de candidats?

El Sr. SECRETARI TERCER: Els noms que es proposen són: Manuel Cardeña i Coma, Ferran Termes i Anglès i Jordi Petit i Fontserè.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Procedirem a la votació. D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació ha de ser secreta, mitjançant paperetes. D'acord amb l'article 20.1 de la Llei de la Sindicatura de Comptes, es necessita la majoria de les tres cinquenes parts, o sigui, 81 vots, com a mínim. Un secretari procedirà a anomenar els diputats perquè dipositin a l'urna el seu vot.

(El secretari quart i, després, el secretari tercer criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(El secretari tercer crida per ordre alfabètic els membres del Consell Executiu perquè votin.)

(El secretari tercer crida, un per un, els membres de la Mesa perquè votin.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun diputat o diputada que no hagi estat cridada, cridat? *(Pausa.)* Doncs procedirem al recompte.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Termes, 87 vots; senyor Petit, 87 vots; senyor Cardeña, 86 vots; 15 blancs, i un nul.

Com que els vots sobrepassen la majoria de les tres cinquenes parts, queden proclamats síndics de la Sindicatura de Comptes els senyors Cardeña, Petit i Termes.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les universitats

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre les universitats, presentada pel diputat senyor Josep Bargalló, juntament amb un altre diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya; tràmit d'urgència. Per exposar la interpel·lació, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la universitat ha estat un motiu de treball parlamentari per al nostre Grup en aquesta legislatura i en aquest mateix període de sessions, on ja vam substantiar una interpel·lació sobre universitats, en el transcurs del debat de la qual i de la Moció que després sortosament va ser aprovada van ser tractats diversos aspectes, un dels quals se centrava com un dels punts bàsics de la política universitària al nostre país, que era el tema del finançament universitari, en el qual, fins i tot, un dels punts d'aquella Moció aprovada incidia en un aspecte que creiem molt positiu i que continuem creient molt positiu.

El finançament universitari, de fet, és un dels punts primordials de l'actual debat universitari. El president Pujol, en la inauguració del curs universitari —que enguany, per primer cop, es va fer conjuntament la inauguració en presència del president Pujol a la universitat, i després parcialment en cadascuna de les universitats va tornar a fer-se la inauguració, com els altres anys—, el president Pujol parlava de crisis, de crisis econòmiques, ètiques, morals, polítiques i inseria en aquest camp, també, la crisi de la universitat.

De fet és cert que en un marc de crisi econòmica la universitat ha de sortir-ne tocada, com qualsevol element social, però també és cert que, si tots estem d'acord a defensar el que en dèiem «estat del benestar social», una política de finançament en el món universitari no ha de baixar la guàrdia i ha de capgirar-se, per molt malament que estigui la situació econòmica general.

El 1980, el finançament universitari de l'Estat espanyol venia format un 80% per la subvenció de les administracions públiques i un 20% per les taxes universitàries. El 1992, el finançament —les dades aquí no coincideixen— ve-

nia un 75-80% per les subvencions de les administracions, un 15-20% per les taxes i un 5 pel finançament privat. Deixin-me dir de passada que, aquest 5% de finançament privat, al finançament universitari és absolutament insuficient, és vergonyós, i ja seria hora que entre tots i especialment les administracions competencials comencessin a posar les eines perquè en aquesta situació estiguéssim també a nivell europeu i el finançament privat augmentés.

Les taxes universitàries, l'any 88, van augmentar un 5%, un 0,5 per sota de la inflació; 89, un 7,3%, idènticament a la inflació; el 90, un 7,3%, idènticament a la inflació; el 91, un 6,8%, idènticament a la inflació; el 92 un 10%, bastant per damunt del 5,4% de la inflació, i el 93, en unes xifres que oscil·len al voltant de la mitjana del 14%, bastant per damunt del 4,5 de la inflació.

El percentatge de producte interior brut dedicat a la universitat a l'Estat espanyol és el 0,43%, *el més baix* de tota la Unió Europea –el més baix de tota la Unió Europea.

Segons l'OCDE, el 1989 l'Estat espanyol era el que tenia una participació més alta de les taxes en el finançament universitari, dintre el context de les universitats del món occidental –aquell 20% que esmentaven–, i, per exemple, al Regne Unit i als Estats Units d'Amèrica, dos llocs bastant paradigmàtics a aquest nivell, en les universitats públiques les taxes no superaven mai el 14%.

Dic aquestes dades per demostrar tres fets objectius que centraran part de la meua exposició. Primer: les taxes, en els dos darrers anys, han augmentat molt per damunt del que havien augmentat fins ara, i en els dos darrers anys, per primer cop, han augmentat sense paral·lisme amb la inflació. Segon: el producte interior brut ens marca que el nivell de finançament públic de les universitats a l'Estat espanyol és el pitjor d'Europa. Tercer: l'Estat espanyol, segons l'OCDE, és el lloc d'Europa on, percentualment, els alumnes paguen més taxes. Algú em podrà dir: «No, no, és que els alumnes del Regne Unit, de la universitat pública, paguen en diners més que els alumnes d'aquí.» Però jo insisteixo a respondre'ls, a l'avançada, que també al Regne Unit l'Estat dóna més diners, i el que ens interessa en la discussió ara és el percentatge, i aquest és, en el cas del Regne Unit i els Estats Units d'Amèrica, per posar uns exemples paradigmàtics..., i, a més a més, per no fer massa trampes, doncs, el nivell de taxes és inferior que el d'aquí. Dic «per no fer massa trampes» perquè si anéssim al nord d'Europa veuríem llocs, estats del nord d'Europa on les taxes són zero; tampoc voldria ara voler-los comparar, d'entrada, aquí.

Al costat d'això tenim –i aquí hi ha coincidit tothom– unes beques insuficients i mal gestionades; insuficients, de manera evident; mal gestionades, de manera igualment evident. Catalunya té el 15% d'universitaris, i tenia l'any passat 10,36% de beques. La Comunitat Autònoma de Madrid rep el 20% d'universitaris, i tenia l'any passat el 17% de beques. No voldria ara, però, que això volgués semblar una comparació a la baixa i demanar menys beques per als alumnes que tenen la sort d'estudiar a la Comunitat Autònoma de Madrid, sinó senzillament demanar d'una vegada el

traspàs del sistema de beques al Govern de la Generalitat; la seva gestió, al Govern de la Generalitat, i un augment en la dotació de beques.

El tema del finançament més punyent en aquests darrers mesos ha estat el de les taxes, acompanyat del de les beques, perquè són un binomi. Quan aquest diputat havia previst fer aquesta interpellació en el darrer Ple ordinari, hi havia manifestacions d'estudiants aquell mateix dia pel tema; quan aquest diputat finalment ha pogut fer la interpellació, torna a haver-hi, en el mateix dia, manifestacions d'estudiants pel tema.

Les taxes han augmentat de manera –ja ho hem dit– superior al que fins ara era previsible i superior a la inflació, però el tema de les taxes, enguany, ha estat punyent no només per l'augment; jo diria que ha estat realment punyent per com s'ha fet de malament; perquè pitjor, segons com, era molt difícil que es fes.

Els decrets d'augment de taxes apareixen en ple estiu, que tots sabem la fama que tenen els decrets en el camp d'ensenyament quan apareixen en ple estiu –tots ho sabem–; en el cas de Catalunya, amb l'agreujant que apareixen amb posterioritat que les universitats comencin a aplicar les noves taxes. I això no ho dic jo –de fet ho he dit, però no ho vull dir jo inicialment–, això tampoc no he hagut de descobrir-ho; això, el mateix director general d'Universitats entonava un cert *mea culpa* dient: «Això no pot ser, ho hem fet malament, l'any que ve ho farem millor.»

Però és que, a més a més, el Decret parlava d'un increment del 10% i hi ha hagut universitats que han augmentat un 50%; d'altres..., estudis, un 50%; estudis, un 38%; estudis, un 46. Hi ha trenta-cinc estudis que han augmentat més d'aquell 10% que marcava aquell Decret estiuenc.

A més a més, el batibull ha acabat de ser considerable, el caos ha regnat per damunt del desitjable ordre, quan ha resultat que tant el Ministeri, primer, i la Generalitat, després, no van acabar de adonar-se, a la pràctica, que enguany hi havia moltes noves titulacions i especialment hi havia moltes titulacions que canviaven de plans d'estudis i que, per tant, passaven de cinc a quatre anys, augmentaven el nivell lectiu de cada any, i aquí ja va ser quan el caos va arribar al màxim, fins i tot, en dos estudis d'universitat que van augmentar seguint els criteris com si haguessin canviat de plans d'estudi i no havien canviat de plans d'estudis. No deixa de ser greu que els rectors de cada universitat encarregats de fixar les taxes no sabessin si els seus propis estudis estaven o no estaven ja en el nou pla d'estudis.

En parlaré posteriorment, en el torn de rèplica, però, en aquest cas, ara, el que voldria és que el representant del Govern que avui em respongui el tema d'universitats –que, pel que veig, serà el responsable de la Conselleria de Cultura–, per un costat, m'expliqui quina és la política –de manera clara– del Govern en el tema del finançament universitari, què signifiquen les taxes en aquest tema del finançament universitari, i, a la vegada –no podem anar enrere–, que, si més no, ens asseguri que mai més tornarà a aparèixer un decret de variació de taxes en ple estiu, sense temps de poder

consensuar-lo ningú, discutir-lo ningú, i que ens assegurí també que mai més s'aplicaran a les nostres universitats les taxes abans de ser aprovades, o, més ben dit, les taxes abans de ser publicades al *Diari Oficial de la Generalitat*, que és, teòricament, aquell òrgan que oficialitza les decisions del Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu, i per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, em permetrà, senyor diputat, que respongui la seva interpellació, probablement, donant-hi un abast més ampli que el que es podria deduir de la seva intervenció. Vostè em preguntava sobre el propòsit de capteniment en relació amb el finançament de les universitats catalanes, i tinc la impressió que respondre d'una manera precisa i molt concreta al que vostè ens ha aportat seria només donar una visió parcial i desviada del que, en definitiva, representa una política universitària que té uns objectius clars i uns objectius definits, que té uns costos precisos, i que, a més, precisament aquesta política de finançament de la universitat ha estat un objectiu prioritari i molt important per part del Govern de la Generalitat, i d'una manera especial aquests darrers anys.

No es pot parlar de finançament sense tenir present el que representen els objectius en relació amb la política universitària i els costos que deriven de l'assoliment d'aquests objectius, i, si només referíssim la nostra resposta en relació amb els preus, les taxes i els increments, jo crec que seria només una intervenció no completa i que podria portar a aspectes de difícil comprensió per a tothom.

Vull recordar, de totes maneres, al senyor diputat, que aquestes explicacions es van fer al seu temps a la Comissió de Taxes i de Beques, on hi ha una representació dels estudiants, i que van entendre perfectament els arguments que se'ls donaven i van entendre perfectament les consideracions que es feien. Jo crec que aquesta cambra requereix, si més no, el mateix plantejament i el mateix nivell de comprensió que es va portar en aquella Comissió.

És difícil parlar estrictament de finançament, com deia, si no es coneixen els objectius i què ha succeït a la universitat aquests darrers anys. Un objectiu fonamental és, precisament, atendre la creixent voluntat de la nostra societat d'accedir a estudis superiors. Hi ha hagut, com vostè saben, un increment considerable de places universitàries: pel que fa referència al primer curs, l'any 85 hi havia 32.000 places; l'any 92 hi ha 39.000 places. És a dir, en set anys s'ha incrementat el nombre de places de primers cursos d'un 22%.

La segona cosa és la descentralització del mapa universitari, descentralització de l'oferta que ha passat de tres universitats l'any 85 a vuit universitats, distribuïdes territorialment, l'any 93. Dels trenta-dos centres universitaris de l'any 85, s'ha passat a quaranta-cinc centres l'any 93.

Increment d'alumnes, increment de descentralització, increment i foment dels tercers cicles i de formació permanent. Aquesta voluntat de formació especialitzada dels llicenciats i aquest objectiu de formació continuada, que garanteix un perfeccionament, forma part dels objectius del Govern, i cal contemplar-lo en el moment que es parla del finançament de les universitats.

Per altra banda, com vostè sap, i dins d'aquesta política d'accedir a la voluntat creixent de la societat de tenir estudis universitaris, s'han plantejat aquests ensenyaments universitaris a distància. Però no solament hi ha hagut un objectiu de creixement en el nombre d'alumnes, sinó que també hi ha hagut una millora de qualitat, millora de qualitat en els docents, adaptant-los als ensenyaments, que s'han adaptat a la realitat canviant del sistema productiu i, per tant, al mercat laboral. Tota aquesta oferta de titulacions diferents i tots aquests estudis reformats suposen, han suposat i suposaran un increment en els costos universitaris; s'ha passat de trenta-cinc titulacions, senyors diputats, l'any 1985, a noranta-vuit titulacions l'any 1993. Vostès recordaran que es parlava de les carreres de cicle curt i de la necessitat que s'incrementessin; doncs, efectivament, s'han incrementat les carreres de cicle curt i han passat d'un 32% del total l'any 86 a un 45% l'any 92. S'han incrementat els estudis tècnics i s'han fomentat les relacions de la universitat amb l'empresa.

Però, al mateix temps, senyores i senyors diputats —finançament de les universitats—, hi ha hagut un increment en el nombre de professors i en el nombre de personal no docent, i s'ha passat de 6.200 professors el curs 85-86 a 8.435 el curs 91-92; hi ha hagut un increment d'un 35% en el professorat i hi ha hagut un increment del 70% en el personal no docent. És difícil, senyores i senyors diputats, parlar de finançament si en l'enunciat no s'expliquen quins han estat els resultats que condueixen a l'explicació dels costos universitaris.

Però, al mateix temps que aquests elements de foment, d'increment de la docència i del professorat, hi ha hagut també un element de desmassificació dels centres, i només vull recordar una de les universitats que patia amb més angúnia aquesta situació, com és la Universitat de Barcelona, que ha passat, al primer curs de dret, de 3.067 alumnes l'any 82 a 1.596 el curs 92; és a dir, que hi ha hagut també una política d'inversions molt considerables. Els recursos per a inversions, el finançament, han passat de 1.300 milions l'any 1987 a 14.000 milions l'any 93 —1.300, 14.000 milions. Es pot parlar del que representa l'aportació dels estudiants —després m'hi referiré, senyor diputat—, però jo vull explicar també l'esforç considerable que hem fet entre tots —perquè els pressupostos públics sorgeixen de diners públics— per millorar la qualitat de la universitat. I aquest increment d'infraestructura per desmassificar la universitat ha estat una cosa extraordinàriament considerable.

Però, a més, la implantació de nous plans d'estudis que ofereixen titulacions adaptades a les necessitats productives ha representat també una major experimentalitat i ha repre-

sentat també un major cost a les diferents carreres, i, per tant, també al cost que representa per alumnes.

Aquests han estat objectius que s'han anat acomplint i als quals s'ha dedicat un esforç, amb diner públic, molt considerable, esforç amb diner públic que jo vull recordar als membres d'aquesta cambra, perquè és aquesta cambra que l'ha aprovat en aprovar els corresponents pressupostos. S'ha fet un gran esforç en universitats i es continua fent, malgrat que, com diu el senyor diputat, sembla que això..., només s'hagi de considerar un dels aspectes que crec que és molt considerable, però crec que val la pena explicar-ho tot perquè el judici que es pugui fer sigui un judici més complet.

Convé, per tant... En relació amb el finançament, l'increment de les aportacions de l'Administració als pressupostos de les universitats públiques, això a què em referia ara, en números absoluts, senyores i senyors diputats, ha passat de 12.000 milions l'any 1986 –12.000 milions el 86– a 67.000 l'any 1993 –12.000, 67.000. Aquest és l'esforç que s'ha dedicat en diners públics al finançament de les universitats. És a dir, i passant per alumne, s'ha passat, l'any 85, de fer una aportació de 135.000 pessetes per alumne a fer-ne una de 400.000, l'any 92. Aquest és l'esforç que la societat catalana ha fet per les seves universitats, tant en números absoluts com en números per alumne: 400.000 el 92, 136.000 l'any 1985.

En aquest sentit, i a això es referia el senyor diputat, i vull rebatre'l en algun aspecte, alguna xifra, em penso, que era superior a la que a nosaltres ens consta –i em penso que aquesta sí que està ben calculada–: la participació dels preus acadèmics, dels preus dels alumnes en el finançament universitari, ha passat del 21,44% l'any 1987 al 13,45% l'any 1993. I recordo que el senyor diputat ens donava uns percentatges de participació d'alumnes que feien referència a universitats públiques dels països anglosaxons, que parlava, si no ho recordo malament, del 14 o el 15%; aquí, avui, a Catalunya –el senyor diputat s'ha referit molt a l'Estat espanyol i jo, aquestes dades, no les tinc, tinc dades de Catalunya; les de l'Estat espanyol, les té el senyor diputat, però jo en aquest cas no en dispo, dispo de dades precises que fan referència a Catalunya–, el percentatge d'aportació dels estudiants a les universitats catalanes representa el 13,45%, i que, en relació amb l'IPC, no ha comportat cap increment, vist globalment, des de l'any 1985.

És propòsit –i en això coincideixo amb el senyor diputat–, és propòsit del Govern d'aconseguir la transferència dels recursos i de la gestió de les beques estatals que pertocuen a Catalunya, a fi d'adaptar-les al perfil de rendes català i crear uns ajuts propis perquè els preus acadèmics no condicionin l'accés a la universitat. Les senyores i els senyors diputats recordaran que precisament el mateix Govern, el mateix Comissionat d'Universitats, es va referir a la creació d'aquests ajuts compensatoris propis de la Generalitat per ajudar aquells estudiants que, per la seva situació econòmica, no poguessin accedir a la universitat; és a dir, uns ajuts compensatoris que preveuen i que preveuran aquesta situació per part d'alguns alumnes; altres, afortunadament, poden pagar-ho i convé que ho facin, donat que

també aquest percentatge de participació dels estudiants ha baixat considerablement aquests darrers anys.

Cal també –i s'hi referia– establir mesures de foment per a l'increment dels recursos propis de les universitats i de la participació de capital privat en el finançament universitari. L'any 91, els centres de transferència de les tres universitats catalanes generaren ingressos per un valor de 8.162 milions de pessetes –8.162 milions de pessetes–; el senyor diputat deia que aquesta era una política vergonyosa, una política..., però no és vergonyosa, senyor diputat, perquè aquests recursos que s'han generat per part de les universitats han estat sobre la base d'establiment de convenis: hi ha hagut una aportació de la universitat a la societat, en virtut d'aquests 935 convenis, que han representat un ajut per a les mateixes universitats, però han reverterit també d'una manera positiva en benefici de les mateixes entitats, empreses o persones amb les quals es varen signar aquests convenis.

Jo..., em penso que aquestes dades que he donat, amb aquests objectius: aquest increment de professorat, de personal no docent, d'increment de les titulacions, d'increment de la qualitat, en definitiva, i de la millora i del més gran accés dels estudiants a la universitat, compensat per un extraordinari esforç que s'ha fet des de la Generalitat, que va aprovar aquest Parlament, del qual tots els catalans hem participat a través de les nostres contribucions..., jo crec que això reflecteix un esforç extraordinari, un esforç de diners públics molt important, un esforç tan considerable com no s'havia realitzat mai, i crec que cal també que compreguem i que busquem per trobar elements de ponderació, de tranquil·litat i de comprensió en el que representa una aportació dels estudiants, que, en aquest moment, és un percentatge que correspon exactament a un nivell inferior al que havia sigut i que correspon a la mitjana de molts estats i de moltes nacions europees.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica, el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo ja he dit que, d'aspectes genèrics del finançament, avui no en parlaria, que ja n'havia parlat un mes enrere des d'aquesta mateixa tribuna. Aleshores em va respondre el conseller d'Ensenyament; potser per això avui vostè, en la resposta, ha reiterat moltes de les dades i de les posicions que en aquell moment em va fer el conseller d'Ensenyament i que jo ja he obviat perquè –hi insisteixo– en la dinàmica parlamentària considerava que ja era una interpellació que havíem substanciat i que avui havíem de concretar en algun aspecte més específic. A més a més, també, alguns senyors diputats i algunes senyores diputades seran assabentats que el nostre Grup –jo mateix– va presentar una interpellació sobre les taxes universitàries, que no va ser acceptada i que a continuació vam presentar aquesta, per la qual cosa també resultava d'una certa evidència que avui ens interessava fer un especial èmfasi en el tema de les taxes.

Jo no li discutiré que vostès han fet coses, evidentment, que han millorat la universitat, evidentment; suposo que vostè no em discutirà que se n'han de fer més i que s'ha de millorar més. El que passa és que, en aquest camí, em semblava, em sembla i em continua semblant que el que ha passat aquests darrers mesos no és positiu. No és positiu tot el que ha envoltat el tema de taxes, primer, perquè insisteixo que s'ha creat un caos que no és aconsellable i, segon, perquè em sembla que la Direcció General d'Universitats i el mateix comissionat han tardat a reaccionar.

Jo li parlaré de la meua visió, que ha de fer referència a l'Estat espanyol, com vostè sap, em fa l'efecte, perquè és un marc obligat i, a més a més, perquè en tema universitari i en tema de diners universitaris és un marc encara més obligat a nivell competencial.

El Ministeri fa un decret de taxes, la Generalitat en fa un altre posteriorment; molt bé. El Ministeri crea més caos inicialment que la Generalitat; d'acord: en crea, inicialment, més. El Ministeri reacciona ràpidament, la Generalitat reacciona tardanament. La primera explicació àmplia del comissionat és el 20 del mes passat, coincidint amb la primera manifestació i amb aquella interpel·lació que no vam poder substantiar, quan el Ministeri ja fa temps que ha començat a pactar amb els sindicats d'estudiants el retorn d'aquelles taxes excessives. I aquí se'ns diu, els darrers dies, que són excessives, que no es retornaran i que l'any que ve ja seran millors.

Hi ha exemples paradoxals de com les coses estan mal fetes. Una titulació compartida, és a dir, conjunta, entre l'Autònoma de Barcelona i la Universitat de Barcelona, és a dir que una sola titulació que comparteixen les dues universitats –ciència i tecnologia dels aliments– és més cara per a l'estudiant que es matricula a l'Autònoma que per a l'estudiant que es matricula a la Universitat de Barcelona. I l'estudi és el mateix, el pla d'estudi és el mateix, el professorat és el mateix; tot és el mateix, però la diferència d'anar a la taquilla de l'Autònoma o a la taquilla de la Universitat de Barcelona per fer la mateixa cosa, amb el mateix professorat, comporta pagar diferent. Això és un caos; és absolut. Aleshores, evidentment, què passarà? Doncs que l'any que ve se suposa que els alumnes –que són molt espavilats– aniran només a matricular-se a una de les dues, perquè per fer el mateix, tenir el mateix títol, el mateix professorat, les mateixes aules, etcètera, pagar més segons on vas...

Aleshores, què s'hauria d'haver fet? Què s'ha de fer, segons nosaltres? Primer, s'ha de revisar l'augment de les taxes per sobre els màxims, i, en aquells llocs que ha estat realment excessiu, fer com el Ministeri. Perquè, si hi ha hagut errades..., és el primer any que el Comissionat ha funcionat com a tal, i tampoc no ens hauria d'estranyar que..., és l'any, hi insisteixo, que hi ha hagut noves titulacions, que hi ha hagut canvis de plans d'estudis..., per tant, podem entendre perfectament –i ho entenem– que no s'hagi pogut estudiar el tema de manera clara; doncs, revisar-ho.

Segon, augmentar la possibilitat de pagar a terminis. En el territori MEC són tres terminis; aquí en són dos.

Tercer, la transferència i la gestió de beques i l'increment del seu nombre i quantia. Vostè hi està d'acord, nosaltres hi estem d'acord; llavors, no..., em fa l'efecte que potser, de moment...

La rebaixa en els recàrrecs per a segones i successives matrícules –rebaixes que sí que ha fet el MEC del Decret inicial–, rebaixes per als recàrrecs de la segona i successives matrícules.

L'augment..., posar els estris necessaris per arribar a un augment del finançament del sector privat, fins a un mínim del 10%. Jo, senyor conseller, quan he dit que era vergonyós volia dir no que fossin vergonyosos els programes-marc que ja havien desenvolupat, sinó que fos només un 5% del finançament el que provingués del sector privat, d'aquell sector privat que després es beneficia dels titulats universitaris.

I, finalment, que els criteris sobre taxes, any rere any, es donin a conèixer no el juliol o l'agost, sinó que es donin a conèixer, per exemple, el mes de març.

Tot amb una intenció, amb una única intenció: primer, evidentment, que millori, però, segon, que no perdem pel camí –que no perdem pel camí– les bones intencions de justícia social. Segons aquesta macroenquesta sociològica donada a conèixer els darrers dies, només el 2,9% de titulats universitaris provenen de famílies de treballadors no qualificats. No podem fer una universitat cara, no podem fer una universitat selectiva a nivell econòmic; no pot ser que dels nostres titulats universitaris només el 2,9% vingui d'allò que, en altres temps i quan imperaven altres llenguatges, se'n deia la «classe obrera».

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Bargalló, li agraeixo la seva intervenció. Veig que vostè ha reconegut –i em penso que això sí que és positiu– que ha millorat la universitat. Diu: «Han millorat la universitat.» No, senyor Bargalló, nosaltres no hem millorat la universitat: la universitat l'han millorada els mateixos universitaris. Nosaltres, des d'aquest Parlament, hem contribuït, amb l'aprovació del pressupost, a millorar la universitat, però no hem sigut nosaltres. El Govern de la Generalitat no té aquesta pretensió d'haver millorat la universitat; ha sigut un mèrit de les mateixes universitats i ha sigut un mèrit de la mateixa societat catalana. Però, efectivament, hi ha hagut una millora, i em penso que les dades que jo he donat i que vostè no ha rebut, em penso que això ho certifica.

El senyor Bargalló..., intervencions reiteratives exigeixen respostes reiteratives. Vostè aquí va tenir una intervenció en aquest mateix sentit; se li va contestar d'una manera, i avui era molt difícil contestar-li d'una manera diferent. Perquè «finançament» vol dir adequació dels diners al projecte, a la realitat; això és finançament. Allò altre, en tot cas, seria parlar dels costos que representa per cada alumne, i aquesta és una situació diferent, que no es pot deslligar de l'altra.

Per això, quan jo li deia que el cost, el percentatge —que això és el que val i el que s'ha de considerar— és del 13,45% el 93, en relació amb el 21,44 el 87, aquest percentatge, això sí que és significatiu, i vol dir que la contribució dels alumnes a aquests estudis requereixen —han requerit i requereixen— una adequació de les taxes, i això és el que s'ha realitzat, tenint present que el percentatge és un percentatge que ha disminuït, que s'ha rebaixat i que, per tant, estem dins d'uns paràmetres que vostè mateix, en la seva intervenció, ens esmentava com propi de les universitats europees. Aquesta és la realitat.

Vostè diu «és que ara ho contesta el comissionat, és el primer any...»; no, escolti, en universitats, l'Administració de la Generalitat, afortunadament, té ja uns quants anys d'experiència. Jo mateix, durant el meu..., quan vaig ser conseller, teníem ja el nivell de transferència que hi ha actualment, i tota l'Administració és la mateixa. El fet que s'hagi establert una unitat administrativa diferent no implica cap cosa. Per tant, no hi ha inexperiència; el comissionat havia sigut conseller d'Ensenyament i, per tant, en això hi ha una continuïtat en l'esforç, en l'Administració i en l'adequació. No hi ha hagut, senyor diputat, cap mena d'equívocs ni cap mena de precipitacions.

És una qüestió delicada, és una qüestió difícil i és evident que a ningú li agrada pagar més diners. A ningú li convé més diners. Vostè, precisament, feia una referència a l'estratificació social dels universitaris, i jo li contestava a vostè que precisament des del Comissionat es preveuen uns ajuts de compensació per a aquells estudiants que realment no puguin pagar les taxes; això sí que és una cosa positiva, i això no existia. Demanem també que es transfereixen les beques de l'Estat, però al mateix temps nosaltres ens anticipem i sortim al pas d'aquesta situació i volem resoldre el problema, els problemes individuals que ho exigeixin. Altres, afortunadament, no ho necessiten. És clar que seria millor pagar menys, és clar que seria bo que amb diners públics es paguessin més diners als estudiants, àdhuc als que no ho necessiten, però no és aquesta la situació.

Senyor Bargalló, la situació és que els ajuts compensatoris tindran la tendència a compensar, ajudaran a compensar aquells estudiants que no podien, que no poden atendre la despesa que correspon..., la part que correspon a l'estudiant. Això ha estat anunciat pel comissionat i això —els ho havia dit abans— em penso que sí que surt al pas de moltes de les coses que, d'alguna manera, contribueixen a provocar angúnia en algunes famílies i en alguns estudiants.

Vostè, senyor diputat, es sorprenia que els mateixos estudis en universitats diferents tinguessin costos diferents. Això és d'aquesta manera; vull dir, és segur que el mateix estudi d'història no costa el mateix a la Universitat de Barcelona, que a la Universitat Autònoma, que en una altra universitat. Són molts els elements que intervenen en la formació dels costos, i això seria el mateix que dir que totes les coses valen el mateix preu, sigui on sigui el lloc en què s'adquirissin. Els costos són diferents perquè corresponen a despeses diferents, i és evident que hi ha despeses que no

són iguals per a totes les universitats, que tenen despeses infraestructurals i despeses diferents que no es poden equiparar.

Jo tinc totes les dades de les universitats, i, per exemple, un estudi d'història, el preu del curs d'història a la Universitat de Barcelona, el cost aproximat per alumne és de 214.320 i el curs d'història a la Universitat Autònoma és de 283.850 pessetes. Això està estudiat. El problema de cada gerent és adequar els costos de la seva universitat, buscar la manera de «maximar-los»; això té a veure també amb el nombre d'alumnes... És a dir, són una sèrie de variables que em penso que ningú s'ha de sorprendre si els costos corresponents a les universitats són també diferents segons els estudis que realitzen. Això està absolutament estudiat; qualsevol administratiu o qualsevol gerent de la universitat sap que el cost és diferent segons les característiques de la universitat, i em penso que, en aquest sentit, no seria de sorprendre que hi haguessin unes diferències entre la contribució d'unes universitats i les altres.

És..., correspon al sector públic establir elements que permetin un determinat concepte social de les universitats; per això hi ha les beques, per això hi ha els ajuts compensatoris i per això, sobretot, hi ha hagut aquest increment tan considerable del pressupost d'universitat, per millorar-ne la democratització, per fer els estudis més accessibles a la majoria dels estudiants i per fer possible que aquest accés dels estudiants amb menys mitjans econòmics pugui ser una realitat.

Aquest és l'esforç que s'ha fet amb la millora dels pressupostos; aquest és l'esforç que es seguirà fent amb les beques i amb els ajuts compensatoris; aquest és l'objectiu del Govern de la Generalitat i crec que de tota la societat catalana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Ara aquesta presidència demana l'assentiment de la cambra per modificar l'ordre del dia en el sentit de tramitar a continuació el punt 12, que és la interpellació sobre la situació del món editorial. *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació del món editorial

De manera que té la paraula el diputat senyor Ferran per presentar la interpellació.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en presentar aquesta interpellació sobre la situació del món editorial català, som conscients que no estem fent tan sols una reflexió al voltant de la política del llibre a Catalunya des d'una òptica estrictament cultural o lingüística, sinó que també ho fem des

d'una perspectiva econòmica i industrial. I la fem també des de la preocupació que l'actual procés de fusió, concentració i transformació editorial està deixant fora de circuit moltes editorials que considerem molt creatives per al país, amb producció pròpia i amb una certa tradició.

Senyor conseller, tenim notícia que el sector editorial ubicat a Catalunya, independentment de la llengua emprada, està patint un procés profund de transformació. Aquests darrers anys hem vist desaparèixer algunes editorials d'un cert prestigi a casa nostra —els Llibres del Mall, l'editorial Laia i altres—, i s'estan experimentant fusions i compres que confirmen la tendència a una progressiva concentració empresarial.

Som conscients i hem de reconèixer que s'ha produït una certa saturació del mercat, un excés d'oferta que coincideix també amb un sastre de vendes, especialment en llengua catalana, atès que és clar que el mercat en llengua catalana és un mercat més reduït i la competència entre editorials és molt forta. Bastarà en aquest sentit recordar com va ser retirada de les llibreries una obra de Marguerite Duras, en català, per l'acció legal d'una editorial que tenia els drets adquirits en castellà.

I en aquestes circumstàncies són lògics aquests intents de fusió com a remei per a vèncer una crisi que afecta tot el sector i a fi i efecte d'abaratir costos d'estructura, però ens preocupa enormement que aquest fenomen, que aquests fenòmens propis de la lògica del mercat representin la pèrdua d'una certa pluralitat editorial catalana, amb tot el que això comporta de pèrdua també de riquesa intel·lectual, i ens preguntem, en aquests moments, si el suport al llibre català que s'està donant des de la Generalitat és l'adient per millorar la situació del sector.

Seria trist, senyor conseller, que ens veiéssim sotmesos a esdevenir clients tan sols de dos o tres grups editorials, de dos o tres grans grups editorials o de sucursals editorials estrangeres. Crec sincerament que no podem assistir impassibles a l'extinció d'iniciatives que omplen buits culturals molt importants.

Senyor conseller, em consta que vostè coneix molt bé el sector des de fa molts anys, i vostè deu recordar que el 1980 Espanya era el cinquè país del món amb títols editats i el quart, després d'Estats Units, de Gran Bretanya i d'Alemanya, en exportacions. Vostè sap que aquests darrers anys les coses han canviat molt i que Catalunya, i principalment Barcelona, viu intensament l'evolució o la crisi —com vostè prefereixi dir-li— del món editorial.

La capital de Catalunya, en aquests moments, és encara avui, junt amb Madrid, el més gran centre editorial de tot l'Estat, encara que aquesta preeminència, per les raons que siguin —i raons que avui m'agradaria comentar amb vostè aquí—, hagi estat qüestionada darrerament pel gran desenvolupament que estem dient que té la indústria a Madrid.

Actualment, un 36% de la producció espanyola es concentra a Barcelona, on hi ha unes tres-centes editorials registrades, de les quals dues-centes setanta-cinc es poden considerar realment actives, i d'aquestes només unes vuitan-

ta-cinc editen almenys un 30% de la seva producció en llengua catalana; per tant, l'edició en català representa en l'actualitat al voltant d'un 12% de la producció global. Aquestes xifres, penso, senyor conseller, que per si soles donen fe del volum del sector, no sols des de l'òptica cultural, sinó també des d'una òptica econòmica o industrial. Per tant, la magnitud del tema i la intervenció, l'ajut i el suport de les administracions públiques tenen aquí un marcat paper, vinguin des de polítiques culturals o vinguin des de polítiques de caire industrial.

Jo crec sincerament que el Govern hauria de vetllar per tornar a situar Barcelona al lloc on estava abans o al capdavant com a capital editorial de l'Estat.

Jo, senyor conseller, permeti'm fer un repàs de tot allò que penso que en aquests moments està afectant clarament la indústria del llibre. En primer lloc, el llibre ha entrat en competició amb la generalització i l'ús domèstic dels àudios, dels vídeos i dels productes d'entreteniment. Xifres del seu Departament, expressades, llegides fa poc en uns diaris, ens diuen que el 40% dels catalans no llegeixen cap llibre, i un estudi seu, vull dir un estudi de la Generalitat, publicat el passat any, diu que en relació amb l'any 1985 els índexs i els àmbits de compra de llibres s'havien reduït a Catalunya de l'ordre del 35%, de l'any 85 fins ara. És evident, doncs, la incidència d'aquestes noves ofertes d'oci i de cultura sobre el consum del llibre.

Dir també, com un factor més que contribueix, entre molts altres, a aquesta crisi o a aquesta situació del llibre, que la disminució del ritme de creixement de la població escolar també té repercussions sobre la lectura, sobre els llibres de text i, òbviament, sobre les vendes.

Per una altra banda —i com un factor extern d'economia internacional i tal—, tenim present la incidència del descens de les exportacions del mercat llatinoamericà d'un 60%, que independentment que estigui escrita en llengua castellana, les seves repercussions, com vostè sap, sobre el món editorial català són notables. I aquí podríem citar i m'agradaria citar unes paraules, unes afirmacions del senyor Joan de Carreras, de la Fundació Enciclopèdia Catalana, que diu: «a Barcelona no hi ha editors en català i editors en castellà, hi ha simplement editors», i, per tant, quan li plantejo la disminució del 60% del mercat llatinoamericà li estic plantejant les repercussions d'aquest descens de vendes que tenen sobre la indústria en tota la seva globalitat.

Avui segurament no podríem parlar d'edició en català sense la base anterior feta en castellà, i segurament la cultura castellana estaria molt ressentida de no haver tingut editorials a Catalunya, una indústria editorial forta. Penso que aquí la simbiosi, en aquest sentit, ha estat perfecta.

I jo crec que, encara que hi hagi molts deutes a pagar pels països llatinoamericans, jo crec que és un front editorial, un front de vendes, una clientela que no es pot oblidar.

Un altre factor ha estat la reproducció pirata —l'imperi de la fotocòpia és a l'ordre del dia—, i, per un altre cantó, cal escoltar la veu dels gremis d'editors, que insisteixen, per altra banda, a dir que l'activitat editora de l'Administració els

perjudica: el 17% de la producció total de l'any 1991 corria a càrrec de les administracions. De 4.778 títols editats en català, 3.731 ho foren per empreses privades i la resta per l'Administració; xifres de l'any 90 o 91, i segurament vostè em podrà dir, senyor conseller, d'aquest any quines xifres corresponen a l'Administració dels 5.806 títols editats en català durant l'any 92.

Els llibreters, pel seu cantó, ens diuen que l'increment de la producció de títols força una ràpida rotació dels aparadors i l'acumulació d'estocs, i, si a això afegim l'increment dels costos de producció i distribució i un llarg etcètera, jo crec, senyor conseller, que veiem que s'ha posat en perill, que es trenquen una sèrie d'equilibris i s'amenaça la salut del món editorial a Catalunya, independentment –hi insisteixo– de la llengua en què estiguin escrits els llibres o produïts els llibres.

La nostra pregunta, senyor conseller, és: davant d'aquest panorama ens queda el dubte sobre quina és l'acció del Govern de Catalunya al respecte.

El senyor Romà Cuyàs, conseller delegat d'Edicions 62, deia en un informe elaborat al sector, a principis d'aquest any, i analitzant l'any 93, que ara acabem, que el llibre estava malalt i que tant l'índex de lectura com l'índex d'edició eren preocupants i entràvem dins el que ell anomenava «l'agreujament del mal» i que també un diari, un rotatiu de la nostra ciutat titulava com «sube la fiebre del libro enfermo». El senyor Romà Cuyàs plantejava la necessitat d'una empenta optimista des del sector, des del mateix sector, però, més enllà d'això, el nostre Grup creu que cal també una política decidida, una política clara del Govern, una política que creiem que no es pot reduir simplement a allò que anomenem «el suport genèric o els ajuts a la traducció», sinó que creiem que ha de ser una política coordinada entre tots els àmbits del Govern respecte al món editorial, respecte al món del llibre.

En síntesi, senyor conseller, ens agradaria saber quina és la seva visió, quina és la seva valoració sobre la situació del món editorial, sobre la problemàtica del sector i, concretament, com pensa encarar aquesta situació el seu Govern.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo li agraeixo molt la seva intervenció i també li agraeixo, de manera especial, l'anàlisi que vostè ens ha fet. És una anàlisi que en bona part jo mateix comparteixo i crec que ha sigut, és una reflexió adequada en un moment precís important, i voldria que la meua resposta servís, si més no, per ajudar a establir una consciència de la situació del sector del món editorial i, al mateix temps, probablement contribuir o sol·licitar qualsevol aportació que es pugui fer perquè la política que es pugui dur a terme des del Govern sigui la més adequada i la més precisa possible.

Efectivament, senyor diputat, les coses que vostè deia té raó, s'ha produït una situació d'extraordinària..., d'un dibuix

completament diferent del panorama editorial. Vostè feia referència a les concentracions i a les fusions, hi ha hagut també la desaparició o la pràctica desaparició, o la situació a nivells molt més baixos de grans empreses editorials, i afortunadament, al mateix temps, hi ha hagut el sorgiment i l'enfortiment de moltes d'altres, és a dir, hi ha hagut una situació de complexitat en algunes de les grans editorials catalanes i al mateix temps amb l'enfortiment d'altres que fa uns anys no eren tan importants i que en aquest moment ho són.

Aquesta situació hi havia gent que deia que era previsible. Segurament era previsible si s'hagués vist l'anàlisi des de molts punts de vista –i vostè hi feia una referència–, que va ser el moment que el mercat d'Amèrica Llatina va patir una extraordinària depressió; va haver-hi un moment que els editors catalans i els editors de la resta de l'Estat pràcticament havien suspès les seves exportacions, perquè a cada país d'Amèrica Llatina hi havia un problema, hi havia un problema i una qüestió diferent. Això va provocar la situació de crisi en moltes editorials, que no només van veure reduïdes les seves carteres de comandes, sinó que al mateix temps van veure com no rebien ni tan sols –i vostè també s'hi referia– els diners que se'ls devia, i això va provocar una situació difícil per a moltes i la desaparició d'algunes grans editorials.

Aquesta ha sigut una situació des del punt de vista empresarial. Tinc la impressió que en aquests moments la situació es presenta com a més consolidada, hi ha una certa consciència per part dels mateixos editors que avui la situació de moltes d'aquestes empreses i del mercat és probablement millor que no pas ho era fa només tres anys, i, per tant, em penso que la situació, des de molts punts de vista, és diferent. Alguns mercats llatinoamericans s'han consolidat i després també s'han produït alguns esdeveniments, que jo després li referiré.

Però, efectivament, no només és preocupant la situació del sector editorial, sinó –i vostè també s'hi referia– també la situació de la lectura. Per primera vegada en els estudis que vàrem realitzar es veia que s'havia produït una disminució de l'índex d'adquisició de llibres en benefici d'altres activitats de lleure. Fins ara això no s'havia produït, és a dir, la gent incrementava o deia que incrementava les seves hores de visió d'audiovisuals, però en canvi no s'havia produït una disminució declarada de l'adquisició de llibres o de la lectura, com s'ha produït darrerament. Aquesta és una situació que exigeix una reflexió i aquesta és una situació que, des del meu punt de vista, és bastant important i és greu.

Vostè parlava d'altres situacions; per exemple, vostè parlava de la incidència de la fotocòpia –la fotocòpia ha sigut important des del punt de vista del llibre de text– i després també parlava d'una cosa que comparteixo la seva preocupació, que ha sigut la competència que es realitza des de l'Administració en moltes oportunitats en perjudici dels mateixos editors i en perjudici del mateix sector. Penso que en això els editors tenen raó, i nosaltres, des del Govern de la Generalitat, hem adoptat ja una sèrie de mesures per tal de no fer possible que es creï aquesta competència.

De totes maneres, jo agrairé sempre a tothom, quan es publica un llibre, que pogués ser editat d'una altra manera, que ens ho comunicui, perquè li puc assegurar que és objectiu en aquest moment molt important per nosaltres que això no es torni a produir.

Hi ha una part de llibres que es produeixen des de les administracions que són inevitables, són el resultat de tots aquells treballs, de tots aquells simposis, de tots aquells seminaris, d'aquells estudis que no serien rendibles des del punt de vista d'un editor i, en canvi, des de la mateixa Administració cal fer-ho perquè hi hagi un element que contribueixi a fer possible el coneixement de les persones.

Hi ha un element que, de totes maneres, sí que m'agradaria explicar-li abans d'entrar en les mesures, si més no per tranquil·litzar-nos nosaltres mateixos, i potser per tampoc crear una situació tan pessimista. La situació, com jo els deia, crec que en aquests darrers temps ha tingut una millora; aquesta és una opinió del mateix sector i em penso que és compartida per molts de vostès. I des del punt de vista de la capitalitat de Barcelona, això sí que jo tinc unes informacions bastant clares i bastant precises: durant molts anys hi havia aquesta competència, aquesta concurrència, de veure on s'imprimien més títols i on es llançaven més llibres, si a Madrid o a Barcelona, i uns anys era a Barcelona, els altres anys era a Madrid, els altres anys la cosa quedava gairebé equiparada. Hi ha un element, de totes maneres, que des del meu propi punt de vista sí que és, diguem-ne, més clar, que és que a la part corresponent a les estadístiques de l'IVA, el mercat català, diguem-ne, supera més..., a raó del 60 en relació amb el 40 el mercat no català. Per tant, des d'aquest punt de vista del llibre comercial, del llibre que correspon a un exercici empresarial, em penso que en això sí que podem considerar que Barcelona o el sector de Catalunya encara conserva la capitalitat.

També hi ha una altra cosa en aquest sentit que permet veure-ho fàcilment: si vostès comproven les llistes dels llibres més venuts, tant pel que fa referència a ficció com a no-ficció, sempre veuran —és una cosa molt general que avala el que els deia abans— que els llibres produïts a editorials catalanes van per davant dels que s'han produït fora de Catalunya. Vol dir que la competitivitat de les empreses radicades a Catalunya és més important.

Coincideixo amb vostè que des d'aquest punt de vista el fet que l'editorial produeixi llibres en català o llibres en castellà, des d'aquest punt de vista, em fa l'efecte que l'hem de considerar globalment. Joestic convençut que nosaltres tenim una molt bona producció de llibres en català, perquè la infraestructura i l'estructura editorials ho permetien, perquè moltes d'aquestes editorials, i no només les editorials sinó tot el que representa tot aquest gran important món de les arts gràfiques, això estava preparat per a una indústria d'exportació i per a llibres que es venien tant en el mercat de parla castellana com en la seva totalitat.

En aquest sentit, el que ha succeït també —i vostè ho deia— és que a partir dels anys vuitanta la situació de producció dels llibres s'ha modificat molt, i en aquest moment

el problema de la composició té unes característiques molt diferents. Hi havia una època en què pràcticament només des d'algunes impremtes barcelonines es podien produir llibres tècnics o de medicina; en aquests moments, la situació s'ha modificat molt, i aleshores molts dels països llatinoamericans poden convertir-se en elements exportadors, sobretot si tenen ajuts que els seus propis governs els donen.

Vostè, senyor diputat, em preguntava què hem de fer nosaltres davant d'aquesta situació i quina és la política que nosaltres contribuïm a fer des del mateix Govern. Aquesta reflexió i aquesta pregunta, nosaltres també ens les hem fetes, i fa poc temps vàrem tenir una sessió que va durar un dia sencer amb representants del món editorial, a la ciutat de Sitges, i nosaltres vàrem poder explicar, vàrem poder confrontar, vàrem poder escoltar el que ens demanava el mateix sector. És a dir, nosaltres hem procurat establir un nivell d'entesa i de relació per procurar adequar la nostra política, els recursos que tenim a contribuir a la millora de la producció editorial, en benefici de la societat catalana.

Nosaltres tenim unes línies d'ajuts —i vostè s'hi referia—, que són aquest tipus d'ajuts..., per exemple, un de molt important i que vostè recordarà que fa uns anys jo mateix vaig arribar a plantejar-ne una adequació i un condicionament, que és el suport genèric. Aquest suport genèric segueix sent un element fonamental, a criteri dels mateixos editors i a criteri, si vostè m'ho permet, també, del mateix Govern. Nosaltres, el suport genèric,ensem que és un element fonamental per mantenir, en aquests moments, un nivell de producció de llibres en català. Es pregunten si n'hi han massa o si n'hi han pocs. Jo tinc la impressió, de totes maneres, que les característiques que avui té la indústria editorial permeten —que abans no ho podien permetre— l'edició de més quantitat de llibres, malgrat que les tirades siguin més reduïdes. Però aquesta penso que seria una política adequada de bona gestió empresarial i, sobretot, de bona gestió d'estocs. I en aquest sentit em penso que aquest ajut genèric segueix sent necessari.

Hi ha un altre tipus d'ajuts a la producció: als llibres d'especial interès cultural i difícil comercialització; ajuts a llibres de text i manuals de nivell universitari —vostè sap que un dels dèficits que teníem en català és que hi han pocs llibres universitaris; hi ha una col·laboració entre els departaments d'Ensenyament i de Cultura per fer-ho accessible i, en aquest sentit, nosaltres hi estem contribuint.

Però a part d'aquests ajuts al sector hi ha ajuts, també, a la creació. Molts d'aquests ajuts procedeixen..., es fan en col·laboració o es fan des de la Institució de les Lletres Catalanes, que és l'ajut a la creació literària en llengua catalana en tots els gèneres, ajuts a la creació de guions, ajuts a la traducció d'obres, ajuts a la creació de textos dramàtics, les bosses d'ajut a la creació de textos teatrals en català, la coproducció de guions radiofònics, etcètera. És a dir, hi ha una sèrie d'ajuts a la creació.

Però nosaltres, en aquest moment,ensem que el gran esforç s'ha d'orientar d'una manera especial al suport a la promoció. Jo crec que un dels problemes que té el sector és

que la producció de béns culturals moltes vegades no ve acompanyada de la promoció necessària i indispensable perquè aquests béns culturals, en primer lloc, la gent sàpiga que existeixen, i, després, puguin ser desitjats per la mateixa societat catalana. Nosaltres estem intentant concentrar una bona part del nostre esforç a orientar els aspectes dels ajuts i de la contribució de l'Administració a la mateixa promoció. Això s'ha fet de molt diverses maneres: una manera, per exemple, que es fa des de la Institució de les Lletres Catalanes, és l'escriptor del mes. L'escriptor del mes, aquesta presència durant un mes del mateix escriptor en els centres d'estudi, en els ateneus, en les mateixes poblacions de Catalunya, és evidentment un element de promoció de les mateixes lletres, dels mateixos llibres i del mateix escriptor.

També hi ha hagut una col·laboració per part de l'Administració en campanyes publicitàries: els puc assegurar que aquesta col·lecció que s'ha llançat fa poc, de «Quinze grans èxits», que ha tingut una col·laboració del Departament, ha sigut molt positiva; em diuen que avui, amb tots els que s'han anat publicant, les vendes han superat sempre més enllà dels vint mil exemplars –tots sabem el que això representa: sabem que és molt. Després nosaltres hem procurat que des del punt de vista, també, de les possibilitats de coneixement dels autors i escriptors catalans a l'estranger pugui ser-ho. Publiquem aquesta revista que és el *Catalan Writing*; també aquest suport a la publicació anual *Books in Catalan*; després, a través d'aquestes exposicions que fem, a través de la presència a les fires internacionals, com la Fira del Llibre de Frankfurt o la de Bolònia, donant suport als diferents certàmens, com la Setmana del Llibre en Català, la Fira del Llibre de Barcelona, el Saló del Còmic, les fires del llibre de Girona i de Lleida, la Setmana del Llibre Infantil, etcètera.

És a dir, si vostè em permet que ho resumeixi molt breument –i podríem dedicar-hi molt més temps–, nosaltres estem intentant mantenir els esforços que es fan en la producció, però sobretot creiem –i així estem negociant-ho o ho estem parlant amb el sector–, creiem que cal fer un gran esforç en la promoció. Promoció de cada títol, títol per títol. Els editors francesos, com a conseqüència d'un congrés, van dir que cap editor hauria de produir els llibres que no pot promocionar; jo crec que aquesta és una política asenyada: els editors han de poder promocionar els llibres que publiquen, perquè, si no, és condemnar-los al magatzem i condemnar-se ells mateixos a una situació difícil.

Tot el que puguem fer des de la mateixa Administració per estimular aquest nivell de coneixement i promoció del llibre, nosaltres estem disposats a fer-ho, i jo li puc assegurar que estem a la seva disposició per recollir tots els suggeriments que se'ns puguin fer en benefici d'aquest sector que tots plegats considerem vital per a la nostra cultura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica, el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, li agraeixo molt la informació que ens ha facilitat respecte a les mesures que pensa prendre el Govern, però voldria comentar-li algunes coses que jo li he esmentat en la intervenció i que crec que persisteixen; persisteixen des de fa molts anys en tot el que és el món editorial català, que fan referència, sobretot, al tema de les concentracions, de les fusions i de la desaparició progressiva d'algunes editorials molt de casa nostra, per dir-ho d'alguna manera.

Jo penso que aquest tema no és nou: repassant textos del Parlament, butlletins..., jo he recollit una interpellació que li va fer l'illustre diputat senyor Riera fa quatre anys –l'any 89–, en què li plantejava, precisament, aquesta mateixa situació de problema de les editorials catalanes, i vostè li va contestar una cosa molt semblant a la que m'ha contestat a mi. Li va dir: «Nosaltres procurarem, en la mesura que puguem, que es respecti aquesta capacitat d'iniciativa cultural que tenien les editorials i que la producció pròpia es mantingui i que no passin a ser, les grans editorials catalanes, sucursals d'editorials estrangeres.» Aquesta declaració d'intencions que vostè va fer fa quatre anys, expressada al senyor Riera, continua permanent; és a dir, vostè me la pot fer a mi, però el tema no s'ha resolt i la tendència continua essent la mateixa i, per tant, la preocupació continua essent la mateixa, i potser agreujada per les lògiques aquestes del mercat de què parlàvem fa un instant, i també potser per l'absència d'unes mesures determinades per part del seu Govern per a fer front a aquesta tendència.

Jo sé que el tema és complicat, eh?, senyor conseller. Jo li dic, simplement, que és un tema no resolt, que està pendent i que surt successivament aquí. El món de l'edició, no sols el món dels llibres. Jo també voldria..., jo crec que ara no és el moment, però a mi m'agradaria parlar amb deteniment també de tot el que gira al voltant de les revistes en llengua catalana; jo crec que podríem..., en un determinat moment, m'agradaria que aquest tema el tractéssim de forma particular i amb més deteniment, i també les dificultats, per exemple, per consolidar un diari estable en català, i tantes altres coses que giren al voltant del món de l'edició.

Però dit això, senyor conseller, hem de reconèixer –i jo ho reconec–, com vostè deia, que l'any 93 ha dut bones notícies al món del llibre; per dues raons, fonamentalment: una, pel nou tipus d'IVA, que jo crec que..., des de l'1 de gener s'aplica al llibre un 3% en comptes d'un 6%, i això representa, a més a més d'un descens dels costos i un abaratiment, també la consideració del llibre com un producte no de luxe, sinó com un producte de primera necessitat i, per tant, com si fos un aliment o com si fos qualsevol cosa d'aquestes que necessiten les famílies, que necessiten els ciutadans; això és positiu; així com també l'enfortiment del dòlar, que ens ha permès –en relació amb la pesseta–, ens ha permès afavorir les exportacions, i també un augment del control d'això que vostè i jo comentàvem, de les fotocòpies o de les còpies il·legals. I això permet donar, com vostè deia, bons senyals per al món del llibre, per al món editorial, però em sembla que el tema és que no és suficient.

Jo, quan li plantejava això..., jo coincideixo amb les mesures que vostè m'ha plantejat; em semblen mesures positives, però jo crec que n'hi ha unes altres que poden ser d'àmbit d'abast de tot el seu Govern, i li'n passaré a explicitar algunes d'elles. Per exemple, fóra bona una revalorització del llibre a través d'Ensenyament, a través de l'ensenyament, a través que hi hagués una voluntat del seu Govern que, a través de l'ensenyament, es fes una revalorització del llibre, un increment dels hàbits de lectura, etcètera; que es desenvolupés, per exemple –una segona mesura–, oportunament un sistema bibliotecari molt més acurat, que fomentés també en el mateix sentit els temes del llibre; que vostès promocionessin més encara fires, premis literaris, campanyes de foment de la lectura, espais de promoció als mitjans de comunicació –i amb això em sembla recordar també aquella interpellació del senyor Riera, que parlava d'un programa de la televisió francesa, que es deia *L'apostrophe*, i que el senyor Riera el va posar com un exemple d'un programa de màxima audiència a la televisió francesa, i em penso que vostès i nosaltres, amb la televisió que tenim a Catalunya, podríem fer un bon paper en aquest sentit–; la no-reducció d'ajuts al llibre català, sinó el seu increment o, en època de vaques d'aquestes més primetes, almenys, la seva congelació, i em sembla que els pressupostos d'aquest any no sols congelen sinó que baixen els ajuts al llibre en català; la coedició de publicacions amb les editorials, etcètera.

Jo, senyor conseller, li agraeixo les respostes que m'ha donat; jo sé que vostè és bon coneixedor del sector, i crec que tots hem de col·laborar en la modernització, la competitivitat i el manteniment d'allò que crec que incrementa realment la riquesa i la pluralitat cultural del nostre país. En aquest sentit, li faig esment que el nostre Grup està disposat a col·laborar en això que vostè ha demanat, de donar idees respecte al món del llibre; jo em penso que aquestes tres, quatre o cinc que li he donat, juntament, evidentment, amb les seves, les que vostè ha dit, fan un bon camí.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. El senyor conseller té la paraula per a fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Bé, no és exactament una contrarèplica, és un complement a les coses que he dit i potser alguna matisació en algunes de les que vostè suggeria.

En aquest problema de les concentracions i de les fusions –és una cosa que preocupava també el senyor Riera– és molt difícil d'intervenir-hi sense actuar en un dels sectors privats que fa..., la qual cosa representa una extraordinària dificultat. Jo sé, per exemple, que en aquests moments, en una molt important editorial nova, no catalana precisament..., però es produirà segurament una participació d'un important editor estranger. Vull dir, forma part de la lògica que s'ha produït durant aquests temps.

Nosaltres crec que la manera de mantenir-ho i la manera de conservar-ho és precisament a través de l'ajut que podem donar a les nostres, les editorials que estan presents, i a tra-

vés d'aquests ajuts a la promoció i els ajuts a la producció, és a dir, fer possible que la rendibilitat del negoci no condueixi, inevitablement, a haver de buscar una fusió per trobar una dimensió més gran d'editorial, sinó que l'adequació de les petites editorials o de les mitjanes editorials a la realitat del nostre mercat pogués ser compensatòria des del punt de vista de la rendibilitat. És només una política com la que es pot fer o la que s'està fent la que permetrà i d'alguna manera podrà establir que aquesta política de concentracions o de fusions o de vendes no s'incrementi.

Hi ha una cosa positiva, que ha sigut que estan sorgint noves editorials i, com li deia, algunes de les que en aquests moments són més fortes són editorials que en altre temps no estaven en aquesta situació..., ni la força que tenien; han tingut una gestió adequada, tant de selecció dels llibres com també en els seus aspectes administratius i comercials.

Vostè em diu «la revaloració del llibre a través de l'ensenyament». És clar que sí, això em sembla que està clar que a través de l'ensenyament és el moment en què es crea l'hàbit de lectura. Em penso que les polítiques que s'han seguit des del Departament d'Ensenyament, algunes de les quals havien sigut discutides, com l'establiment d'unes lectures obligatòries dels nivells d'ensenyaments mitjans, són positives des del punt de vista de la lectura des del llibre. Aquesta política que els mestres siguin els grans elements promotors de la lectura, nosaltres l'hem intentat afavorir tant com hem pogut. Fa poc temps vàrem provocar la vinguda a Catalunya del senyor Pennac, que va escriure un llibre estimulant, des d'aquest punt de vista, per als mateixos mestres, i, en aquest sentit, em penso que aquesta és una política adequada que convé, com vostè diu, seguir incentivant.

El sistema bibliotecari; nosaltres no hem parat ni pararem d'establir a través de la Llei de biblioteques que les poblacions tinguin les biblioteques que necessiten, i en aquest sentit aquest és també un element fonamental tant per a l'adquisició d'hàbits de lectura com també per a la col·locació de llibres.

Parlava dels premis; el premi és una situació diferent. Jo no sé –em sembla que ho he dit des d'aquesta mateixa columna–..., a Catalunya nosaltres tenim comptabilitzats 647 premis literaris; és una quantitat molt extraordinària de premis els que hi ha en aquests moments; crec que és positiu des de molts punts de vista, suposo que des d'altres seria més qüestionable, però em penso que la mateixa dinàmica i la iniciativa de la societat han fet possible que avui tinguem aquesta quantitat de premis.

Un element que vostè diu i que jo comparteixo és el d'espais de televisió. Ara, en això hi ha hagut experiències i en aquest moment també hi ha espais reservats a llibres, però, és clar, *L'apostrophe* ha sigut una de les coses més importants que s'han fet a França i és molt difícil de realitzar aquí. Nosaltres hem tingut alguna experiència en aquest sentit, jo crec que parcialment reeixida, i la nostra insistència en les televisions ha sigut i és permanent. Crec que la publicitat o els programes de televisió amb referència a la lectura serien un element de compensació just perquè aquest

element audiovisual pogués contribuir també a mantenir l'aspecte de lectura.

Finalment, jo els voldria donar unes estadístiques, per acabar amb un cert optimisme, per contribuir també a aquesta reflexió, de la proporció entre l'índex de lectura en català i l'índex general de lectura. I voldria remarcar com, per exemple, l'índex de lectura en català de les persones, per exemple, de cinquanta-cinc a seixanta-quatre anys és del 27%, però dels joves de catorze a dinou és del 72%. Es dona, tant en l'índex general de lectura com en l'índex de lectura en català, un percentatge creixent molt important pel que fa referència als joves. I jo crec que aquests són uns índexs importants, crec que aquests produirien, podrien conduir-nos a un cert optimisme si d'això es dedueix que cap d'aquestes lectures dels joves haurien de correspondre, lògicament, a llibres de text, perquè, si del que es tracta és de llibres de text, llavors sí que això ho emmascararia. Ens diuen que en l'índex, en l'enquesta que es va realitzar es van separar llibres de text, però, de totes maneres, vostè sap que moltes vegades els límits són difícils, però, en canvi, sí que em penso que ens podem quedar amb aquesta proporció de major lectura per part dels joves; si més no, és un element que permet pensar que les mesures que es puguin anar prenent disposen d'unes possibilitats d'èxit perquè la gent jove no ha demostrat el seu allunyament de la lectura, sinó que sembla que el manté i l'incrementa en relació amb les velles generacions.

Potser aquest esforç que s'ha dedicat durant tants anys a l'escolarització en tots els nivells, potser, és el que fa possible que avui aquests índexs tinguin aquest caràcter positiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i sis minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Ensenyament, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya a les corporacions locals

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el traspàs de competències de la Generalitat

de Catalunya a les corporacions locals, presentada pel diputat senyor Antoni Farrés, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula per a exposar-la.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, en les darreres setmanes, i en l'àmbit del municipalisme, a criteri del Grup d'Iniciativa per Catalunya s'han produït un parell de fets que han introduït i que han donat motiu que el nostre Grup Parlamentari presentés aquesta proposició d'urgència, i és el fet de l'assemblea que es va celebrar per part de la Federación Española de Municipios y Provincias, en la qual, i de forma confederada, hi ha una part del municipalisme de Catalunya; per una altra banda, el posicionament del mateix ministre d'Administracions Públiques al voltant del tema de les competències municipals, i, finalment, el discurs del mateix president de la Generalitat en el debat de política general, que –suposo que com tots els senyors i senyores diputats– varem seguir amb l'atenció que es mereixia.

A veure, el panorama és molt senzill. A nivell europeu, la Carta europea d'autonomia local fixa que «les competències públiques han de recaure en les autoritats més properes als ciutadans»: primer element. Segon element, a nivell estatal, posicionament dels municipis del conjunt d'Espanya i de part dels municipis de Catalunya, que diu: «establir una taula competencial» –no parla de recursos, sinó competencial– «d'abast polític entre el Govern, les comunitats autònomes, les corporacions locals, amb participació dels partits polítics, per a la consecució d'un pacte d'Estat». Després parla també de requerir a les comunitats autònomes perquè es doti amb un fons de cooperació incondicionat, però aquest no és el tema d'avui, i el posicionament del mateix ministre d'Administracions Públiques, que va donar conformitat, que va expressar en el si d'aquesta assemblea la possibilitat de transferir competències que avui tenen l'Estat o bé les comunitats autònomes a favor de les corporacions locals. No solament això, sinó que en la mateixa revista del Ministeri d'Administracions Públiques dels mesos de setembre i octubre, en una llarga entrevista al ministre, aquest afirma que el Ministeri d'Administracions Públiques, a nivell estatal i a través de les institucions territorials –i quan parla d'institucions territorials, òbviament..., bé, òbviament, segons el seu punt de vista, fa referència a les comunitats autònomes–, diu que «vol impulsar una reordenació competencial que permeti atribuir als municipis aquelles funcions que, per la seva proximitat amb el ciutadà, estigui en millors condicions d'executar», i parla d'ampliar les actuacions dels municipis que tinguin més capacitat en matèries com –fixin-se que són importants–: serveis socials, urbanisme, habitatge, cultura, joventut, dona, tercera edat, defensa dels consumidors, plans integrals de sanejament i educació. Totes elles, o una immensa majoria d'aquestes competències, han estat objecte de reiterats debats en aquest Parlament, i en totes elles hi ha hagut una posició –cal dir-ho– constant per part del partit que dona suport al Govern, d'oposició a les possibilitats de traspàs de qualsevol aspecte d'aquests competencials a favor de les corporacions locals. Continua

dient el ministre en aquesta entrevista –que hi dono el valor, simplement, del posicionament personal, però òbviament és prou significatiu– que «la dinamització i el perfeccionament de l'Estat autònom requereix necessàriament la participació local», i per això defensa la idea de desenvolupar en tots els aspectes l'autonomia local, començant per la financera, i després fa una referència dient que «hem de continuar avançant fins al 25% del conjunt dels recursos globals de l'Estat». Per tant, a criteri del ministre, continua essent vàlid aquest criteri antic del 25, 25 i 50. I, finalment –i acabaré, amb això, amb el ministre–, reafirma la necessitat d'abordar una reordenació de les competències locals –i acabaré, quant a citació, lògicament: no políticament– i diu: aquí juga un paper important, òbviament, la voluntat de les comunitats autònomes. A nivell estatal.

A nivell de Catalunya. Què ens va dir el president de la Generalitat en l'últim debat de política general? Home, jo crec que..., i en aquest sentit em sumaria a les manifestacions que ja va fer el senyor Saura com a portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que de l'anàlisi que feia el president es quedava a la meitat de camí, però nosaltres creiem que en la part d'anàlisi que feia hi havia elements interessants i, tal com es va dir en el seu moment, fins i tot nosaltres podíem compartir. Ell feia referència, molt concretament, a la necessitat de modernitzar també l'Administració i, pel que feia a la Generalitat, deia: «Sóc el primer a dir que una bona administració és un factor important de competitivitat, i no podem demanar competitivitat als altres si nosaltres no fem l'esforç de ser-ne.» I llavors concretava aquesta idea de millorar en competitivitat l'Administració de la Generalitat amb tres conceptes fonamentals, que eren el de la simplificació administrativa –absolutament d'acord–, la necessitat o l'interès polític que tenia la Generalitat d'esdevenir l'Administració executiva de l'Estat a Catalunya; per tant –permetin-me parafrasejar–, i seguint el mateix fil constructiu i discursiu del president, la possibilitat –entenc jo, o entenem nosaltres– que els municipis puguin esdevenir, tal com es deia en una resolució que va presentar un altre grup parlamentari –concretament, els socialistes– i que nosaltres vam votar favorablement, la possibilitat que el municipi pugui també, a la seva vegada, amb aquesta idea de simplificació i racionalització de l'Administració pública, esdevenir administració executiva –en aquest cas de la Generalitat– en l'àmbit del terme municipal. I, finalment, feia un esment a les oficines de gestió unificada.

Per tant, nosaltres creiem que aquest és el marc sobre el qual hauríem de reflexionar, sobre la possibilitat, l'interès, l'oportunitat política d'un procés de descentralització, de traspàs de competències de la Generalitat i de l'Estat, evidentment, a favor dels municipis.

Si m'ho permeten, com que almenys jo també concebo que els municipis són empreses de serveis –no només empreses de serveis– i, per tant, també han de tenir un tractament –jo diria– empresarial, i per tant, amb paràmetres –podríem dir– no tant polítics, sinó tècnics o operatius, nosaltres voldríem afegir-hi que s'ha de reduir el pes de l'es-

tructura de l'Administració en el conjunt de l'Administració pública a Catalunya –nosaltres creiem que es pot simplificar–; que s'ha d'evitar les duplicitats de serveis en la línia que apuntava el president de la Generalitat –ho podem compartir–, i sobretot s'han de situar els serveis en aquell nivell que faci possible crear la massa crítica que ens permeti abaratir el cost d'un determinat servei.

Per tant, si parlem d'un servei d'eliminació d'escombries, possiblement –i a títol d'exemple–, possiblement estarem d'acord que el punt o la massa crítica, excepte Barcelona o la conurbació metropolitana, pot ser a la millor un consell comarcal, i en canvi un altre servei és el nivell municipal o un altre l'Administració de la Generalitat.

Per tant, nosaltres entenem que s'ha de produir una reordenació del conjunt de competències per..., o responent a criteris polítics, però nosaltres els entrem, els entrem en el camp que ens obria el president de la Generalitat, també, des del punt de vista de paràmetres econòmics, gerencials i de rendiments. I tal com ho tenim situat, amb les duplicitats, amb els creuaments de competències, amb la desorientació que hi ha en aquests moments, nosaltres creiem que no ho tenim situat en aquest lloc.

Honorable consellera, el nostre Grup està convençut o creu que vostès, en la qüestió municipal, estan a la defensiva; estan –jo diria–, allò, en el lema de «no passaran», com si l'Administració local fos alguna cosa diferent del que és l'Administració de la Generalitat. Mantes vegades hem reiterat aquí que nosaltres entenem els municipis com l'organització territorial de la Generalitat i, per tant, nosaltres creiem que si fos veritat aquesta percepció per part nostra, és una percepció equivocada, és un error polític que cal corregir.

Es diu «no» sistemàticament a qualsevol reivindicació que tingui caràcter municipalista, i nosaltres creiem que hi ha un atrinxerament darrere de la majoria absoluta parlamentària i en contradicció amb sentiments molt importants de la població i –si m'ho permet i amb tot el respecte–, fins i tot, dels seus propis rengles. Deia el president Pujol que moltes vegades els avenços institucionals que hem fet a Catalunya han servit per impulsar altres avenços en la resta de l'Estat espanyol. Nosaltres demanem en aquests moments que Catalunya faci un pas endavant quant a tot aquest programa de reordenació de competències, de reforçar l'autonomia municipal, de donar més cosa als municipis i, a partir d'aquí, donar també més contingut al títol o a una part del títol setè de la Constitució; no tot s'acaba amb el títol vuitè de la Constitució.

El municipalisme jo crec que s'ho val i, en canvi, la tendència que hi ha hagut a Catalunya ha sigut la de laminar, precisament, moltes de les competències que tenim. Ara correm el risc que hi hagi una dinàmica a nivell de l'Estat que ens deixi a Catalunya enrere, que Catalunya no sigui capdavantera en un tema i en unes matèries que en dates molt recents –molt recents– ha sigut, ha anat al davant i va ser un impuls de democratització.

Nosaltres, per tant, davant d'aquesta situació creiem i li preguntem a vostè, en representació del Govern, quins són

els propòsits de capteniment que té el Govern de la Generalitat de Catalunya davant d'aquesta possibilitat, davant d'aquesta taula que ha anunciat el ministre d'Administracions Públiques de l'Estat espanyol, d'entrar a discutir un possible traspàs de competències a favor dels ajuntaments, si el Parlament podrà opinar sobre la proposta que Catalunya porti a aquesta taula, com pensen instrumentar-ho i, sobretot, què hi aportarem des de Catalunya, a aquesta taula de negociacions.

Una vegada més, deixi'm dir-li que nosaltres creiem que l'aprofundiment de la democràcia passa per continuar el procés de descentralització de la despesa; passa per enfortir els municipis de Catalunya, perquè els municipis de Catalunya formem part, *som* l'Administració, també, de la Generalitat de Catalunya, i per tant no es pot quedar a la meitat del discurs, sinó que hem d'acabar el discurs que feia el president i hem de portar la simplificació, la racionalització i la reordenació de les competències fins a l'últim esglaó de l'Administració.

Moltes gràcies, senyora consellera; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Maria Eugènia Cuenca): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, voldria dir-li..., voldria començar amb les mateixes paraules que deia el senyor Farrés interpellant, dient: la resposta a aquesta interpellació és molt senzilla, perquè coincideixo amb el senyor interpellant que s'ha de redimensionar l'Administració local en referència amb la central i l'autonòmica; estem d'acord que hem de complir allò que diu que la Carta europea d'autonomia municipal; també estic d'acord amb el que va dir el ministre Saavedra; per descomptat que estic d'acord amb el que el president va dir en el debat, en el recent debat al Parlament. Per tant, seria molt senzill de respondre, igual que vostè deia que era molt senzill perquè tots coincidíem en diferents instàncies, estàvem d'acord que això hauria... I, per tant, hauria de ser molt senzill.

Jo voldria recordar-li..., i segurament ho serà, però voldria recordar i, en tot cas, emmarcar si això és tan senzill o és molt més complicat del que vostè ha exposat citant només, doncs, declaracions de ministres, la Carta europea d'autonomia municipal, les paraules del president; és a dir, com fem tot això que vostè proposa?

M'agradaria recordar-li..., i a més li haig de dir, li haig de donar una mala notícia, una mala notícia que, per entendre'ns, no la tinc ni tan sols apuntada: avui hem tingut coneixement, avui exactament –i a més, hem tingut coneixement per la premsa; immediatament ens han fet la tramesa per fax– d'una sentència del Tribunal Constitucional declarant inconstitucionals uns quants articles de la Llei municipal aprovada per aquest Parlament, i en concret un de molt important, molt important per poder resoldre el tema de les competències i del finançament, que ha estat declarat

inconstitucional l'article 181 de la Llei municipal en el sentit que les comunitats autònomes –en aquest cas la Generalitat, perquè és una llei d'aquest Parlament– no poden procedir a establir els criteris per a la distribució de la participació dels ens locals –dels ajuntaments– en els ingressos estatals.

Per tant, d'alguna manera no sé com enfocar el tema d'avui, perquè no voldria fer constant referència al tema del finançament, perquè vostè, en la seva proposta..., en la seva interpellació l'obviava perquè el finançament ja va ser objecte d'interpellació i de debat en aquesta cambra, però cada vegada més resulta que allò que jo vaig dir avui és de total actualitat en el sentit que ja no és una interpretació que feia el Govern de la Generalitat, o que feia fins i tot la consellera de Governació, sinó que ha estat una sentència del Tribunal Constitucional que seria millor que encara ens poguéssim en el dubte que teníem.

En tot cas, hi hauré de fer obligada referència, donat que parlar de competències sense parlar de finançament, doncs, és una discussió realment bastant difícil de fer. I, miri, li llegiré només un paràgraf del que diu aquesta Sentència, que diu: «És precisament al legislador estatal a qui incumbeix donar efectivitat als principis de suficiència de les hisendes locals i de solidaritat i d'equilibri territorial. D'aquí que li correspongui l'assenyalament dels criteris per al repartiment de la participació que se'ls concedeixi als ingressos estatals.» Li puc llegir..., però em sembla que potser acabaríem aquest debat sense fer-ho; per tant, em limitaré al que vostè deia, però entendrà que hagi de fer alguna referència.

Deia, doncs, que l'article 63 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya enumera tot un seguit de matèries que vostè ja coneix, que comencen des de parlar la seguretat en els locals públics a parlar de la programació de l'ensenyament. És a dir, què vull dir amb això? I diu: «Sobre tot això el municipi té competències pròpies en aquestes matèries.»

Aquesta Llei també diu que les lleis sectorials han de desenvolupar després totes aquestes matèries, cosa que no ha fet el Parlament de Catalunya, entre altres temes per a l'aspecte del finançament, i també es refereix, quan parla de l'organització comarcal, es refereix en el mateix sentit utilitzant una tècnica similar; és a dir, no defineix clarament quines són les competències dels ajuntaments, dels consells comarcals, de l'Estat i de les comunitats autònomes.

És evident –i el plantejament avui del debat ho ratifica– que ni a vostè, ni segur que al Govern de la Generalitat tampoc li agrada, o potser li haurien agradat més unes tècniques –diguem– més cartesians de distribució de competències. És a dir, quan es diu que una competència és exclusiva es diu que és exclusiva, no es diu que sí, però no, i que el tribunal ha d'interpretar quin és l'àmbit d'exclusivitat, però a la vegada compartida i..., bé, tot això que ja sabem.

Per tant, malgrat ens hauria agradat molt més –diguem– el sistema francès, més cartesià i més clar, tenim les lleis que tenim; primer, la legislació bàsica estatal, després, la del Parlament de Catalunya, i això referit als ajuntaments, als

consells comarcals i també a la Generalitat. Això, evidentment, ens situa en una situació de difícil delimitació i de què és el que s'ha de transferir d'unes administracions a les altres.

La llei 63/1987 assenyala –com deia– que el legislador, per tal de procedir al desenvolupament per llei sectorial, hauria de considerar quatre factors: els principis de descentralització i de màxima proximitat de la gestió administrativa als ciutadans –allò que diu la Carta d'autonomia municipal i que anomenem subsidiarietat– i les característiques pròpies de cada activitat pública; en tercer lloc, la capacitat de gestió del municipi i el principi d'igualtat dels ciutadans en l'accés als serveis públics. Doncs, serien aquests quatre punts en els quals haurien de començar a treballar per estudiar aquesta transferència que vostè demana de l'Administració de la Generalitat, en aquest cas als ajuntaments.

Doncs, si vostè em pregunta quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat, li haig de dir que responen, evidentment –com no podria ser d'una altra manera i en compliment de la legalitat–, que responen a aquests quatre que acabo de llegir, que són els aprovats per aquest Parlament.

Dit això, jo li diria que la línia seguida pel Consell Executiu d'ençà de l'aprovació de les lleis d'organització territorial i la línia que segueixen els projectes legislatius està en aquest sentit; això ho creu el Govern. Una altra cosa molt diferent és que altres grups polítics –i el seu també– des de la legítima discrepància, considerin que l'aplicació d'aquests principis, doncs, no ens ha portat exactament a les mateixes conclusions a que vostè arriba; dit avui i dit sobre tot el dia del debat sobre el finançament dels municipis.

Això realment és perfectament lògic; poden discrepar i tenir les seves intepretacions i discrepàncies absolutament legítimes, però jo crec que en un tema com aquest que estem parlant, en un tema en què és una matèria altament definitiva del marc de convivència i de relacions institucionals, crec que ens hauríem de comprometre tots mes –tots més– a intentar assolir els nivells de consens més alts possibles. I quan sento alguna de les expressions que vostè diu no és la millor via –això és la meua opinió– per arribar a assolir aquest consens. Però, de totes maneres, espero que sí que hi puguem arribar.

I sobre això que deia de..., home, jo no ho sé si pot donar..., si Iniciativa, si el Grup Parlamentari seu, pot donar al Govern de la Generalitat exemples, més exemples de respecte del principi de subsidiarietat. Almenys ens situem al mateix lloc, perquè vostè parlava en els termes de declaració i jo li estic parlant en els termes d'execució. Per tant, hi ha una diferència en què jo no sé si li podria donar lliçons en l'aspecte de declaració, però segur que en el d'execució penso que la Generalitat... I a més ha format part del pensament polític de Convergència i Unió des de sempre, del pensament polític, abans que altres formacions en parlessin, del principi de subsidiarietat. I em sembla que això no s'ha d'escatimar i s'ha de dir així, perquè sembla ara que després

que portem molts anys parlant del principi de subsidiarietat i de la Carta d'autonomia municipal sembla, segons i després de sentir-lo a vostè, que ens vingui a parlar aquí, doncs, d'un principi que és nou en aquesta Cambra perquè el porta Iniciativa per Catalunya.

Després, li voldria fer una puntualització que ja li vaig fer en el debat, però que reitero –com vostè l'ha reiterat– la mateixa opinió: la Generalitat és Estat a Catalunya, i l'Administració de la Generalitat, no essent Administració de l'Estat, forma part de l'Estat, i les administracions locals són una altra cosa diferent. Això no vol dir que la Generalitat menyspreï els municipis, que no els atengui, que els lami i tot això, i aquestes expressions que s'han dit alguna vegada en aquesta tribuna. Però són administracions diferents. Per tant, em sembla que traslladar..., dir que la Generalitat ha de ser el representant executiu de l'Administració central, traslladar als ajuntaments que han de ser el representant executiu de la Generalitat als municipis..., és que no s'entén jurídicament ni legalment. Ho puc entendre en el sentit de voler-se sentir administració catalana, que és el que jo deia, i en el sentit que el Govern de la Generalitat té responsabilitat també sobre els diferents municipis, però no amb la interpretació que vostè li dóna, perquè és una altra –és una altra– administració. I ho diu la Constitució, i ho diu l'Estatut, i ho diuen les lleis del Parlament. I en aquesta tribuna ho diu vostè o algun representant del seu Grup Parlamentari, i jo crec que no està en una correcció d'interpretació.

Per tant, continuaria matisant les coses que vostè ha expressat aquí. Jo crec que ens hauríem de centrar a veure en quins aspectes es podria parlar d'aquesta delegació o transferència de competències o delegació de funcions, i podríem fer-nos diferents preguntes: si els ens locals tenen capacitat o no per portar a terme tot això, i l'altre aspecte que deia, dels quatre que ha llegit, és si això, aquesta descentralització, podria afectar el principi d'igualtat dels ciutadans en l'accés als serveis públics. De la primera no en parlarem; ho donem per suposat, per això ho plantegem, i a més, sobretot, perquè..., però també donem per suposat que els ajuntaments són molt heterogenis i que, per tant, segurament, en parlar d'aquest tema entrariem en un sense-sentit, perquè hi ha ajuntaments que tenen cent habitants i n'hi ha uns altres que en tenen més que alguns països que s'asseuen a la seu de l'ONU. Per tant, la casuística és molt variada; no es podria generalitzar i, per tant, ho deixo, però també és un punt a tenir en compte.

L'article 64 de la Llei municipal a la qual he fet referència –i seguia la legislació estatal; ara no recordo si també ha estat declarada inconstitucional, perquè hi ha més d'un article que li he dit i hi ha quatre articles més– assenyala tot un seguit de serveis mínims que els ajuntaments han de prestar obligatòriament, i cal suposar que el sistema de finançament dels municipis –que està establert per una llei bàsica estatal de finançament– impedeix una llei bàsica que ja he dit i reitero –vaig dir i ho reitero– que impedeix a aquest Parlament –i a partir d'ara encara més– d'afegir res que sigui substan-

tiu entorn, almenys, del principi de garantir la suficiència econòmica dels ajuntaments i, per tant, l'autonomia financera també; si més no, almenys per a la prestació dels serveis obligatoris.

Llavors, quina és la situació present? Realment, les darreres setmanes, com vostè deia, hi ha hagut una reunió, un congrés, una reunió de la Federació de Municipis i Províncies de tot l'Estat. Per altra banda, aquí ja ho coneixíem perquè..., en això sí que vam ser pioners: el primer Parlament de tot l'Estat en què es va parlar de finançament municipal va ser aquest, i em sembla que vam tenir un debat, que jo crec que va ser ric, i sobretot va ser ric en resolucions; en resolucions que van ser aprovades, gairebé totes, per unanimitat, o almenys pel més gran consens.

I jo li voldria dir: els ajuntaments, avui, no tenen ni tan sols garantida la suficiència financera dels serveis mínims; això, vostè ho sap. I falten molts pobles a Catalunya, també, que no la tenen garantida. I jo crec que això seria el primer pas important que hauríem d'aconseguir, i, en paral·lel, ja parlarem de les competències també. Fa molt pocs dies llegíem una entrevista en el diari *Avui*..., doncs, un representant de la Federació de..., català, un alcalde, bé, l'alcalde de Mataró –perquè, si no, començarem a pensar a veure de qui estem parlant–, deia que..., venia a dir que, si el Govern volia que els ajuntaments es limitessin a obrir els llums al vespre, que ho digués. Jo, llegint això, se'm van acudir dues reflexions, a part d'altres que se'm van acudir quan vaig veure la virulència del plantejament de la Federació de Municipis davant de la petició de recursos davant del Govern central, i ho estic dient des de la tribuna del Parlament de Catalunya i com a Govern de la Generalitat. Jo crec que això és una simplificació del problema i una simplificació, suposo, producte que devia estar molt enfadat i que potser s'havia d'adoptar una posició política determinada. Però jo li diria que els ajuntaments tenen unes competències *molt importants* com a serveis mínims, que molts no les presten encara per insuficiència financera i altres perquè potser, en algun cas, és millor fer un altre tipus d'inversions i ja deixarem per després aquests aspectes que són de serveis mínims municipals.

Com que veig que apunta, si vol, després, potser, no davant la tribuna, però li puc dir..., em referiria..., no li diria els ajuntaments, però sí els aspectes bàsics –bàsics– de qualitat de vida dels ciutadans, com és tot l'aspecte del claveram, que alguna vegada l'he citat també en aquesta tribuna.

Per tant, jo, és cert que amb el senyor Mas, des del punt de vista municipal, no de filosofia política..., hi coincideixo en altres aspectes, però en aquest, doncs, m'agradaria fer-li un crit d'atenció, de comprendre que està enfadat, però en tot cas em sembla simplificar molt l'aspecte aquest, perquè els ajuntaments han de prestar uns serveis mínims que són altament definitoris –potser encara més que els altres que presten, en aquest sentit–, altament definitoris de la qualitat de vida dels ciutadans i que són també imprescindibles per a la realització d'activitats econòmiques i de relació social.

No és cert que només siguin importants aquells altres aspectes que no són serveis mínims obligatoris; jo crec que són altament definitoris –ho repeteixo–, precisament, que els ciutadans tinguin –tots, tots, arreu de Catalunya– el mateix nivell de serveis mínims prestats pels ajuntaments.

Després voldria dir un altre aspecte: és que veig que som conscients –suposo que coincideixo amb vostè– del caràcter inexcusable d'un debat d'abast estatal sobre les competències dels ens locals. I, en aquest sentit, i responent al que vostè deia, sí que hem estat pioners a l'Estat; primer, perquè –ho repeteixo– en aquest Parlament hi va haver un debat, però no només per això, sinó perquè vam plantejar per primera vegada, Catalunya, el Govern de la Generalitat, al Govern, la necessitat de constituir una mesa tripartida en la qual estiguessin representats els ajuntaments, el Govern autonòmic i la Federació i l'Associació de Municipis; oferta que ha tingut una resposta negativa en el sentit de considerar que això s'ha de fer en un àmbit estatal, potser perquè considera que, els ajuntaments, tots són iguals, siguin de cinc-cents, d'un milió o de cent habitants, i perquè també potser considera que és igual, sigui..., i formin part de la comunitat autònoma a la qual pertanyin. Però el cas és que aquesta petició, fins al dia d'avui, ha estat negada i, malgrat les declaracions de premsa dels ministres Saavedra a què vostè feia referència i de l'oferta de la Federació, doncs, ha tingut més consideració amb la Federació que amb el Govern de la Generalitat, perquè jo encara tinc la mateixa carta del ministre d'Economia en la qual em diu que no; que ja en parlàvem, que ja ho veuríem, però que no. Per tant, el ministre Saavedra, en tot cas, doncs, no ha corregit, jo diria, una «indelicadesa» –per no qualificar-lo d'una altra manera. És a dir, si pensa realment fer una mesa tripartida amb les diferents autonomies, doncs, potser que ho comuniqui, i que no m'ho comuniqui a través d'una nota de premsa, en una intervenció que va fer a la Federació de Municipis i Províncies a La Corunya.

Per tant, i per anar acabant –i gràcies per la seva atenció, senyor president, perquè veig que m'estic passant bastant estona (*remor de veus*), però és que el tema avui se'ns ha complicat, precisament per aquest tema de la sentència–, per tant, jo li diria que crec que en una primera fase –i parlant del que em deia dels serveis mínims– ens hauríem de centrar, jo crec, a veure..., a aconseguir la suficiència de recursos per a la prestació d'aquests serveis mínims que hi ha alguns ajuntaments que no poden prestar i altres els presten. Com que, a més d'aquests serveis, n'han prestat uns altres, doncs, segurament..., no amb el nivell que s'haurien de prestar, i repeteixo que són altament definitoris de la qualitat de vida dels ciutadans.

Això, realment, implica una reconsideració de les fonts de finançament, dels costos de prestació de serveis i també dels nivells d'eficiència i racionalitat que s'estan assolint en la gestió d'aquests fons. Vostè deia que estava d'acord amb el president de la Generalitat, en el debat, quan deia que..., el president parlava del principi de subsidiarietat, parlava de la simplificació, però jo li voldria dir una cosa: jo no sé si

vostè ha entès el mateix que el president, quan parlava de simplificació. A veure, la burocratització pot ser la mateixa en l'Administració de l'Estat, que a la Generalitat, que en un ajuntament; la burocratització no es relaciona per més o menys funcionaris que hi hagi: es relaciona perquè els tràmits són senzills i perquè hi ha agilitat. Per tant, no hi ha cap garantia, pel fet que es transfereixi una competència a un ajuntament, que se simplifiqui res. Per tant, potser sí que primer ens hauríem de plantejar la simplificació de què parlava el president, que és la simplificació de circuits i de tramitació; que això no es resol –segur– només amb el fet de transferència als ajuntaments, que poden crear –i en algun cas ja deu estar creada– una complicació tan gran com pot existir en altres administracions. I després parlava, el president, de la creació d'oficines de gestió unificada, en aquest sentit, i lligat amb la racionalització i amb la simplificació de tràmits administratius.

Per tant, crec que és un tema que s'ha de parlar, però n'hem de parlar amb cura –n'hem de parlar amb cura. Mirem, primer, que hem de donar –primer o simultàniament– serveis mínims obligatoris a tots els ciutadans de Catalunya i tots els ajuntaments; garantir –qui ho ha de garantir, que és l'Administració de l'Estat– la suficiència financera per fer front, almenys, als serveis mínims obligatoris; estudiar de quina manera simplifiquem i fem possible el principi de subsidiarietat, donant la mateixa qualitat de serveis als ciutadans –és a dir, la relació dels quatre punts que jo li havia dit que ho diuen les lleis del Parlament de Catalunya–, i en aquest marc sí que podem parlar, i em penso que el president de la Generalitat vol, va voler transmetre aquest missatge, i és el que avui, doncs, jo li reitero.

Perquè el Govern de la Generalitat –i ja ho hem dit sempre, i ho va dir el president– recolza una idea de país equilibrat, i això requereix en alguns casos una acció, d'alguna manera..., no sé si és la paraula, però «neutralitzadora», en el sentit que..., quin instrument té la Generalitat, ara, per poder aconseguir aquesta acció reequilibradora?; segurament no suficient –segurament no suficient–, sobretot per la joventut dels consells comarcals, però en els consells comarcals volia fer –precisament perquè són uns òrgans joves i més semblants i no tan heterogenis–, volia corregir, doncs, aquests desequilibris.

De tota manera, no és incompatible el fet que hi hagi funcions que la Generalitat ha anat transferint als consells comarcals amb el fet que hem de simplificar l'Administració –en això estem tots d'acord– i que segurament hi ha competències que s'han de plantejar de transferir als ajuntaments, en aquest sentit de simplificació, de racionalització i d'unitat de gestió. En aquests aspectes segur que estem d'acord, senyor Farrés, i vostè, com que els ha citat i ha dit que hi estava d'acord, doncs, em congratulo de saber que, almenys en aquests punts, hem pogut o podrem arribar a un acord, però tenint en compte tot això que li he anat explicant i emmarcant.

I tot això també s'ha de fer, però allà on correspon, encara que la proposta podria sortir del Parlament. I no és que

faci la proposta jo avui, sinó que va ser una resolució del debat, com a conseqüència d'una interpellació sobre finançament municipal; d'aquí va sortir fer una proposta sobre transferència de competències. Però sabem, sabem..., d'acord, s'ha de reconsiderar en profunditat el binomi competències, però també el de finançament. I no farem res de fer un document parlant de competències quan, després, ni tan sols la possibilitat que ens crèiem que podria tenir el Parlament de Catalunya de completar les lleis estatals..., avui, amb aquest recurs d'inconstitucionalitat que li he dit, ja no ho podem fer perquè ha estat declarat inconstitucional l'article 181.

Per tant, el que li estic dient és que és molt urgent –molt urgent– que hem de seure amb l'Administració de l'Estat per parlar del finançament, i també per parlar de competències; però parlar de competències aquí i fer una gran proposta sense tenir resolt el tema ni del finançament dels serveis mínims, ni del tema de finançament dels municipis en general per tal que tinguin autonomia financera, em penso que és un debat més, i suposo que alguna cosa haurem avançat, perquè crec que hi ha dos o tres punts en els quals podem coincidir, però en tot cas és un debat minso en el sentit que ha de formar part d'un debat i d'un plantejament molt més amplis.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. Per rèplica, el senyor Farrés, al qual quasi no m'atreveixo a demanar-li brevetat.

El Sr. FARRÉS: De totes maneres, ho intentaré. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera –i li ho dic amb tota la cordialitat–, aquest diputat del Grup d'Iniciativa per Catalunya segur que no va pel món intentant donar lliçons a ningú, i segur, també, vull dir, que des de la nostra modèstia política i personal sabem que hem d'aprendre moltes coses; segur.

Però, miri, com tothom, a tot arreu hi ha de tot, i possiblement en alguna cosa vostès ens poden donar lliçons de subsidiarietat, però també, en tot cas, han quedat pel camí assignatures pendents importants com, per exemple, que hi ha una llei aprovada per aquest Parlament que diu que tres mesos després de la constitució dels consells comarcals –d'això ja ha plogut, no solament una mica, sinó bastant–, doncs, vostès presentarien a aquesta cambra una proposta de creació de regions, de descentralització de l'Administració de la Generalitat, en definitiva, de com concretaven territorialment aquest principi de subsidiarietat. I aquest no és un tema que quedi al marge de la voluntat del Govern, sinó que és un compromís, un mandat d'aquest Parlament que el Govern, li agradi o no, n'ha de donar compte i l'ha de complir. Discrepam, en tot cas, dels termes en què l'ha de complir o en què el planteja, però això és així, i aquesta és una obligació.

Per tant, segur –i li ho dic amb tota la cordialitat del món, entre altres coses perquè vostè sap que aquest diputat que els parla de vegades té tendència a la vehemència–, en la interpellació he intentat fer-ho d'una manera pausada, d'una manera..., amb reflexió i en pla absolutament cons-

tructiu, a la vista de les notícies o dels fets que políticament han passat aquestes darreres setmanes.

Vostè em plantejava... I després em referiré a això de la sentència, que, efectivament, i li agraeixo aquesta informació, jo no la coneixia pels mitjans de comunicació i penso que és un fet cabdal, però vostè em deia: «Com ens ho farem, com podem, allò, avançar en el camí de donar més competències als ajuntaments?» Jo, sense ganes de donar-li lliçons, en absolut –hi insisteixo–, si vol, li dic unes tres o quatre coses: per exemple, aprovant en aquest Parlament –cosa que han tombat tres o quatre vegades– una proposició de llei que digui que els municipis de més de vint mil o, si volen, de més de cinquanta mil habitants tenen competències per aprovar els plans especials i els plans parcials com té la resta de municipis de l'Estat espanyol. Es pot avançar, sense necessitat de pactes, aquí: en això ja podem avançar. Com podem avançar? Home!, doncs –i li ho dic també amb tota la cordialitat del món–, retirant la llei que ha presentat la Conselleria de Benestar Social sobre la descentralització dels serveis socials, que arriba a regular, fins i tot, els delegats no de ciutat, sinó, fins i tot, de districte, i que, des d'un punt de vista tècnic –ja es discutirà en la ponència corresponent–, tècnicament, sincerament, deixi'm dir-li amb tota la cordialitat que no s'aguanta.

I així podríem seguir amb un reguitzell d'exemples que, fins i tot fora del nou marc polític que sembla que marca o que vol marcar el Ministerio de Administraciones Públicas de Madrid, podríem fer avenços importants de cara a dotar de majors competències, de majors capacitats els ajuntaments de Catalunya. I això és així. I aquí hem tingut oportunitat de discutir-ho i de debatre si són temes que pràcticament el conjunt dels partits que estem a l'oposició hem votat unànimement, i ha estat l'oposició del partit que dóna suport al Govern qui ha barrat el pas.

Segona qüestió: jo celebri que vostè hagi fet el reconeixement tan clar de la insuficiència de recursos dels municipis per cobrir, fins i tot, els serveis mínims. D'acord, senyora consellera, però, a mi, això no em resol res –a mi, no, evidentment; al nostre Grup polític–, perquè, si això és així, com explicarem que en el Projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que properament haurem de discutir aquí, el Fons de Cooperació Municipal de Catalunya continuï amb zero pessetes de dotació en la partida corresponent? Com podem explicar, si vostè és conscient d'aquesta situació, que el corresponent grup parlamentari a Madrid de la seva coalició i també, en aquest cas, el Partit Socialista Obrer Espanyol, en comissió, han votat en contra d'una esmena presentada pel Grup Popular i pel Grup d'Esquerra Unida-Iniciativa per Catalunya, per incrementar la dotació del Fondo de Cooperación Local? Com ho podem explicar? Nosaltres tenim una posició coherent en aquest sentit; el que no entenc són les seves manifestacions i la seva actuació.

Ara, deixi'm, si us plau, un moment perquè, efectivament, jo no coneixia la sentència del Tribunal Constitucional, i penso que aquest és un fet molt important, i vostè sap

que el nostre Grup Parlamentari en el seu moment va votar-hi a favor i, per tant, jo crec que és trist, des d'una perspectiva d'autogovern, una sentència en aquests termes. Ara, si m'ho permet, també dir-li cordialment que aquest fet reafirma encara més el sentit d'aquesta interpellació: hi ha determinades lleis que no es poden aprovar en aquest Parlament uns contra els altres; hem d'esgotar la possibilitat de consens, i aquests són els temes de les lleis territorials, aquests són els temes de la llei que regula els ajuntaments i aquests són una colla de temes que fan referència a elements estructurants de l'Administració a Catalunya. I fixi's, fixi's, senyora consellera: què és el que ens proposa, o què és el que ha dit el ministre d'Administracions Públiques? Un pacte local d'Estat. I, a mi, aquest és un tema que sí que em crida l'atenció, i precisament això és el que ha justificat la presentació d'aquesta interpellació, no una interpretació més o menys vaga dels principis de la Constitució, etcètera, sinó de dir: anem, institucions, forces polítiques, a intentar una reflexió per arribar a un pacte d'Estat en matèria local. I aquí tenim l'oportunitat d'intentar ressituar totes aquestes qüestions, o d'intentar obrir nous camins que puguin intentar contrarestar els efectes d'aquesta sentència del Tribunal Constitucional, que, per descomptat, el nostre Grup Parlamentari, la nostra formació política, no comparteix.

I, per tant, torno a insistir en el que li deia abans: no es posin a la defensiva. I aquí, precisament, és el paper del Parlament de Catalunya, de dir: si tenim aquesta situació, el conjunt de forces polítiques de Catalunya, que vingui aquí al Parlament, a través dels mecanismes adients, una reflexió, o obrim, a nivell polític, també, no només de les organitzacions municipalistes, que evidentment que s'han de consultar i que s'han d'escoltar, sinó de les formacions polítiques de Catalunya representades en aquest Parlament, per veure com podem arribar a un pacte local nacional, nostre, de Catalunya, i que això pugui ser una aportació a aquest pacte estatal que proposa el ministre.

I aquesta és la qüestió, aquesta és la qüestió, perquè, si no avancem així, si sumem la insuficiència de recursos i sumem la laminació constant, a través d'aquestes disposicions, a través d'ordres..., i li'n podria dir, d'exemples que lamenen la competència municipal, els que vulgui, honorable consellera, els que vulgui i de la conselleria que vulgui –i li ho dic amb tota la cordialitat, hi insisteixo, del món–, des dels exemples que li he posat fins al Decret d'adjudicació d'habitatges de protecció oficial en segona adjudicació, que ja són sostrets de la Comissió d'Adjudicacions d'Habitatges de Catalunya..., i així un llarg reguitzell, un llarg reguitzell. Canviem, inflexionem la tendència, intentem corresponsabilitzar-nos tots en aquest pacte nacional pel poder local, per l'Administració local de Catalunya.

Mirin, fa exactament un any, aquest diputat, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, va pujar a aquesta tribuna a dir: «Atenció, que els ajuntaments estan a punt de fer un crack financer.» Van haver-hi interpretacions dient: «Aquest diputat és un catastrofista, tampoc n'hi ha per a tant.» Abans que passés un any, hem tingut la consta-

tació –per desgràcia, varem tenir raó–, la constatació que la situació no era com deia jo, sinó molt més complicada. Si no fem un punt d'inflexió en el tractament de recursos, però també competencial, dels ajuntaments, deixin-me fer una altra predicció: a partir d'ara començarà el procés de degradació de les ciutats, el procés de degradació de les ciutats perquè, tal com va dir el president Pujol en el debat, també els ajuntaments han fet un esforç molt important d'inversió i, per tant, també en aquests moments tenen unes despeses molt importants de manteniment –de manteniment– i en un moment que els ajuntaments –també les altres administracions, però els ajuntaments– han de donar resposta al salari diferit que signifiquen moltes prestacions socials, però també moltes prestacions culturals i d'altre tipus, i han d'intentar, d'alguna manera, a través dels seus serveis, compensar els efectes de la greu crisi, no solament econòmica, sinó social, ideològica..., allò que també ens deia el president Pujol. I, per tant, en aquests moments, si comença un procés de degradació de les ciutats, això no és una cosa que afecti els ajuntaments o els seus respectius alcaldes o alcaldesses, sinó que aquest és un tema que afecta Catalunya, que afecta el conjunt del nostre país.

Per tant, des de la modèstia d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres demanem i fem una crida perquè sigui possible aquest pacte nacional pel reforç del poder local, i que puguem anar amb una posició al màxim d'unitària possible, al més unitària possible, a negociar, a nivell de l'Estat, una reordenació de competències, i des d'ara li oferim no solament el modest suport polític, sinó l'estudi de les possibilitats tècniques, si és que existeixen, per veure com podem recuperar el camí retrocedit per la sentència aquesta que avui vostè ens ha notificat o ens ha explicat.

En aquesta línia, senyora consellera, ens trobarem i podrem col·laborar. Però, a pesar de tot, vostè ha fet una intervenció –i amb això acabo, senyor president, agraint-li la tolerància que està tenint–, això, en la seva intervenció inicial, vostè ha fet una descripció de la situació. Possiblement estem d'acord en aquesta diagnosi, però la pregunta de la interpellació continua sense ser resposta: davant d'aquest diagnòstic, davant d'aquesta situació, en concret, quins són els propòsits de capteniment del Govern en relació amb aquest traspàs possible de competències, i quin és el posicionament del Govern davant d'aquest anunci fet pel ministre, que és concret i relacionat amb matèries específiques, amb un llistat concret –que encara que sigui a través de mitjans de comunicació és suficientment precís com per saber quines conselleries podria afectar, quin volum econòmic podria tenir– i, per tant, exactament què és el que pensen fer, què és el que pensen dir i com pensen, en quines condicions pensen anar a aquesta taula de negociacions, quan es desbloqui, evidentment, per part del senyor ministre.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Senyora consellera, té la paraula per contestar la rèplica, i, si fos possible, recuperar el temps que ens hem excedit.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Em sembla que ha estat molt, senyor president. Moltes gràcies. Senyor Farrés, li agraeixo el to que ha emprat en la seva intervenció, i no entraré, per no allargar-me massa, en alguns dels comentaris que ha fet vostè, però sí que estic d'acord –i li ho vull dir– que jo creia que servia avui, i que havia quedat clar de la meua intervenció, jo crec que he fet una part de... Miri, més que descripció, el que jo he intentat fer –no sé si me n'he sortit o no– és fixar el marc en el qual es pot parlar de transferència de competències, perquè, sense més, la Generalitat no tindria avui absolutament, segurament, ni un servei transferit; per tant, hem de fer una cosa serena, tranquil·la, reflexionada, amb papers, amb propostes concretes.

Jo no sé si el que en dèiem «mesa tripartida» el mes de maig, ara n'hem de dir «pacte nacional», però jo crec que en el fons és el mateix –no sé si hem de canviar ara l'expressió. El que enteníem en aquell moment per «mesa tripartida» era portar conjuntament –perquè, a més, ho va aprovar el Parlament–, conjuntament, entre els ajuntaments i la Generalitat, una proposta conjunta al Govern central. Per tant, estem al mateix lloc; si en vol dir «pacte nacional»..., jo crec que seria millor respectar el que vam aprovar aquí, però si vol dir el mateix, doncs, suposo que la terminologia o l'expressió no té massa importància.

Vostè em demana els criteris de capteniment. Jo ja li he dit quins són; li he dit: en aquest marc podem començar la reflexió, en aquests aspectes de simplificació administrativa i de racionalitat, ja podem començar a treballar. Tot l'altre, i aquell llistat que ha fet el ministre Saavedra..., li torno a reiterar que no hi ha hagut cap oferta formal, i un membre de la Federació de Municipis i Províncies diu que no se les creu. Per tant, que m'ho facin d'una manera formal i mirarem si en aquells aspectes ens posem a treballar o potser decidim, ajuntaments i Generalitat, que és una altra la relació de competències que hem de plantejar de transferir.

Per altra banda, crec que si fem una posició conjunta de Catalunya, no la demani vostè al Govern, perquè, llavors, el que farà serà: «Si m'agrada, bé, i si no, la criticaré.» I jo, el que li estava oferint –i és el que vaig interpretar i el que vaig dir en el debat passat– és que treballem conjuntament les resolucions d'aquí el Parlament de Catalunya, que, a més, el Govern està obligat, doncs, a complir-les i a donar retiment de comptes, a retre comptes a aquest Parlament.

Per tant, jo crec que estem en una situació de reflexió, intentant centrar des de la tribuna els aspectes en els quals podríem començar a treballar, que no hem d'oblidar quins són, que són les mateixes lleis del Parlament de Catalunya, i que li recordo que són: descentralització, d'acord; màxima proximitat de gestió administrativa, és a dir, principi de subsidiarietat; les característiques pròpies de cada activitat pública; la capacitat de gestió del municipi, i el principi d'igualtat dels ciutadans en l'accés als serveis públics. I això no és descripció: això, li estic dient el marc en el qual hem de plantejar qualsevol proposta; això vol dir començar a treballar, això vol dir començar a treballar amb papers i

amb propostes definides i no, simplement..., bé, simplement, no —no ho dic perquè vostè ho hagi fet—, però dic que sempre és millor i s'avança més, doncs, treballant amb papers molt pensats i reflexionats, i no només amb declaracions.

Per tant, quin és el propòsit, a part d'aquest que li estic oferint i que, per altra banda, no faig res més que reiterar que estem disposats..., perquè no podia ser d'una altra manera, perquè a més hi ha voluntat del Consell Executiu que sigui així, del Consell de Govern, avançar en aquesta definició de la proposta, de com s'han de redistribuir les competències i com s'ha de finançar aquesta redistribució de competències, i a càrrec de quina administració han d'anar els diferents sectors d'activitats.

I, després, li diria: què hem fet més, des d'aquella carta a què jo em refereixo, aquelles cartes, abans de les eleccions i després de les eleccions? Doncs hem tornat a reiterar l'especificitat dels ajuntaments de Catalunya, també el mandat del Parlament de Catalunya, per tal d'insistir en la constitució d'aquesta mesa tripartida. Això és el que hem fet i, a més, ha estat també una petició del president de la Generalitat al Govern. Concretament, li puc dir això.

L'altra part —i acabo ja, senyor president, respectant el temps—, l'altra part ens correspon fer-la als grups parlamentaris i al Govern de la Generalitat, o, si volen, a la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis i el Govern de la Generalitat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de formació professional

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la política de formació professional, que presentarà el diputat senyor Magí Cadevall, del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentaré aquesta interpel·lació amb un ànim constructiu. És possible que alguna apreciació que faci pugui semblar crítica, però, en tot cas, si ho faig serà perquè penso que només podem fer un bon diagnòstic si volem..., al revés: vull dir que hem de fer un bon diagnòstic si volem millorar la situació.

Començaré, de totes maneres, amb un punt en què segur que estem d'acord el senyor conseller i tots els diputats, que és la importància de la formació professional. Ja Schultz, l'any 1963, va establir la teoria del capital humà, i va valorar la importància de l'educació fins i tot des del punt de vista econòmic, tant des del punt de vista individual —facilitat per trobar la primera ocupació, estabilitat i nivell d'aquesta ocupació—, com des del punt de vista col·lectiu, com una condició de l'educació en general i la formació professional en particular, per al desenvolupament. Alguns discutien potser aquesta teoria, però penso que en els temps recents tenim motius supletoris per a valorar la formació professional, que és l'obertura d'Espanya al mercat euro-

peu, la introducció de noves tecnologies i els canvis que suposa, la competència internacional..., de tal manera que no només Espanya, sinó Europa, segurament, només amb un increment de la productivitat i de desenvolupament tecnològic podrà, potser, no millorar, sinó mantenir la seva situació.

En això, penso que tots estarem d'acord. Ara, hi ha una cosa en què no sé si hi estarem tant: jo voldria trencar algun mite; per exemple, s'ha dit moltes vegades que la nostra força, a Catalunya, no són les matèries primeres, sinó les persones formades; jo diria que això no és totalment cert, almenys quantitativament: no tenim, potser, prou quantitat de persones formades per a les exigències d'avui. Potser hem parlat massa sovint de la importància dels moviments de renovació pedagògica a Catalunya —que, evidentment, la tenen—, però que de vegades és un fenomen qualitatiu.

Parlaré molt breument, com a punt de partida, de la situació a Espanya. La situació ja a l'Estat espanyol no és bona per a la població major de vint-i-cinc anys; és a dir, és cert que en els darrers anys, tant a Espanya com a Catalunya, s'han fet grans esforços, i que en el futur la situació serà millor; és ja millor si considerem, per exemple, la població menor de trenta anys o les taxes d'escolarització, però en educació els resultats són lents i, per tant, si agafem la població total, o fins als seixanta-cinc anys, llavors els índexs per a Espanya no són gaire bons, i per no cansar-los n'esmentaré només dos. Un, el nombre mitjà d'anys d'escolarització; segons informes solvents internacionals, a Espanya la mitjana d'anys d'escolarització seria de 6,8, quan als Estats Units, per agafar només un exemple, és gairebé el doble. O agafem un altre índex: el percentatge de població major de vint-i-cinc anys que té estudis complets de secundària. A Espanya seria un 10%, segons un informe de l'OCDE; a Itàlia seria el doble; a Dinamarca, quatre vegades més gran, i, a Alemanya, un 60%, sis vegades més que a Espanya.

Llavors, a partir d'aquest punt, quina és la situació a Catalunya, senyores i senyors diputats? Aquí penso que també tenim tendència a creure que estem al capdavant d'Espanya; jo diria que això és fals, diria que estem entorn de la mitjana, potser lleugerament per sobre de la mitjana, però no estem pas en una situació avançada. Aquí prendria algunes dades d'un estudi sobre educació, *Activitat i educació*, del professor de la Universitat de València, Josep Ginés Mora, que està tret de l'enquesta de població activa del primer trimestre de l'any 91, perquè em permet tenir dades de diferents comunitats autònomes, i agafaria només tres índexs, tres factors diferents. Primer, l'analfabetisme; això, senyor conseller, senyores i senyors diputats, és important també per a la formació professional, perquè el problema més difícil és formar els no-formats, els que no tenen ja una formació bàsica. Bé, segons aquest estudi, a Catalunya tenim tres vegades més d'analfabetisme que a Castella i Lleó, i set vegades més d'analfabetisme que a la Rioja. Quant a ensenyaments mitjans, la situació no seria tan greu: per exemple, si agafem el nombre mitjà d'anys d'escolarització, estariem lleugerament per sobre de la mitjana d'Espanya, però no davant de tot. I si agafem el percentatge de la població de Ca-

talunya amb títol de formació professional de segon grau, a Catalunya, segons aquest estudi, seria un 3,7%, també una mica per sobre de la mitjana, però com ara Navarra ja seria el 5%, i a Euskadi, pràcticament el doble, un 7,3%.

La conclusió, per tant, és que estem, quant a nivell educatiu, al voltant de la mitjana d'un país que no és pas dels més formats del seu contorn, Europa. Per tant, la conclusió és que cal una actuació decidida, i jo penso que en formació professional no s'ha fet prou. Tractaré de donar unes quantes dades o fer alguna reflexió.

Primer, quant al problema quantitatiu. Penso que té poc pes la formació professional en el sistema escolar de Catalunya, i, senyor conseller, el desequilibri entre el batxillerat i la formació professional va augmentar entre els anys 84 i 88, va perdre pes relatiu en aquests anys la formació professional, durant el Govern de Convergència i Unió —sé que en els últims anys potser s'ha invertit aquesta tendència. I una altra dada és que, enguany, amb aquest sistema que condueix primordialment al batxillerat, la universitat no pot absorbir els alumnes que estan en condicions acadèmiques d'entrar-hi després de fer el COU, i alguns intenten fer formació professional del mòdul 3 o de grau superior, no només per la utilitat que tinguin, sinó perquè actualment els és un camí també nou per poder entrar a la universitat. I van sortir notícies als diaris, al setembre, que tenien dificultats per ser absorbits pels centres de formació professional. Jo, a la conclusió que he arribat, és que el que està passant realment moltes vegades és que aquesta manca d'oferta, aquest dèficit, queda dissimulat i encobert perquè se'ls transvasa, podríem dir, se'ls suggereix o se'ls obliga, pràcticament, a canviar l'especialitat que demanen, i queda, d'aquesta manera, una mica atenuada o dissimulada aquesta manca de places. De totes maneres, fer aquest transvasament en una formació professional que hauria d'estar molt adaptada a la demanda social i dels individus, considero que no és bo.

Però potser més importants o tant com el problema quantitatiu són els problemes qualitatius. A Catalunya, penso —i potser a tot Espanya, però ara el problema és a Catalunya, del que parlo— que hi ha unes especialitats inadequades, i el mercat, doncs, ho resoldrà, això, perquè a l'escola privada jo penso que el desequilibri encara és més greu. L'any 88-89 —i perdoni, senyor conseller, si en aquest punt o en algun altre agafo dades endarrerides: és que les memòries, que potser són bastant bones, que ens arriben del Departament, sobre dades estadístiques, ens arriben, perquè són elaborades amb temps o pel que sigui, amb bastant de retard—, doncs, el 88-89 hi havia a l'educació privada un 53% —i es paga amb fons públics, eh?—, un 53% d'alumnes de la branca administrativa, i, curiosament, sortien dos alumnes, només, en tot Catalunya, de la branca de construcció i obres —tampoc no sé què feia una escola amb dos alumnes d'aquesta branca. Però agafem ara el context de Catalunya; diríem: «Home!, en un país com Catalunya ha de tenir importància l'oferta, per exemple, de noves tecnologies.» Doncs, aquest any, senyor conseller, segons les seves dades, la imatge i so suposava un 0,7% —no anem de cara a les no-

ves tecnologies—, o, per exemple, cada vegada tindran més importància els serveis: aquest any de referència l'hostaleria —sé que després s'ha creat alguna escola nova— significava el 0,9%. En un país que pretén fer, millorar... Bé, és que, senyor conseller, només hauria de llegir ara unes paraules del conseller Alegre, fa pocs dies —no ho porto aquí—, dient que calia un gran increment de la qualificació de la formació professional en tot el que està relacionat amb el turisme.

Bé, per si algú, com alguna vegada, potser, pensa —encara que jo ho faig amb bona intenció— que exagero en les meves intervencions, voldria llegir-li, senyor conseller, un petit paràgraf d'uns estudis comarcals que fa l'Incanop —del primer, em sembla—, que va fer —o, almenys, el primer que vaig rebre— referent al Baix Penedès. Diu, textualment: «La branca administrativa comercial és la que té més demanda formativa per part de l'alumnat que accedeix a la formació professional; segurament, per la manca d'oferta d'altres ensenyaments, i es pot destacar l'alumnat femení, un 95% del total, que cursa, com a norma general, aquesta branca, del qual només un 30% dels alumnes de primer curs accedeix al segon grau per a cursar l'especialitat administrativa, i el 70% restant s'incorpora al món productiu en diferents sectors —comerç, perruqueria, hostaleria...— sense la qualificació professional idònia, i la major part de l'alumnat sense el títol d'auxiliar tècnic corresponent, a causa del fracàs escolar.»

Jo, senyor conseller, li voldria comentar només tres coses d'això, que són paraules d'un estudi fet per l'Administració. Primer, hi ha una demanda artificial: diu que hi ha molta demanda d'administratiu perquè no hi ha, segurament, altra oferta. Segon, és una oferta inadaptada: reconeix que s'acaben col·locant en altres professions. I, tercer, que sembla que ho relaciona amb el fracàs escolar, que és un 70%, en aquesta comarca, en la formació professional.

Bé, jo voldria dir unes paraules sobre el problema que em sembla central, que és que no hi ha hagut planificació, és a dir, els desequilibris que existien, heretats, es podrien corregir amb l'avançament de la reforma, però penso que no s'han programat les especialitats ni tan sols en els nous centres de reforma. El que expliquen diferents equips directius és que els nous mòduls s'obtenen de dues maneres: per iniciativa del centre, que potser ja està bé —no hi sobraria una programació, eh?—, però també seguida aquesta iniciativa d'una pressió per part del centre per obtenir el mòdul corresponent. I si aquests informes que rebo són subjectius, jo li podria donar alguna demostració, com, malgrat el nombre escàs de mòduls, en una ciutat mitjana, dos centres repeteixen el mateix mòdul de sistemes automàtics, per exemple. A més, penso que, quantitativament, això que seria un gran instrument —avançar la reforma a través dels nous mòduls de formació professional—, quantitativament, a Catalunya s'usa poc; és a dir, segons les dades que he agafat del Departament, són un 22% dels centres de Catalunya els que ofereixen mòduls; dintre de Catalunya podria semblar que els municipis —potser influeix el de Barcelona— estan més sensibilitzats per aquest tema, perquè ja pugen a un 30% els

centres municipals que fan nous mòduls, però, com ara, per comparar amb alguna altra administració, la del territori que administra el Ministeri d'Educació i Ciència, allà és el 40% l'any 91-92. El resultat és no només una poca oferta global i no poder reequilibrar ràpidament l'oferta, sinó que a les comarques no hi ha pràcticament opció: per exemple, a la comarca on jo visc hi ha només set mòduls de grau superior, o mòduls 3; al Maresme –que és l'últim d'aquests informes que he rebut– hi ha deu mòduls: cinc de grau mitjà o mòdul 2, i cinc de grau superior. I veig que se m'ha encès el llum vermell, per tant, miraré d'acabar. En tot cas, potser s'hauria de fer posteriorment alguna altra interpellació per tractar algun altre problema que ens sembli important referent a la formació professional.

Només voldria acabar amb un tema que em sembla bàsic, que és la necessitat de coordinació entre la formació professional reglada i ocupacional. El problema penso jo ja no és només que és difícil de coordinar ensenyament i treball, amb recels que de vegades existeixen, sinó que hi ha aspectes de la formació professional que afecten fins i tot Benestar Social, que té l'educació d'adults, i el Comissionat d'Universitats.

Per tant, i per acabar amb propostes positives, jo diria que nosaltres proposem que es faci d'una vegada un consell català de la formació professional, que permeti, en primer lloc, coordinar l'Administració i, en segon lloc, una àmplia participació de tots els estaments socials implicats i dels municipis, i, en segon lloc, que després d'això es pugui elaborar un pla de la formació professional que no sigui només el mapa de la formació professional reglada, sinó que sigui un pla integral de la formació professional.

Bé, jo els volia dir més coses, però dic, en tot cas, si no tingués temps de fer-ho en la rèplica potser valdria la pena que d'un tema tan important com la formació professional –per exemple, no he parlat en absolut de pràctiques–, un altre dia féssim una altra interpellació que, amb el mateix ànim constructiu, intentés plantejar altres temes relacionats.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals): Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre diputat senyor Cadevall, recentment, el passat 28 d'octubre, vaig comparèixer davant la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament per donar a conèixer la política del Departament d'Ensenyament en relació amb l'aplicació del nou sistema educatiu. Tant al meu discurs com en el decurs de les preguntes posteriors es va parlar a bastament de la política de formació professional. De tota manera, constitueix per mi un honor parlar novament davant d'aquest Ple d'un factor tan important per al desenvolupament del país com és la formació professional.

D'acord amb el contingut de la interpellació, exposaré els criteris de capteniment del Consell Executiu en relació amb aquests ensenyaments. La meua intervenció girarà a

l'entorn de quatre qüestions ben concretes. En primer lloc, una anàlisi de les accions que s'han dut a terme per millorar la formació professional i les previsions que fem de futur; des de l'escolarització d'alumnes a la formació del professorat. En segon lloc, exposaré l'estat actual del mapa escolar corresponent a aquests ensenyaments, qüestió que espero interessarà molt, particularment al diputat que ha fet aquesta pregunta. A continuació, tractaré l'experimentació del nou sistema educatiu i el desplegament de la LOGSE pel que fa a la formació professional; i, finalment, parlaré del calendari d'implantació de la nova formació professional.

En relació amb les accions que hem portat a terme per millorar la formació professional he de dir que el paper estratègic que correspon a aquests ensenyaments ha determinat que el Departament hagi anat esmerçant-hi un esforç cada cop més intens. Crec que les dades que ara donaré il·lustren fidelment aquesta afirmació. Excloent aquells alumnes que segueixen el nou sistema educatiu, al curs que ara encetem tenim 175.000 joves que cursen estudis de formació professional, 98.500 dels quals en centres públics i 67.000 en centres privats.

Ho dic de passada, però, en qualsevol cas, l'evolució que hi ha hagut del nombre d'alumnes a formació professional ha estat d'increment progressiu des de l'any 89 fins enguany, d'una manera significativa, tant en els centres públics com en els privats.

Durant el passat curs acadèmic 92-93, 19.920 alumnes participaren en les pràctiques en alternança escola/empresa, la qual cosa va implicar un total de 8.100 empreses. Si comparem aquestes dades amb les corresponents al curs 83-84, moment en què foren iniciades, amb 1.250 alumnes i 580 empreses, veurem que l'evolució ha estat prou significativa.

Al mateix curs 92-93, 2.029 alumnes van realitzar pràctiques en empreses de països de la Comunitat Econòmica Europea. La LOGSE estableix, com sap molt bé el senyor diputat, l'obligatorietat de la formació pràctica en centres de treball. Calculem que per al curs 1997-1998 caldrà disposar de 35.000 places, llocs, a les empreses per dur a terme aquesta formació. És innegable que amb aquesta perspectiva no ens podem adormir gens ni mica, cal començar a perfilar els mitjans que ho han de fer possible des d'ara mateix, i és per aquest motiu que el Departament d'Ensenyament està analitzant la idoneïtat de crear entitats territorials integrades per les administracions públiques, els representants dels món empresarial i els centres docents, per facilitar l'increment del nombre de llocs disponibles per a formació pràctica.

En aquest mateix sentit, tenim prevista la creació d'una infraestructura d'organització en els centres mitjançant la creació d'un departament escola/empresa i l'ampliació de les hores de dedicació dels tutors d'aprenentatge i dels tutors de pràctiques, per tal de poder fer una tasca d'impuls i de seguiment de les pràctiques entre el sector empresarial de cada zona.

Ens agradaria, igualment, que des del Govern central es pogués acollir favorablement la nostra proposta d'impulsar

una llei d'incentius fiscals a les empreses que acullin alumnes en pràctiques.

Altrament, en aquests moments, estem considerant la possibilitat de portar a terme una nova iniciativa que permeti establir vincles permanents amb el sector econòmic de cada família professional i que s'hauria de traduir en la creació d'uns centres integrats pels centres docents, les empreses i el Departament d'Ensenyament, i que hauria de tenir, entre les seves funcions, les que ara diré.

Primer, la formació permanent del professorat, per especialitats. Segon, el seguiment de l'adequació de les programacions a les necessitats del nostre món laboral; en tercer lloc, l'assessorament en relació amb futurs cicles formatius que es considerin convenients; quart, la col·laboració en l'elaboració de recursos didàctics; cinquè, l'assessorament tècnic en relació amb els equipaments dels centres docents i, finalment, en sisè lloc, la realització de tasques d'observació permanent de la realitat del sector econòmic.

Es tracta, com he dit, d'una iniciativa que cal acabar de concretar, i és per això que no puc acabar de facilitar més dades, però, en qualsevol cas, també queda clar que volem anar una mica més enllà de les atribucions que actualment tenen els Centros de Formación, Innovación y Desarrollo de la Formación Profesional, que ha iniciat el Ministeri i que ens sembla una iniciativa convenient i profitosa, però, en tot cas, a nosaltres ens agradaria completar amb algunes finalitats que ara encara no tenen aquests centres creats pel Ministeri.

Durant el període 89-92, mitjançant el Pla quadriennal d'equipaments educatius, foren invertits 2.290 milions de pessetes en les diverses especialitats de formació professional, i enguany, fins aquests moments, han estat invertits 405 milions de pessetes més en equipaments específics per a especialitats de formació professional. L'any 1992 van entrar en funcionament onze nous centres de formació professional i d'ensenyament secundari, la qual cosa va comportar una inversió total de 3.880 milions de pessetes i va permetre la creació de 5.540 nous llocs escolars i foren igualment adjudicades noranta-tres obres d'ampliació, reforma i millora de centres d'ensenyaments secundaris IES i instituts de formació professional, amb una inversió total de 1.570 milions de pessetes i la consegüent creació de 1.680 nous llocs escolars.

Aquest curs acadèmic, 93-94, han entrat en funcionament vuit nous instituts d'ensenyament secundari a Igualada, Vallirana, Sallent, Vilafranca del Penedès, Alcanar, Cambrils, Castellar del Vallès i Sant Cugat del Vallès, i han estat finalitzades sis importants obres d'ampliació i millora en altres sis centres: a l'Institut de Formació Professional Besòs, l'IES Sant Andreu de Llavaneres; l'IES de Palamós; l'IES Canigó, d'Almacelles; l'IES Ronda, de Lleida i l'Institut de Formació Professional de Tortosa. Enguany hem adjudicat les obres de construcció de quatre nous centres per un import total de 1.413 milions de pessetes: són els IES d'Alella, Calaf, Olot i Salou.

S'han adjudicat també les obres d'acabament de l'IES de Santa Coloma de Farners i de l'IES els Alfacs, de Sant Car-

les de la Ràpita, per un import total de 62 milions de pessetes. I s'han adjudicat, finalment, vint-i-nou obres de reforma, ampliació i millora per un import de 185,5 milions de pessetes.

Resten encara pendants d'adjudicar, abans d'acabar l'any que som, les obres de construcció dels IES de Mollet del Vallès, Abrera, Gavà i Montcada i Reixac, per un import total de 2.506 milions de pessetes, i és previst d'adjudicar properament la reforma de l'IES de Parets del Vallès i d'Ulldecona, com també dels instituts de formació professional de Guindàvols i de Mare de Déu de Montserrat, per un import total de 409,5 milions de pessetes. L'any 1993 és previst lliurar, en concepte de concerts educatius per als nivells de formació professional, la quantitat de 8.768.869.545 pessetes.

Crec que tots coincidim a l'hora de considerar la preparació del professorat com un dels pilars fonamentals del sistema educatiu, per aquest motiu, entre els cursos 89-90 i 92-93 el Departament d'Ensenyament ha organitzat 986 activitats de formació permanent, específicament adreçades al professorat de formació professional. 287 d'aquestes activitats han estat organitzades en col·laboració amb les empreses i el nombre de professors que hi ha participat durant aquest període ha estat el de 17.856.

Aquest curs acadèmic 93-94 tenim prevista la realització de 155 activitats de formació específicament adreçades a aquests professionals. Tanmateix, cal no oblidar que també poden participar en alguna de les 2.000 activitats que s'adreçaran al professorat d'ensenyament secundari obligatori.

Per a la realització d'aquestes activitats, el Departament d'Ensenyament va desenvolupar un model de formació permanent, diferenciat d'aquell que el MEC ha impulsat en el seu territori mitjançant els anomenats «centros de profesores». A Catalunya s'ha procurat sempre comptar amb la col·laboració dels departaments de les universitats, dels col·legis professionals, de les associacions de mestres i d'altres entitats vinculades al món empresarial per tal de formar els nostres mestres mitjançant els diversos cursos que aquests centres organitzen.

La reforma educativa comporta tot un important conjunt d'actuacions que caldrà portar a terme en matèria de formació professional. A fi de desenvolupar-les eficaçment, per resolució de 25 de maig passat, va ser creada en el mateix Departament d'Ensenyament la Comissió de Coordinació de Formació Professional.

Mapa escolar: la formació professional, com a factor estratègic per al desenvolupament del país, ha de ser territorialitzada en funció de les particulars demandes del sistema productiu a cada comarca. El futur mapa escolar es fonamentarà en les següents previsions. Primer, assolir una taxa d'escolarització del 20% de la població escolar de setze anys en els cicles formatius de grau mitjà i del 25% de la població escolar de divuit anys en els de grau superior.

Es tracta de fer dels cicles de grau superior una alternativa preferent als estudis universitaris per tal d'invertir la ten-

dència d'acumulació d'estudiants a la universitat que ni respon a les necessitats reals del país ni garanteix l'accés al treball d'aquests titulats. Per aquest motiu, l'oferta de cicles formatius de grau mitjà no s'allunyarà del resultat de dividir la demanda esperada, 0,20 per al cens de setze anys, tenint en compte els trenta alumnes per cicle formatiu, i en idèntics termes es concretarà l'oferta dels cicles de grau superior, tenint en compte aquest percentatge, el 0,25 per al cens de divuit anys i el mateix percentatge de trenta alumnes per cicle.

La planificació escolar, la fem d'acord amb el nivell de famílies professionals. S'oferiran cicles formatius de grau mitjà i de grau superior en tots els IES d'àmbit comarcal. L'expansió d'aquests cicles de grau superior no es farà en detriment de l'oferta actual, llevat del cas que hagués quedat absolutament superada, i no hi haurà necessàriament possibilitat de continuïtat entre cicles de grau mitjà i superior d'una mateixa família professional i en un mateix centre.

El projecte de mapa escolar de formació professional ha estat analitzat a nivell de delegacions territorials i s'han revisat les necessitats d'inversió que se'n derivin, així com la seva prioritització. Properament serà presentat als consells comarcals, als ajuntaments i als diferents sectors econòmics, i la nostra previsió és que la primera proposta del mapa escolar quedi enllestida abans d'acabar l'any que som.

Deixarem, en tot cas, per a l'altre torn l'experimentació del nou sistema educatiu. I, en qualsevol cas, en relació amb el desplegament de la LOGSE seré molt breu, senyor president, si m'ho permet, i amb això acabaria la meua intervenció.

Mitjançant el Reial decret 676/1993, de 7 de maig, el Govern de l'Estat, com vostè sap, va establir les directrius generals sobre els títols i els ensenyaments mínims de formació professional. Tot i que aquesta disposició fou objecte de requeriment d'incompetència per part de la Generalitat de Catalunya, que es troba pendent de resolució formal, esperem poder presentar al Consell Escolar el nostre decret-marc de títols professionals abans d'acabar l'any.

Quedi clar que en aquest sentit les converses sostingudes amb el Ministeri d'Educació i Ciència han estat i són molt positives, i en aquest moment queden només detalls de molt poca entitat per acabar d'enllestir, i valoro molt satisfactoriament aquesta actitud de diàleg. El Departament d'Ensenyament col·labora, a més, activament amb el Govern de l'Estat en la definició del nou catàleg de professions per cada família professional; concretament, els corresponents a la família textil i a la família de professions relacionades amb l'esport són coordinats des de Catalunya.

En les reunions del Comité Técnico de Formación Profesional, el MEC ha expressat la voluntat de publicar tots els títols previstos durant els cursos 93-94 i 94-95. En aquest cas, nosaltres aniríem elaborant els més de dos-cents currículums previstos corresponents i implantant els nous ensenyaments durant els cursos 94-95 i 95-96, per famílies professionals. No cal dir que en aquest procés es matindrà una estreta col·laboració amb les diferents organitzacions i

sectors professionals per tal d'adequar els continguts formatius a les demandes del sector productiu.

I, en relació amb el calendari d'aplicació del nou sistema educatiu, vostè sap perfectament, senyor diputat, que amb el calendari actualment aprovat pel Govern de la Generalitat de Catalunya nosaltres introduiríem un any abans que el Ministeri la formació professional de grau superior. Per tant, jo confio que d'aquestes dades se'n pugui deduir quins són els criteris amb què el Govern pensa impulsar la formació professional per al futur de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Magí Cadevall pot fer la rèplica.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, jo ja m'ho esperava –no diré que m'ho temia, diré que m'ho esperava–, que la seva resposta seria una llarga llista d'actuacions, i penso que això no respon exactament a les preocupacions que he plantejat. Però, entengui'm bé: jo no nego que s'hagin fet moltes actuacions; he començat dient que a l'Estat espanyol es parla d'una situació de dèficit, que es tardaria anys a notar l'esforç que s'ha fet en els últims anys; aquí partim de la mateixa situació de dèficit, i tardarem anys a obtenir resultats.

Però el problema, senyor conseller, no és la casuística, que em faci la llista un per un, pràcticament –com ha fet–, dels nous instituts; en altres aspectes considero que la seva informació –ja ho comentaré, si em dóna temps– és molt important i la hi agraeixo molt, però en aquest aspecte, podríem dir, del que té de llista, penso que no és massa interessant.

Perquè, vejam, el problema, podríem dir, no és si s'ha fet esforç o no –que tots estem convençuts que se n'ha fet–; el problema és si s'ha fet l'esforç que era necessari per al creixement de la població i per al desenvolupament industrial del país.

Jo, com que, una mica, ja m'ho pensava, li porto unes gràfiques. (*L'orador les mostra.*) Per exemple, aquesta l'he calculada jo mateix, la vermella és l'increment del batxillerat, la blava és l'increment de la formació professional agafant nombres absoluts. Té raó, senyor conseller: hi ha un increment de la formació professional, però fixi's que fins a l'any 88 –els últims anys potser ha canviat la tendència– aquest espai..., la diferència s'eixampla. Per tant, durant alguns anys, on a Catalunya ha governat Convergència i Unió, això demostra clarament que la formació professional ha perdut pes; per tant, no em lleixi la llista de tots els instituts: discutim si s'ha fet l'esforç que calia fer o no.

Alguna senyora diputada o senyor diputat dirà: «Bé, aquest diputat que els parla ara del Grup Socialista no és pas un economista.» Potser he fet malament aquests càlculs, no?; és possible. Però miri, ahir mateix, o en tot cas aquesta setmana he rebut un d'aquests estudis de l'Incanop, en aquest cas referent al Maresme, i permeti'm comentar-li de passada que està més ben fet, conté més informació, i més

prospectiva, que molts altres que havia rebut –també s'han de dir les coses positives no?

Bé, en aquest informe li puc ensenyar –ho he pintat perquè es vegi ben clar– també la gràfica; però aquí, en lloc d'agafar la població –el nombre d'estudiants, vull dir–, agafa les taxes d'escolarització. També, a dalt tenim el batxillerat, a baix tenim la formació professional. En aquesta gràfica es veu claríssimament que part del creixement, senyor conseller, que vostè deia de la formació professional no és perquè hàgim recuperat terreny, sinó que és perquè hi ha hagut un increment de la població, perquè aquí, si agafem la taxa d'escolarització, fixi's que... –això és del Maresme, eh?, que té potser un nivell de formació professional, encara que sembli mentida en aquestes zones industrials, una mica inferior, segons diu aquest informe, a la mitjana de Catalunya–, doncs bé, fixi's que és gairebé una línia horitzontal, la formació professional.

Per tant, el problema, senyor conseller, no és si s'han fet coses, que tots estem convençuts que se n'han fet, i ho reconeixem, sinó que el problema és si hem estat a l'alçada de l'increment de la població estudiantil i de l'increment de les necessitats de la indústria.

Un altre tema que jo voldria comentar –no ho he fet en la intervenció, però potser també s'hi ha referit, i sol sortir a la llista de grans conquestes, i penso que el tema és important i no el podem menysvalorar, però tampoc podem ignorar els problemes– és el de les pràctiques. Diu: «Bé, estem a prop de les dinou o vint mil, necessitem» –he entès– «trenta-quatre mil places.» Bé, aquí hi ha un problema: jo parlo..., perquè em puc equivocar, evidentment, però sap que tracto d'informar-me parlant amb educadors, amb equips directius, etcètera, i em diuen que aquests últims anys ha disminuït en alguns centres el nombre d'alumnes que poden fer pràctiques. I llavors aquí, podríem dir, jo tinc la sensació..., no em concorden: els informes de la Conselleria, que va augmentant, i els informes que em donen alguns centres, que diuen que a ells els disminueix.

Alguna clau podríem trobar. Una, per exemple..., li llegiré també una cosa d'aquest informe del Maresme. Diu: «És de destacar la tendència a l'augment dels convenis subscrits que s'han donat» –parla d'algunes especialitats– «en les especialitats d'administrativa» –diu–, «i sobretot» –això és molt important– «de sanitària. En aquesta darrera branca, els convenis signats passen de representar un 3'8% el curs 86-87 a un 46% el 90-91.» Ara examinem, senyor conseller, què significa aquest gran progrés, aquest gran progrés en sanitat. Primer, que vol dir que els llocs de pràctiques es troben preferentment, de vegades, en l'Administració pública –com ara en el cas de la sanitat– que no pas en les empreses privades; però –segon– això és una desproporció tremenda, perquè aquí vostès mateixos, l'Incanop, senyor conseller, m'estan dient que en el Maresme un 46% de les places de pràctiques són de la branca sanitària. I sap, senyor conseller –segurament ho sabrà millor que jo–, quina és la proporció de matriculats en la branca sanitària en el Maresme? Doncs segons aquest informe que tinc aquí, que acaba de publicar

l'Incanop, un 4,7%. Per tant, la branca sanitària té deu vegades més de representació en les pràctiques que la mitjana; aleshores, aquest sistema no funciona. Jo trobo positiu que s'hagi augmentat i que digui: «Hem arribat a dinou mil», però mireu com són aquestes places de pràctiques, com se segueixen. És cert que en la seva informació hi ha hagut coses molt positives, com dir que tenen el projecte de posar tutories, etcètera.

Bé, jo miraré de ser molt breu amb el que queda, perquè m'agradaria comentar una mica el que ha dit i no, podríem dir, tenir una segona, una intervenció preparada. I, per tant, tractaré de seleccionar, per acabar, el més important.

Sobre formació, és cert que s'han fet moltes coses, però hi ha llacunes. Per exemple, hi ha una matèria, que és la tecnologia nova, en secundària, on els professors diuen: «No se'ns ha fet la formació adequada, no tenim material didàctic, no sabem què fer, malgrat tenir el disseny curricular d'aquesta nova matèria.»

Sobre el Mapa escolar, jo agraeixo el que es fa; penso que intentar fer el Mapa escolar per branques o per famílies professionals el 94, doncs, és un gran progrés, però penso, senyor conseller, que manca informació. És a dir, jo, pel que he vist de l'actuació de les memòries d'aquests informes que ha fet l'Incanop, diria: en aquest moment dubto que la Conselleria tingui informació suficient, podríem dir, de necessitats educatives de cada comarca, prospecció sobre aquesta comarca, i a partir d'aquí... Per què? Perquè això s'hauria d'haver fet, segurament, consultant més els ajuntaments, que de vegades són ja uns observatoris locals; no consultar-los el Mapa després, un cop estigui fet. I, en segon lloc, perquè, és clar, jo suposo que l'Institut Català de les Noves Professions significa alguna cosa. He dit que aquest informe sobre el Maresme em sembla una mica més documentat, hi ha més informació sobre la realitat educativa, sobre la realitat productiva i sobre la projecció, però en alguns altres informes que ens ha enviat l'Incanop, que ha publicat, la informació és mínima: tota la prospectiva són unes preguntes als empresaris, si llogarien o no llogarien un especialista de tal mena, que és una informació segurament rellevant, però no és l'única. I, per tant, si l'Incanop no té i no ens dona informació bona sobre les comarques, jo, senyor conseller, penso que és que no la tenen –bé, potser la tenen i no la publiquen, no?

M'agradaria també assenyalar coses positives que ha dit; per exemple: la col·laboració amb el Ministeri per anar dissenyant les noves professions, el fet d'aquests tipus de nous centres, ampliant fins i tot les finalitats que s'han fet a l'Estat espanyol. Em penso que ha dit moltes coses positives, però també m'agradaria que contestés algunes de les coses que amb ànim constructiu –i amb això acabo– he plantejat, de dir: realment, a Catalunya arribarem a una coordinació de tota la formació integral, reglada, ocupacional? Com veu el senyor conseller la idea de crear un consell de la formació professional que abasti tant la formació professional reglada com no reglada? Com veuria uns organismes intermedis,

que podrien estar a les comarques o en els municipis grans, entre els gremis i el centre?

Jo penso que algunes coses d'aquestes, junt amb les que ha dit el senyor conseller –que, evidentment, també valoro positivament–, contribuïrien a millorar-ho. És a dir, en cap moment –entengui'm, senyor conseller–, jo no pretenc que no s'hagin fet moltes coses, sinó que aquest és un gran repte per a Catalunya, per a totes les comunitats autònomes, per a Espanya i per a Europa, i, com que aquí portem un retard, hem de fer un esforç supletori. I és això el que preguntava: si s'havia fet.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, realment, la meva perplexitat creix per moments. Senyor Cadevall, a veure si ens entenem: de la meva intervenció, em sembla que triar la relació d'obres concretes que s'han fet i algunes de les dades estadístiques que he facilitat i ignorar tot el que ha estat d'informació de criteris, de la situació en què es troben, tant des del punt de vista de desplegament normatiu com legal, els temes que afecten la formació professional em sembla que és, en tot cas, una lectura parcial de la meva intervenció.

Per un altre costat, és clar, vostè em diu: «És que els alumnes en pràctiques, sí, han crescut, potser sí, no ho sabem prou bé...» Escolti'm, li puc facilitar les dades, curs per curs, del nombre d'alumnes, amb noms i cognoms, i en quines empreses han fet aquestes pràctiques. I que el tema de la formació professional i el tema de les pràctiques en les empreses ha estat un tema prioritari del Govern no d'ara, sinó de sempre, ho prova que, per exemple, l'únic antecedent que existeix a l'Estat espanyol del que ara anomenem, amb la reforma, «els programes de garantia social» són iniciatives impulsades en el seu moment pel Departament d'Ensenyament del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Jo no li he fet cap lectura triomfalista del que hem fet; li he intentat explicar el que hem fet i el que farem en la situació actual, que és el que vostè crec que em demanava. Que hi ha coses que queden per fer, escolti'm, en som conscients tots; algunes d'elles jo mateix les he assenyalat: avui estem amb 19.920 alumnes en pràctiques i, d'acord amb la LOGSE, hem d'arribar a 35.000, i precisament per això li he avançat quines són les actuacions que pensem fer, i quins organismes pensem crear, i amb quins objectius. I que tenim l'experiència del MEC, que ens sembla positiva, però que pensem que també es pot completar amb altres criteris, i he dit quins.

Per tant, tinc la sensació que en aquest torn de rèplica l'únic que hauria de tornar a fer és tornar a explicar el que he fet en la meva anterior intervenció, i com que això penso que és absolutament innecessari, en qualsevol cas, li ofereixo –com ja vaig fer en la meva Comissió de Política Cultural– el text sencer de la meva intervenció, perquè li sigui més còmode tenir aquesta informació i poder-la rellegir en les seves dades estadístiques i en el que calgui.

Jo crec que la formació professional és un dels àmbits prioritaris de l'acció del Govern; pensem tirar endavant tot el que li acabo de dir. I, en relació amb el tema del Consell Català de la Formació Professional, vostè sap tan bé com jo que els partits que donen suport al Govern, en el seu programa electoral hi havia aquest propòsit; un propòsit que avui continua vigent i que mirarem d'impulsar durant aquesta legislatura.

Em sembla que amb això dono satisfacció a les seves preguntes.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les prestacions socials

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions socials, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Mixt. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, des de fa molts mesos, els mots que circulen amb més èmfasi, tant en els fòrums polítics com al carrer, són els de crisi, productivitat, competitivitat i estat del benestar. En canvi, pel que fa a les prestacions socials, aquestes han quedat en bona mesura com a exclusiva del contingut dels arguments sindicals, cosa que fa pensar que, altra vegada, els sacrificis per relançar l'economia productiva, reduir el dèficit públic i guanyar competitivitat recauran damunt les prestacions socials, i es confirmaran així les directrius de la darrera reunió dels 7-G: reduir el dèficit públic a base de retallar prestacions socials.

No parlaré, per raons òbvies del temps de què dispo, de les prestacions assistencials per a atur, que –deixin-m'ho dir– segueixen en la mateixa direcció que va assenyalar en el seu dia el *decretazo*, ni tampoc de les prestacions d'assistència sanitària, que també seguiran el pols marcat pel *medicamentazo*; ni podré endinsar-me en l'eufemisme de «flexibilització del mercat de treball», que assenyalava força netament el desig encobert, o poc encobert a voltes, de l'acomiadament gairebé lliure, i, per tant, renuncio a avaluar les conseqüències de la, per altra banda, necessària flexibilitat del mercat de treball dins del *corsé* de l'únic model possible de creixement econòmic.

Tampoc entra en la meva previsió analitzar els plans i fons de pensió, les mutualitats de previsió voluntàries o les diferents modalitats d'assegurança que hi ha en el mercat, perquè entenc que totes elles representen una complementarietat respecte al sistema públic de protecció social, per ser, els potencials usuaris, gent de capacitat adquisitiva suficient i amb capacitat de guany encara no devaluada. És a dir que crisi no vol dir el mateix ni el mateix efecte fa damunt de tota l'estructura de la població per un igual. Productivitat i competitivitat no produeixen idèntics efectes a uns seg-

ments de població que a d'altres. Cal, doncs, parlar clar. Parlar clar, per qui els parla, és reflexionar respecte a allò que signifiquen les actuals prestacions no contributives tant de pensions d'invalidesa com de pensió de jubilació, que l'import per al 93, com vostès saben, és de 31.500 pessetes mensuals, amb dues pagues extres. Vol dir també adonar-se del que significa la pensió vitalícia de vellesa, invalidesa i viduitat del SOVI, que, com saben, ja es va extingir l'1 de gener del 67, però que avui encara produeix unes prestacions de 39.000 pessetes mensuals; o bé les prestacions familiars per tenir fills a càrrec, en la seva modalitat no contributiva, que equival a 3.000 pessetes mensuals per boca. Vull també demanar-los la seva atenció per a prendre en consideració allò que significa el PIRMI: 37.000 pessetes mensuals per a un sol beneficiari i 6.000 per al primer membre addicional de la unitat familiar, etcètera.

Per altra banda, també desitjo donar una ullada davant de vostès d'allò que representa enguany la taula de les quanties mínimes de pensions contributives. Per a una parella de jubilats i el titular que tingui més de seixanta-cinc anys, representa 65.000 pessetes mensuals; si té menys de seixanta-cinc anys, 56.000 pessetes; si aquest titular menor de seixanta-cinc anys viu sol, són 48.000 pessetes mensuals.

Pel que fa a la invalidesa permanent, la dotació de què disposa un gran invàlid..., resulta que la prestació que rep se li menja absolutament tota només que la persona que el cuida cobri com una senyora de fer feines –1.000 pessetes l'hora–, durant quatre hores al dia només, perquè són 97.000 pessetes al mes; quan, a més, viu amb una altra persona o quan és sol amb la persona que el cuida, són 82.000. Per viduitat, el titular amb 65 anys són 55.000 pessetes, i de 60 a 64 anys, 48, i un vidu o vidua menor de seixanta anys són 37.000 pessetes mensuals; per a un orfe, 16.000 pessetes al mes.

Això, diran: «Bé, són els mínims.» Però és que, si els faig referència de les xifres mitjanes, resulta que, per exemple, l'any 89 a Catalunya teníem, pels conceptes de jubilació, invalidesa i viduitat, orfandat i favor familiar, 1.058.000 pensionistes, que cobraven una mitjana de 40.000 pessetes al mes. L'any 88, aquesta xifra era 38.000 pessetes; el 87, 34; el 86, 32.000 pessetes, i el 85, 29.000 pessetes. L'any 91 aquesta xifra s'incrementà fins a les 49.000 i en el 93 fins a les 59.000, però si fan uns càlculs molt senzills s'adonaran que cada pensionista de casa nostra rep al mes, amb aquest ritme d'increment, 400 pessetes, més o menys, cada mes.

Certament, són uns xifres –com vostès s'han pogut adonar fàcilment– que fan que aquest ampli ventall de casa nostra que depassa el milió de ciutadans, que es troben fora de la dialèctica productivitat i competitivitat i que legalment estan fora del mercat de treball i, per tant, no tenen capacitat de guany útil per a ells, menys algunes comptades excepcions, és realment preocupant.

Vull deixar constància clara que els jubilats i pensionistes no són necessàriament gent gran i prou vegades els fa sentir grans la palesa impossibilitat de ser útils a la societat.

Una immensa majoria d'ells disposa d'energia, encara, per oferir al cos social al qual pertanyen, però malauradament, gairebé sempre, la seva oferta o la seva queixa no són pas recollides. La seva societat, aquella que han contribuït a forniar en els seus anys de productivitat, anomenada del benestar –*welfare state*–, no compta amb ells, i aquest és un tret tràgic que entre tots, penso, tindríem d'intentar reconduir.

Quan, ara fa uns dies, amb motiu del debat de política general, el president Pujol alertava que la nostra societat fou massa consumista fins al present, com a cosa aliena als màxims dirigents polítics, com si la cultura del consum no s'hagués forjat, petjada a petjada, de la mà del creixement econòmic i dels directes beneficiaris del consumisme, feia, penso jo, altra voluntària abstracció d'un tipus de cultura que en podríem denominar «de la supervivència», absolutament allunyada de les possibilitats del que es viure amb dignitat. Dins de les actuals circumstàncies i cenyint-nos a les actuals prestacions, parlar de consumisme i benestar social a aquests sectors de pensionistes i jubilats sona com un cant de sirena i, fins i tot, a voltes, com un xic de mofa.

No pretenc pas culpabilitzar ningú ni assenyalar polítiques que podrien ser, al meu entendre, no compartibles o a voltes errònies en algunes accions de les conselleries que s'ocupen d'aquests afers; no és el meu objectiu avui. Però deixi'm que els digui que l'estat del benestar per als ciutadans i ciutadanes als quals avui em refereixo fou sempre més una entelèquia que una realitat al seu abast, i pocs d'ells sospiten que els governs que avui dia..., els governs avui dia desconeixen com podran fer front a les creixents demandes de prestacions socials i que, per tant, fins i tot, la seva migrada supervivència està en risc de no veure's satisfet en un futur, tal vegada immediat. Això es pot entendre si tenim en compte que el desenvolupament de la piràmide de població..., en la qual cada vegada hi ha més gent que necessita rebre i menys gent que pot aportar recursos per a sufragar aquesta despesa obligada.

Per tant, els proposo prendre consciència de la significativa insuficiència de les prestacions socials a què m'he referit, i en particular dels jubilats i pensionistes. Seria útil, penso, avaluar la inversió econòmica necessària per reavaluar l'actual sistema de pensions i la seva disponibilitat dinerària, més que mantenir una capacitat adquisitiva sempre qüestionable. Quan dic «reavaluar» em refereixo a incrementar substancialment la totalitat anual a percebre, i no a fer un seguit d'increments anuals segons l'IPC damunt d'unes quantitats anuals que ja s'iniciaren des de la insuficiència en el seu dia. Caldria plantejar-se la manera de cercar els recursos per dur a terme l'esmentada revisió salarial a l'alça, d'acord amb els valors del mercat en l'hora present, i mentrestant seria bo –entenc jo– estirar amb mesures solidàries per part de tota la societat la capacitat adquisitiva dels valors actuals de les prestacions socials.

Davant del desig de cohesió social, entenc jo que prou vegades es dibuixa un perfil nítid de disgregació social; quan la praxi ha demostrat la fallida –i permeti'm el que estic dient ara–, la fallida del desenvolupament de les opcions re-

volucionàries, hom pot adonar-se que les motivacions que les originaren en el seu dia encara moltes vegades no han desaparegut pas d'entre nosaltres de manera absoluta. Davant la societat igualitària, que en teoria perseguim tots els que estem en aquesta cambra, a voltes ens trobem, i amb impotència, davant d'una societat bipolar, que creix molt en insuficiència i molt poc en suficiència.

Davant l'escenari que he descrit, sense ànim de presentar-lo com un valor absolut, pregunto, senyors consellers, si aquest milió de ciutadans de Catalunya pensen vostès que disposen d'un mínim digne per viure. Pensen vostès dedicar més recursos a aquests sectors socials, i, si és així, com els pensen obtenir? Tenen previstos llocs d'ocupació per donar cabuda a aquesta energia útil i sense objectiu que representen bona part dels nostres jubilats i pensionistes? Pensen seriosament que el seu Govern dona suficient compliment als articles 22, 23 i 25 de la Declaració universal dels drets humans? Quines mesures té previstes el seu Govern a fi de potenciar el poder adquisitiu de l'actual sistema de pensions? I així seguiria.

Installats en un pragmatisme fred, i sense emocions a voltes –jo mateix també; a voltes, també interessat, no m'incloc en aquest apartat–, correm el risc de sentir-nos cofois per la tasca ben feta que portem a terme, orfes de la consciència que la societat que estem tirant endavant s'allargassi per milers i milers d'unitats que no poden seguir el ritme del progrés, entès com a creixement sostingut del capital.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, he dit en altres ocasions..., ho repetiré ara, més resumit, perquè vostè s'ha centrat en una part de les prestacions socials, i en atenció a la seva exposició voldria referir-me bàsicament a ells. Però he dit –com dic– en altres ocasions que la política de la Generalitat, en tot el que fa referència a aspectes socials, persegueix el compliment de dos grans principis. Qualsevol norma, qualsevol actuació s'ha de mirar si els compleix; si no es compleixen, doncs, possiblement sigui una norma, una actuació a revisar, i, si es compleixen, penso que estem en el camí correcte.

Un principi és el de crear drets a les persones, el de procurar universalitzar les prestacions socials. Qualsevol actuació que sigui optativa, qualsevol actuació que no sigui crear drets, sinó que depengui de la voluntat d'uns i altres, ens sembla que no és adequada als moments actuals. I el segon principi és el de normalitzar les persones, el d'integrar-les; no el d'assistir-les simplement. L'actuació correcta, l'actuació que creiem que en els moments actuals es requereix és la de procurar que totes les persones del país, els sis milions de ciutadans catalans, pel que fa referència al nostre, a Catalunya, pretenem que visquin tan normalitzadament com la seva condició els permeti.

Aquestes són les dues actuacions, els dos principis que nosaltres procurem complir en tota actuació que fem. I, clar, no podem dir res contrari al que hem assenyalat en altres ocasions respecte a aquest punt, perquè la política és la mateixa des de fa anys i intentem desenvolupar-la i intentem cada vegada més que aquests dos principis es trobin inserits en un conjunt normatiu i d'actuacions.

Vostès sap d'on procedeix tota la nostra actuació en el camp social, des de la Llei 26/85, el Decret 39/88, però sobretot amb el Pla d'actuació social que en aquests moments, des del període 92-95, que hem discutit tots els àmbits de les comissions consultives que té el Departament, i també en aquest mateix Parlament n'hem parlat en moltes ocasions.

Ara, vostè ha exposat bàsicament la seva intervenció en el camp de les pensions contributives i no contributives. Ha dit que les pensions no contributives, en un moment de recessió, que se'n qüestiona la pervivència i que només havia sentit que d'això en parlaven els sindicats, de la necessitat de mantenir-les. Doncs miri, els sindicats..., i, com a mínim, una persona, a més, molt important dins el Govern de Catalunya, que és el mateix president de la Generalitat, que va ser el primer que en va parlar, que va dir: «Es pot discutir, potser, coses, però el que no es pot discutir mai són les pensions, perquè» –i ho va ampliar, i n'ha dit en repetides ocasions els motius– «perquè són uns drets com a conseqüència d'unes cotitzacions fetes en el seu dia, i per a aquestes persones qualsevol aspecte que es tractés de modificar..., són persones que estan en la societat en una situació d'inferioritat respecte d'altres.» Per tant, és el mateix president de la Generalitat que realment s'ha referit al respecte i ha dit que això..., entre altres coses, però aquesta que vostè ha tocat no era en aquests moments revisable ni era possible que ningú plantegés la seva rebaixa.

Ara, tot aquest és un camp que, excepte el PIRMI, que m'hi referiré un moment, és un camp que no entra dintre del camp de les nostres competències. Això també ha de quedar clar, perquè diu: «Què faran, vostès?» Bé, jo em referia al que farem, però el que no és possible és que nosaltres fem una normativa diferent de la que hi ha per a tot l'Estat; no tenim competències al respecte, ni els mitjans tampoc, però no tenim competències en tota la qüestió de pensions contributives i no contributives, a les quals em referiré ara; és quelcom que no entra dintre de les nostres possibilitats d'actuació directes. Potser indirectes, en funció de la nostra capacitat d'incidència dels diferents grups polítics representats a la cambra dins del Parlament espanyol, que és on realment es determinen aquestes qüestions.

Quant a les pensions no contributives, vostè ja sap que la Llei de pensions no contributives jo crec que va suposar un avenç, que crec que és una llei positiva, encara que té dos aspectes absolutament negatius, impropis dels temps en què vivim. El fet de prendre una pensió, de si una persona gran viu o no viu amb el seu fill, si realment viu o no viu amb els seus familiars, això no crea drets, seguint aquells principis que li he dit abans. Nosaltres, si ho haguéssim fet, el Govern

de la Generalitat, diríem que això no s'adiu amb un principi que nosaltres tenim establert, perquè de qui és el dret que a una persona se li nega una pensió no contributiva perquè viu amb el seu fill? Ell té algun dret en funció del fill, que viu amb el fill? Això em sembla que és quelcom no adequat. Si ens passem al terreny dels disminuïts, ja que parlem de la Llei que també afecta..., això és encara més greu, perquè la persona no pot demanar una pensió no contributiva, un disminuït, però, en canvi, la persona que el cuida, el seu pare, el parent, etcètera, pot demanar un ajut per cuidar aquella persona, amb la qual cosa tot això dels drets queda absolutament, no desfigurat, sinó absolutament plantejat d'una forma incorrecta. Com també és incorrecte, en aquesta llei, que dues persones que convisquin cobren menys si estan casades que no pas si conviuen simplement. Aquesta és una qüestió..., són qüestions, una cosa i l'altra, que s'han de revisar, no tenen sentit, en el món d'avui, que restin. La llei és positiva, de pensions no contributives, però creiem que aquests aspectes s'haurien de modificar; ho he dit arreu, ho vaig dir al Senat, en una compareixença que vaig tenir l'honor de fer, i ho he dit en tantes ocasions com he tingut l'oportunitat, sigui a membres del Govern de l'Estat o sigui en qualsevol altre aspecte.

En aquests moments hi ha una preocupació —que jo comprenc— en el Govern de l'Estat: l'altre dia se'ns va plantejar als consellers autonòmics per part del secretari d'Estat de la Seguretat Social per què l'import de les pensions no contributives ha crescut, està creixent en unes proporcions realment molt importants i, aleshores, bé, si creix perquè ha de créixer, doncs, això s'ha de sostenir, és indubtable. Vostè ja ha dit, i no ho repeteixo ara, els imports de la prestació, però si creixés com allà es va insinuar perquè hi hagués algun cas de concessió més enllà dels drets que preveu la mateixa llei, això, doncs, s'ha de corregir com altres qüestions que hi pugui haver en aquesta directriu.

Hi ha l'aspecte del PIRMI: aquesta és una prestació que va crear la Generalitat de Catalunya i que ha tingut un creixement important des de l'any 91, que va tenir 6.852 expedients, i han passat l'any 93 a 24.397, aquesta és la previsió que es pot fer en les dates que som ara, que ha repercutit en un nombre de beneficiaris, de 4.931 l'any 91 a 17.196 l'any 93, i, en definitiva, amb un import de prestacions en pessetes de 452 milions l'any 91 a 2.082 milions l'any 93. El Govern de la Generalitat està fent aquí un esforç molt important, que mantindrà, i el que ens satisfà és que als ulls de tothom sembla que és —almenys així ho diuen Comissions Obreres, per exemple, va deixar-ne especial constància en les darreres comissions de seguiment que hi va haver—, que era la prestació de salaris socials o de renda mínima d'inserció que es feia millor, la qual cosa no vol dir, se m'ha d'entendre bé, que no hi hagi cap cosa a perfeccionar; jo crec que n'hi ha de coses a perfeccionar, però aquesta és una qüestió que realment crec que fem bé des de Catalunya i des de les mateixes altres comunitats autònomes se'ns ha demanat realment que plantegem la forma com ho fem per prendre'n mesures.

Bé, aleshores diu més recursos. Miri, jo crec que la Generalitat està fent en el camp de prestacions socials un gran esforç. El pressupost que a nosaltres ens dóna, que a la Generalitat es dóna per a les transferències que van ser traspasades a la Generalitat al seu dia és doble. La Generalitat posa dels seus pressupostos, deixant de fer altres coses, deixant de fer altres competències per a les quals se li van donar uns diners, hi posa pràcticament —està en els pressupostos— el doble del que se li ha donat. No podem fer més, no tenim mitjans per fer més. I, finalment, només plantejar una qüestió que vostè ha exposat de passada, però que crec que és molt important, i és que en parlar de jubilats vostè ha dit —i ho ha dit amb raó— que una bona part —i jo crec que en aquests moments ja la major part— són gent que no necessiten prestacions socials —llevat de la pensió de jubilació, és clar— perquè són gent que es troben bé, i a aquests persones els hem de trobar un encaix en la societat, no han de fer la cultura de l'entreteniment, sinó la cultura de la integració i de la participació plena en la societat. Bé, en això estem. Això ja sap que va ser el nucli, el moll de l'os del darrer Congrés de la Gent Gran, i en això estem de cara a intentar que tots plegats, començant per la mateixa gent gran i acabant per tota la societat, entengui que avui el fet de jubilar-se no vol dir passar d'una etapa activa a una etapa passiva, sinó que vol dir simplement, doncs, canviar de feina, i tot això sense deixar de considerar, que em sembla que ara no ho puc desenvolupar, el fet que totes les qüestions de les edats de la jubilació i la forma de jubilació és quelcom que també s'hauria de revisar, cosa que és molt complexa, com sabem, en moments actuals per tota la qüestió de crisi que estem vivint. Però, de qualsevol manera, que sigui complexa no vol dir que no s'hagi de fer.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, penso que coincideixo amb la seva exposició i estic d'acord que fan allò que es pot. Jo avui no estic aquí per entrar en l'anàlisi d'una decisió concreta del seu Departament, que a voltes ja es fa i de formes que a voltes jo no compartiria. Bé, jo coincideixo amb la seva exposició i penso que la línia és aquesta, de crear drets i universalitzar aquests drets, per a normalització de les persones. També vostè ha dit aquí que no tenim competències, i jo afegeixo: i probablement no suficients recursos, i vostè també ho ha reconegut després, perquè la Generalitat dobla el diner que per a transferències li paguen per les competències que li han traspasat, no és veritat? Sí. Per tant, la seva intervenció, substancialment..., bé aquí cal fer una excepció amb el PIRMI, que és una creació i un esforç exclusiu de la Generalitat, però, vull dir, aquí cal deixar palesa una posició, que és la següent. Amb el que jo he esmen-

tat i el que vostè ha dit se segueix mantenint dempeus el mateix posicionament. Ja es fan coses, i el que jo li qüestionava era amb els recursos que tenim i les coses que es fan, si tenim consciència que arribem allà on hem d'arribar perquè els nostres pensionistes i jubilats –i sobretot aquest ventall de gent que realment, doncs, té bona salut, malgrat l'edat– disposen del suficient per tenir una vida digna, d'acord amb els articles 22, 23 i 25 dels drets humans, *a grosso modo*. I, per tant, crec que ens trobem en un punt d'inflexió difícilment salvable: no tenim recursos, no tenim més recursos i, a més, jo li puc certificar que no tindrem més recursos, perquè la relació que tenim amb l'Estat, que és, en definitiva, qui porta la grossa responsabilitat en aquest tipus de situació, té els indicadors pitjors d'Europa. És a dir, pel que fa a prestacions socials, està en percentatge de PIB, l'Estat és, juntament amb Portugal, el que dedica menys recursos, com vostè sap, de la Comunitat i està a cinc punts de la mitjana comunitària i de la despesa alemanya i a set punts de la despesa francesa.

L'Estat és el primer país europeu amb economies submergides, amb el 25% del PIB, la qual cosa vol dir competència deslleial i ensorrament d'empreses legals i transparents. L'Estat, per altra part, està fortament centralitzat i les comunitats autònomes només reben una quarta part del que reben en diners els *land*, els cantons o les províncies canadenques, vull dir d'estats federals. Per tant, l'autonomia nostra és escassa i minsa i sense perspectives que millori molt.

Pel que fa a la taxa d'atur juvenil, és alarmant, diguem-ne, estem al 37,9% al 93; vull dir, estem a la més alta d'Europa, vull dir que tenim l'atur que tenim, més aquell que encara no hi ha entrat, el jove que no ha tingut la possibilitat de treballar. Tot això crea una perspectiva, i hi ha molta més gent tributària de rebre aquestes prestacions que vostè..., i jo li ho reconeixia: anem escassos de recursos per poder-les tirar endavant.

Per tant, se m'acut fer-li una proposta que no costaria diners, que tindria un signe solidari, universal, que seria la següent: si poguéssim crear una comissió d'estudi a fi i efecte que poguéssim, de manera nítida... –tal vegada el seu Departament ho conegui i és la meua insuficient informació que no dispo, doncs, de poder-hi veure més clar–, una comissió d'estudi que valorés la qualitat de vida dels nostres pensionistes i jubilats; que, a la vegada, es pogués, a partir d'aquí, crear un instrument capaç de donar un impuls efectiu per a la neutralització de la pèrdua de poder adquisitiu dels col·lectius esmentats, pensionistes i jubilats. En definitiva, estic proposant si vostès prendrien en consideració la creació d'un «carnet gran», que no vol dir per a gent gran i que realment la seva fisiologia l'abandona, sinó de gent que ja està en jubilació però que té capacitat per intentar entrar encara en joc en la societat. Aquest carnet gran vindria a representar un concepte unitari, és a dir, que valgués per a totes les administracions d'ampli abast i de signe solidari. El carnet jove seria un exemple a considerar com un referent, diguem-ne. Aquest carnet gran seria individual i intransferi-

ble, informatitzat i d'un sostre màxim d'usdefruit de determinades prestacions en funció dels currículums que definís la comissió que jo he dit inicialment.

No valdria un diner, seria una aproximació solidària a la gent més desvalguda i que més es queda enrere del progrés social, i jo tinc la impressió que, almenys, la gent aquesta que té aquesta vivència que ara per menjar ja fa però que no arriben a tot tindrien la sensació que el Govern i la societat i aquest Parlament estan a prop d'ells i que els vol, realment, empenyar.

Només depèn de la decisió del Govern i d'intentar crear un carnet gran o carnet que vostès estimin millor o el tipus d'iniciativa, però només es tracta de gestió i intentar, aleshores, vertebrar-ho d'una manera que realment no comporti més que satisfaccions i no problemes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè ha fet una referència a la comparació amb altres països i si diem, quan aquests últims temps s'ha parlat del retall de l'estat del benestar, diem que no es pot treure la comparança amb França o Alemanya perquè ja voldríem estar nosaltres com estan ells en aquest camp, també hem de dir que la situació de possibilitats d'aquests països és millor que la de casa nostra. Una cosa és conseqüència de l'altra i, per tant, és evident que des del punt de vista de la natalitat, de la demografia –en definitiva, de la demografia–, doncs, la situació és digna d'estudi, de consideració i, segons com, de preocupació, i que hi haurem d'estar molt amatents en els propers temps, tant des d'un punt de vista de preocupació en si, des d'un punt de vista de possibilitats, com des d'un punt de vista de solidaritat; perquè joestic a vegades alarmat de com es plantegen conceptes d'un plantejament tan marcadament i tan extremament i tant en la frontera, diguem-ne, liberal, que hi ha altres aspectes que només fa uns anys creïem tots i, en aquests moments, sembla..., moltes vegades plantejat per col·lectius que en altres ocasions havien tingut altres posicionaments, estan plantejant les coses d'una manera que, com a mínim, a mi m'alarmen. Jo crec que haurem d'estar amatents i haurem de tenir molta atenció per les dues qüestions: per les possibilitats reals que hi ha, que són les que són –i el que no podem fer és enganyar-nos– i també, realment, per la forma com aquestes possibilitats nosaltres les posem en joc.

Vostè m'ha parlat també d'una comissió de la gent, per estudiar un «carnet gran». Aquesta comissió existeix, és la Comissió Sectorial de la Gent Gran, i és una comissió que té per objecte no tan sols valorar i formular la seva opinió respecte a la normativa que el Departament proposa al Govern, sinó també el de plantejar al Govern tota la realitat que hi ha en la gent gran. És una comissió activa, que pretenem donar-hi tot el suport que sigui necessari, i dintre de les actuacions que fa hi ha aquesta d'estudiar el carnet de la gent

gran, o gran. Això va sortir ja en l'anterior, en el Primer Congrés de la Gent Gran. No va ser conclusió perquè no va tenir els vots necessaris, però de qualsevol manera va tenir suficient força perquè això ho agafés el Consell Sectorial de la Gent Gran per estudiar-ho. I aquesta és una qüestió que crec que, en pocs mesos, tindrem un projecte per plantejar a les altres administracions públiques, perquè el que no podem fer és un carnet consumista. El que hem de fer és un carnet de serveis. Fariem una molt mala cosa en fer, de cara a la gent gran, un carnet purament consumista, perquè vostè mateix ha dit que les pensions no donen per tant i, per tant, seria pitjor el remei que la malaltia. Hem de fer un carnet de serveis; ho estem estudiant. Com dic, espero, dintre de tres o quatre mesos, tenir el projecte perquè aleshores, amb la Federació de Municipis, amb l'Associació de Municipis, en puguem parlar, perquè és evident que ha de ser en tot cas un carnet on el conjunt d'administracions públiques –per començar– realment actuïn coordinadament de cara a donar aquells serveis a la gent en situació d'atenció especial que en tenen absoluta necessitat, d'aquests serveis.

De re valdria que aleshores poguessin anar a una botiga, que allà els fessin un deu per cent de descompte per coses que no són absolutament necessàries i creéssim un carnet consumista si, després, els serveis bàsics que hem d'assolir, resulta que les administracions públiques no els donéssim aquesta atenció que mereixen.

Per tant, jo recullo –i la hi agraeixo– la seva proposta. Això, com dic, està en marxa, i espero poder donar una satisfacció en els propers mesos, com a mínim de cara a un esborrany. No és fàcil, però abans ja ho deia: no perquè una cosa no sigui fàcil no s'ha d'abordar i, per tant, nosaltres estem treballant en aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la indústria cinematogràfica

La propera interpellació és la que formula el representant del Grup Parlamentari Socialista al Consell Executiu, sobre la indústria cinematogràfica. Per presentar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aquesta interpellació pretén encetar un debat sobre la indústria cinematogràfica al nostre país. I he repassat –amb l'ajut dels serveis del Parlament– la memòria escrita de les sessions plenàries per tal d'obtenir informació –si és que n'hi havia– sobre aquest tema en els darrers anys: no n'hi ha, no n'he trobat.

És cert que altres grups varen presentar interpellacions sobre el cinema a Catalunya, però no varen substanciar-se. Per tant, em sembla oportú dir que, com a interpellació –perquè de preguntes orals i de preguntes escrites, jo matei-

xa n'he formulat en alguna ocasió–, iniciem un debat sobre una temàtica que és, sens dubte, important per a la nostra indústria i per a la nostra cultura.

Aquesta interpellació es substancia en un moment en què alguns aspectes relacionats amb el món del cinema han estat notícia rellevant en els mitjans de comunicació. El tema del català al cinema i l'enfocament que el Govern sembla que pretén donar-li, ha suscitat reaccions diverses. D'antuvi voldria dir que aquesta interpellació va entrar en el registre del Parlament el mes de març passat i, per tant, sense defugir cap tipus de polèmica, voldríem deixar clar que el que ens motiva a presentar –o el que ens motivava a presentar– aquesta iniciativa i el que ens segueix motivant és el conjunt dels problemes relacionats amb la indústria cinematogràfica. Perquè temps hi haurà per tal d'enfocar el debat de la normalització lingüística a Catalunya, sigui en el cinema, sigui en altres àmbits de la vida cultural, social o empresarial del país; temps i consens, espero.

Ens interessa parlar del cinema no solament perquè té efectes sobre el tema de la llengua, sinó perquè és un tema crucial, clau, per a la indústria cultural del país. Si Catalunya no té present això que els dic, fem un flac servei a la nostra cultura.

I entrant en el motiu d'aquesta iniciativa, faré una petita radiografia de les fases que comprèn la indústria cinematogràfica. La indústria cinematogràfica comprèn tres fases diferenciades: la producció, la distribució i l'exhibició. Aquestes tres fases tenen dinàmiques específiques que àdhuc poden ésser divergents i no complementàries, tal vegada perquè, com vostès ja saben, la producció cinematogràfica d'un àmbit territorial concret no va en paral·lel amb el consum cinematogràfic realitzat en aquest àmbit territorial, encara que aquest territori tingui una especificitat cultural i històrica.

Dient-ho més clarament, i en llenguatge planer, el consum cinematogràfic a Catalunya, i també a Espanya, i també a Europa, té molt a veure amb productes nord-americans. La producció –entrant en l'àmbit de la producció cinematogràfica– comprèn tres activitats principals: el guió, la direcció i la producció. Els punts més febles d'aquesta fase de la indústria podríem dir que són la capacitat de les empreses: són petites empreses que no acaben d'integrar els circuits de producció, de distribució i d'exhibició i amb certs conflictes entre aquestes tres fases. Aquesta estructura no permet garantir un bon finançament i la bona rendibilització del producte.

Hi ha un altre problema, que també és ben important, que és la manca de bons guions, siguin expressats en català o en castellà. La distribució, tant a Catalunya com a Espanya, es troba en mans de companyies multinacionals; les distribuïdores constitueixen l'element més fort del circuit cinematogràfic, atès que els productors no poden assumir els costos de comercialització. Un 60,7% de la recaptació total a Espanya –inclou Catalunya– està en mans de distribuïdores nord-americanes. Per a la producció autòctona, la distribució no gaudeix de subvenció. De les distribuïdores depèn la traduc-

ció d'un guió i fins i tot doblar-lo. I els voldria donar una dada: el cost del doblatge d'una pel·lícula és, aproximadament, d'un milió i mig a dos milions de pessetes. En el cas de la indústria del vídeo, se situa entre les 750.000 i el milió de pessetes.

Entrem ara en la fase de l'exhibició. L'exhibició, com saben, és el darrer estadi de la realització cinematogràfica. El 1991 —els en donaré unes dades—, del total d'espectadors de cinema, un 87% veuen cine a televisió; un 10% veuen cine en vídeo domèstic, i un 2,5% va a les sales d'exhibició que, a Catalunya, n'hi ha unes tres-centes seixanta-vuit que funcionen tot l'any i algunes que funcionen en època d'estiu.

Ara voldria introduir algun element nou. Tirant llarg —molt llarg—, a Catalunya s'exhibeixen unes quinze pel·lícules en català en un any, i ja dic que tirant llarg, essent optimista en les xifres, malgrat que són ben decebedores. Temes dels quals m'agradaria parlar en aquesta interpellació: l'anterior, sens dubte, el tema del català al cinema, el relacionat amb els guions, el relacionat amb el cinema infantil i el de la potenciació global de la indústria cinematogràfica a Catalunya. D'antuvi, els voldria dir que les notícies sobre un acord per celebrar el cine, impulsades pel Ministeri de Cultura a nivell d'Estat, i les negociacions per al traspàs a Catalunya del fons de l'ICAA —Institut de Cinematografia i Arts Audio-visuals— ens sembla que han tingut bona acceptació per part de l'Associació de Productors de Catalunya, el Col·legi de Directors i l'Associació d'Actors, per les repercussions que pot tenir per a la indústria cinematogràfica catalana en diferents nivells de concreció. Ens felicitem, per tant, de l'acord.

I entrant en el tema de la política cinematogràfica que impulsa el Govern, voldríem saber en quines direccions s'orienta, perquè nosaltres tenim coses a dir. Per exemple, en el tema dels llargs-metratges subvencionats pel Govern, l'any 91 —en una resposta a una pregunta escrita que jo mateixa havia formulat—, la resposta és un total de vuit i, curts-metratges, nou; el 1992, llargs-metratges, catorze, i curts-metratges, setze. Molts d'ells no s'han estrenat o no s'estrenen. Estem a nivells baixos; els experts situen la necessitat entorn del 25-35, llargs-metratges/any, perquè de la quantitat en surti la qualitat.

Ara, la veritat és que a Catalunya no surten bons productes, i el tema es fa molt difícil, i repercuteix en tots els àmbits; es produeix menys, hi ha menys escola per aprendre a fer pel·lícules, i tot això és un entramat que té moltes repercussions: Barcelona va perdent també certa importància en aquest sector. No hi han bons guions i d'aquest tema voldria parlar més en concret: quina política té el Govern respecte a aquest esglai de la indústria cinematogràfica? En l'època del conseller Rigol, des de Cultura i en col·laboració amb el Col·legi de Directors de Catalunya, hi havia una política de beques a guionistes, d'un 500.000 pessetes. En l'actualitat, aquestes beques han disminuït de quantia —estan a l'entorn de 300.000 pessetes—, i es fan a través de l'Institut de les Lletres Catalanes. Els voldria preguntar: a què obeeix aquesta política del Departament? Vostès saben, també, que ha disminuït la qualitat dels guions presentats; els professio-

nals no hi accedeixen. Crec que vostès han fet una política que dona com a resultat final la desprofessionalització. Per tant, per què el canvi de política que vostès han practicat?

I ara voldríem que, si vostès repassen la cartellera de qualsevol diari, tant la d'ahir com la d'avui, vostès observaran el següent: trenta-tres pel·lícules d'estrena —aquests dies—; onze sessions especials de matinada; onze pel·lícules en el circuit de reestrena. De totes aquestes pel·lícules que jo els he dit, d'aquesta quantia, una en català, que es diu *Sol naixent*; una altra, que disposa de versió catalana però s'exhibeix en castellà, que és la que es coneix com *La puta del rei*. Per tant, tot aquest tema és ben significatiu; o sigui, de tota aquella llista, aquesta quantia que jo els he llegit, només una en català.

Un altre tema: el cinema infantil. La major part dels països de la Unió Europea tenen polítiques cinematogràfiques adreçades al públic infantil; vostès crec que no la tenen. Vostès saben que és un gènere que és molt acceptat pels infants; cap nen, o cap nena, català pot veure cinema en català. I això que és ben cert que tots els nens i les nenes van a l'escola i aprenen en català. Per tant, com ho expliquem? Quan dic «cap»..., ja sé que hi han hagut algunes pel·lícules; vostè m'ho va contestar, vostès m'ho van contestar en una pregunta meua, feta en comissió, que l'any 92, d'acord amb Cavall Fort, amb Drac Màgic i amb Rialles, es varen doblar tres pel·lícules per al públic infantil, que era una experiència, i que s'havia de continuar treballant en aquest tema. Doncs bé, vegin la cartellera, també. I els pregunto: és que els nostres infants no van al cinema? Pensin que fins i tot les escoles porten els nostres infants al cinema; igual que els porten al zoo, els porten a veure pel·lícules infantils. I els ho torno a dir: els nostres infants, tots, entenen català.

I ara, per acabar, un altre tema, el tema del prestigiós Festival Internacional de Cinema de Sitges, cine de terror. Saben vostès —i suposo que estaran amb mi— que ens dona prestigi, és un referent internacional, però jo els voldria preguntar quina política té el Govern al respecte. I no em refereixo tant als aspectes econòmics de cada edició, sinó a les garanties de continuïtat.

Els he esmentat un seguit de temes concrets que voldria que ens expliqués amb la voluntat de tenir informació, però ens agradaria saber també quina és la política del Departament de cara a la indústria cinematogràfica en el nostre país, en els tres nivells que he esmentat: la producció, la distribució i l'exhibició.

Moltes gràcies.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, li agraeixo que vostè amb la seva intervenció hagi portat a aquest Parlament la qüestió de la indústria cinematogràfica i el tema de l'àudio-visual, com vostè diu d'extraordinària importància.

Celebro que es porti a aquest Parlament perquè crec que pot contribuir, a través dels màxims representants del poble de Catalunya, a donar consciència a la societat de la importància que té l'àudio-visual avui dia, tant en el context cultural com en el context general, i al mateix temps em plau poder fer una referència de l'esforç que des del Govern s'ha realitzat en el sentit d'orientar, d'ajudar i de contribuir a articular aquest sector, però al mateix temps que quedi una constància clara que el mateix sector està en una fase de treball, de reflexió i de potenciació de les seves activitats.

Fa molt poc temps, de la mateixa manera que ho vam fer en el sector editorial, vàrem tenir unes jornades de treball —que ens va ocupar tota una jornada a Sitges— amb representants dels productors, i al mateix temps, també després, hem tingut una sèrie de sessions per intentar veure quines són les possibilitats de contribuir a fer possible els dos objectius bàsics que ara li exposaré, que configuren tant la política del Govern de la Generalitat, política de suport en el sector.

Es tracta de dues coses: es tracta de fer indústria i es tracta de qualitat. Aquesta paraula, «fer indústria», em penso que des del punt de vista de la comprensió general defineix clarament una concepció política cinematogràfica, d'alguna manera, no en contraposició, però sí diguem-ne d'una més gran consistència, a allò que podria representar dir «fer cinema»; és a dir, una cosa és una política d'autor, d'inquietud cultural i intel·lectual, i l'altra és la necessitat d'articular un procés industrial que doni consistència, que doni continuïtat i que assegurï una producció cinematogràfica continuada i eficaç en el nostre país.

Vostè ha definit molt bé quins són els sectors, els aspectes que configuren la política de cinema: és la creativitat artística, la producció, la distribució i comercialització i la difusió. Com vostè deia, aquests són els tres o els quatre aspectes; jo hi afegeixo la creativitat perquè sempre hi ha un aspecte de creació, alguna vegada se li ha donat molta importància, altra s'ha incorporat dins del que representa la política de guionatge.

Val a dir també que ens trobem davant d'un sector amb una crisi, amb consciència d'aquesta crisi —i vostè ho deia—, petites empreses moltes vegades amb insuficiències de recursos, de finançament i, per tant, amb capacitat massa sovintejada de readaptacions dins del mateix sector, és a dir de poca continuïtat i de poca consistència.

Aquesta és una consciència que tenen les mateixes empreses; aquesta és una crisi que pateix el cinema a Catalunya, que pateix el cinema a Espanya i que pateix, d'alguna manera també, tot el cinema europeu. Aquesta sensació de crisi —i vostè ho deia també— davant de la forta competència nord-americana és una cosa que ha obligat o exigeix prendre un partit de protecció per tal de conservar la nostra cultura en aquest aspecte i que ha conduït a aquest acord a què vostè es referia fa un moment, de presentació per part del Govern de l'Estat d'una proposta de decret-llei que té la tendència a assegurar, precisament, aquesta viabilitat i aquesta continuïtat en l'exhibició i en la producció de productes es-

panyols i, pel que ens afecta a nosaltres, de productes catalans.

Hi ha aquesta forta competència —vostè ho deia— en el mercat nord-americà, que és un país per al qual l'exportació de productes àudio-visuals és el segon en volum econòmic, per tant vol dir la importància i la repercussió que té tota aquesta important penetració dels productes nord-americans.

I jo li deia..., vostè feia una referència que jo ara li podria... —de totes maneres, m'agradaria referir-m'hi—, que ha sigut la devallada d'espectadors que s'ha produït als cinemes de Catalunya des de l'any 82 i com s'ha iniciat una recuperació a partir de l'any 88. És a dir, no ens trobem en un mal moment, hi ha una recuperació d'espectadors i vostè també es referia, precisament, al nombre de sales que existeixen; hi ha hagut una reconversió de les sales i en aquests darrers anys hi ha hagut un creixement en el nombre de sales després d'haver-se produït una devallada: l'any 83 a Catalunya hi havien 643 sales, van arribar a 290 el 87 i en aquest moment —com vostè deia fa un moment—, l'any 92, hi han 397 sales; és a dir hi ha un increment tant en el nombre d'espectadors com en el nombre de sales, malgrat que aquestes tenen unes característiques diferents de les anteriors.

S'ha produït també —i aquests són aspectes que val la pena remarcar en aquesta anàlisi i reflexió que vostè fa— que hi ha hagut un increment en les xifres de recaptació cinematogràfica a Catalunya durant aquests darrers anys. Després de la devallada hi ha hagut una recuperació, atribuïble també en part a l'increment del preu de les entrades; però de totes maneres aquesta recuperació s'ha produït i, per tant, aquest és un aspecte que jo crec que val la pena valorar dins d'un aspecte positiu.

També sabem que el consum no només de cinema, sinó de ficció àudio-visual, s'incrementa a tot Europa, i d'una manera especial també a Catalunya; aquest matí ens hi referim en parlar del sector editorial i vèiem com entre la televisió i la molt inferior presència de cinema l'augment considerable del mitjà àudio-visual s'està produint dins d'aquest aspecte.

Què hem de fer per aconseguir això que vostè deia fa un moment, d'aquesta política de la Generalitat de fer indústria i al mateix temps d'assegurar la qualitat? Es poden fer actuacions diferents; jo crec que no hem d'excloure en cada moment modificar les actuacions que s'han emprès en benefici de l'eficàcia i crec que en aquests moments les noves disposicions..., i —si vostè m'ho permet també— dos elements fonamentals per a nosaltres que val la pena remarcar.

En primer lloc, una certa continuïtat que no s'havia produït fins ara en la política cinematogràfica del Govern central. Vostè sap que va haver-hi un trencament molt important en relació amb el que va ser una política de l'època —diguem-ne— Miró a l'època Semprún; aquest trencament de política repercuteix d'alguna forma en la consistència o en la coherència de la política cinematogràfica.

Si vostè té present que a nosaltres fins ara –i vostè ho deia fa un moment– no se'ns han transferit els fons corresponents, els fons de foment cinematogràfic –aquesta ha sigut una sollicitud repetidament realitzada, però que ha quedat en mans del Govern central–, nosaltres ens hem vist amb una incapacitat econòmica que només hem pogut suplir sobre la base de posar uns recursos que no havien sigut transferits i que el Govern de la Generalitat ha aplicat; és a dir, hem fet una política cinematogràfica amb recursos no procedents de transferències, sinó amb recursos que s'han hagut d'extreure d'altres conceptes. Aquesta inconsistència, aquesta diferència de la política va trencar durant una època una determinada coherència que s'hauria pogut produir fa uns anys i que estic convençut que ara es podrà començar a donar i que a Catalunya em penso que es produeix des de fa més temps.

Hi ha un altre aspecte que és important, que és el resultat d'aquestes disposicions que s'han pres o que es prendran properament, abans del 15 de desembre, i que tendeixen a afavorir la indústria catalana i la indústria espanyola en general. Són tres elements que, d'alguna manera, podrien representar una potenciació en poder disposar dels fons corresponents si ens són transferits: una coherència i continuïtat amb la política empresa pel Govern central i la corresponent que apliquem nosaltres i, la tercera, aquestes mesures de protecció de la nostra indústria àudio-visual.

Nosaltres –i vostè també s'hi referia– hem donat ajuts directes a la producció, ajuts directes que vull remarcar que des de fa un temps es donen a aquelles pel·lícules que a criteri del sector.... Hi ha una comissió assessora a la qual nosaltres li donem molta importància, que hi han productors, distribuïdors, exhibidors, directors, actors, crítics, gent de TV3; aquesta Comissió Assessora aconsella sobre si s'ha de donar la subvenció o no i nosaltres sempre hem fet cas del que ha dictaminat aquesta Comissió i fins avui, durant aquests darrers anys, no s'ha deixat de donar cap subvenció que aquesta Comissió hagi assessorat positivament; en alguns casos, quan ha assessorat negativament, tampoc se'ls ha donat la subvenció. Per tant, hi han hagut uns ajuts, que han sigut amb representació del sector, ajuts directes per estimular la producció.

Com que s'acaba el temps, li voldria explicar dues coses a què vostè es referia. El primer, es parlava del nombre de pel·lícules; deia que hi havia un nombre de pel·lícules que era petit, i jo li vull assegurar, li vull dir, li vull explicar que, per exemple, agafant un any com l'any 91 o l'any 90, que es van produir setze o disset pel·lícules, o l'any 92, que se'n van produir dotze, aquesta quantitat de pel·lícules produïdes aquí a Catalunya no representa un element diferent del que es produeixen a diversos països europeus de demografia semblant. Per exemple, a Bèlgica, que hi han uns 10 milions d'habitants, se'n produeixen quinze; a Holanda, amb 14 milions, se'n produeixen deu; a Noruega, amb 4 milions, se'n produeixen deu. És a dir, el nombre de pel·lícules que es produeixen no és un element desproporcionat en relació amb el que passa a Europa.

Vostè ara es pot referir a la qualitat d'aquestes pel·lícules i vostè parlava dels aspectes i de la importància que té un bon guió, i vostè deia que abans es donaven ajuts a guions. Se segueixen donant, a través de la Institució de les Lletres Catalanes se segueixen donant, però a més li voldria explicar que des de fa tres anys hem ajudat a finançar un màster de guionatge a la Universitat Autònoma de Barcelona, que fa tres anys que es produeix i que estem convençuts que és a través d'aquest procés d'ensenyament i de formació com aconseguirem tenir uns millors guions. També des del punt de vista europeu, el programa *Payloads*, que és una iniciativa de Catalunya, ajuda a millorar els guions dels serveis de televisió de llarga durada. És una iniciativa que hem fet nosaltres des de la Generalitat, que costa diners, però que demostra l'interès que tenim en relació amb el guionatge.

I per acabar –i ho sento molt; després, en tot cas, li repli-caré–, el cinema fantàstic de Sitges, aquest Festival té continuïtat, jo crec que aquest darrer any ha tingut una molt bona acollida, un bon acolliment i ha tingut bastant èxit, i nosaltres, la Generalitat hi contribueix amb 45 milions de pessetes, davant de 10 del Ministeri –o de 12 i mig del Ministeri–, de 8 de l'Ajuntament, i d'un de la Diputació i 30 de *sponsors*, és a dir més del 50% dels ajuts institucionals procedeixen de la Generalitat.

En aquests moments, el festival aquest, aquest darrer any, es va obrir, es va considerar que podia haver-hi aspectes que no fossin només de cine fantàstic, crec que això va tenir una bona repercussió i nosaltres estem convençuts de la continuïtat d'aquest festival, que s'ha de moure –això sí– dins dels marcs que marquen les disponibilitats pressupostàries, els recursos existents i la capacitat dels seus organitzadors.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Torrent pot formular la rèplica.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor conseller. A mi m'hauria agradat que en el primer m'hagués pogut dir algunes coses de les que jo li he plantejat, perquè, és clar, la interpellació sempre té un joc; vostè és el que tanca, evidentment, però no és que jo pretengui tancar, però sí almenys poder dir la meua posició sobre totes les coses que jo li he preguntat.

Vostè..., bé, en alguns punts hem coincidit; és lògic, si es fa una anàlisi de la realitat cinematogràfica a Catalunya, que coincidim, perquè fins i tot podem tenir gairebé les mateixes fonts, però, evidentment, en altres temes jo tinc alguna diferència, divergeixo amb vostè en algun tipus de qüestió que vostè ha plantejat.

Començant pel darrer tema, que és sobre el tema que m'ha plantejat del Festival Internacional de Sitges, jo li diria que després de la darrera edició sembla ser que va dimitir l'equip que portava endavant el tema del Festival Internacional de Cinema perquè no veien una política de continuïtat, no tant –ja li ho he dit abans– en el tema econòmic –jo no li preguntava tant sobre els diners que vostès inverteixen–, sinó per garantir la continuïtat d'un festival d'aquestes característiques, que ens dóna prestigi i que té un caràcter internacional.

Vostè després m'ha parlat –i és cert; altres vegades també ho havíem comentat– que no s'havien transferit a Catalunya els fons de protecció i que ara això sembla que estigui ben encarrilat i sembla que tots estem una mica contents sobre aquest tema. Vostè m'ha parlat també que s'ha fet un esforç en la producció; s'ha fet un esforç en la producció però no en tots els aspectes de la producció, perquè, per exemple, en el tema dels guions, vostè m'ha dit que se seguien donant beques, però jo abans li he plantejat que la quantia de les beques havia disminuït i que això havia afectat la professionalitat..., o els guionistes que podien accedir a aquestes beques, la seva professionalitat; per tant, no es presentaven tants bons guions. I potser vostè em pot replicar: «Home, també es pot donar entrada a la capacitat creativa de noves persones...», però el resultat final és el que compta.

Respecte..., tornant al tema del Ministeri, de..., és veritat que fins ara no es comença a parlar del tema de les transferències sobre els fons de protecció, però sí que li volia dir, per exemple, que vostès, el mes de juny del 92, van rebre per part del ministeri de Cultura unes quantitats –certament, no són quantitats molt grans, però una era de 10 milions, una partida de 10 milions; una altra, de 13 milions– per a ajudes a les sales d'exhibició cinematogràfica situades en zones rurals i d'ajudes a la projecció de pel·lícules comunitàries. Doncs bé, a hores d'ara –m'he intentar assabentar en el sector–, a hores d'ara ningú sap, d'aquestes partides, què se'n farà i com es repartiran. Per tant, sí, d'acord que fins ara no hem tingut, no hem disposat dels fons, però, evidentment, tampoc no sabem com s'ha aplicat allò que ha vingut des del Ministeri de Cultura –jo tinc aquí la fotocòpia de la transferència.

Perquè jo el que li volia dir és que vostès han fet una política d'ajut a la producció; això és cert. Ara no vinc a discutir si és l'encertada o no, però el que no s'ha fet és una política d'ajut a la distribució i a l'exhibició. Abans he esmentat la cartellera d'un rotatiu de Barcelona..., agafi'n qualsevol i veurà que no hi ha pel·lícules en català.

Per tant, jo sé que el tema de la distribució i l'exhibició és potser el més difícil, però, evidentment, si és el més difícil, també és allí on el Govern de la Generalitat ha d'esmerçar més esforços. I ara vostès, només les notícies..., o sigui, del que sembla que es parla en els darrers temps és que vostès esmerçaran els esforços en la línia de certes imposicions, però fins ara el sector no té cap tipus de coneixement que hi hagi un ajut a les distribuïdores o un asseure's per veure els problemes del cinema a Catalunya, tant en el camp de la distribució i de l'exhibició, per veure què es fa amb el cinema català. Perquè, a més a més, li voldria posar un exemple: una de les distribuïdores més importants de tot Espanya és catalana.

A més, també li he dit abans que el tema del doblatge en català d'una pel·lícula estava a l'entorn del milió i mig, dos milions; si a això li sumem, per exemple, el tema del que pot costar una traducció, en el cas que s'hagi de traduir, jo penso que el tema, el resultat final no és una quantia tan gran perquè la Generalitat no pugui fer un esforç perquè es tradueixin més pel·lícules en català.

Tampoc no m'ha dit res del cinema infantil, i, clar, estem a les portes de Nadal, i tornarem a veure *La bella i la bèstia*, tornarem a veure *Hook*, tornarem a veure *Solo en casa I*, tornarem a veure *Solo en casa II*, però no tindrem l'oportunitat de comprar-les en català. I, clar, si el doblatge d'una cinta de vídeo val 750.000 pessetes, doncs bé, potser el Govern de la Generalitat ha de fer un esforç perquè aquestes pel·lícules en vídeo arribin als nostres infants, que tots parlen català, perquè això és el que hem estat dient aquests dies, perquè tots van a l'escola, gairebé tots van a l'escola i aprenen català els primers anys, en l'ensenyament primari, i a l'hora de veritat han de consumir aquests productes no en català. Jo crec que els poden consumir en català i en castellà, però jo crec que al mercat hi hauria d'haver la possibilitat..., ja sé que el tema d'intervenir en el mercat és difícil, però sí que els demano que els nostres infants tinguin la possibilitat de poder veure *La bella i la bèstia* en català, o *Solo en casa I*, o *Solo en casa II*.

I aquestes són les coses que a mi m'hauria agradat que vostè m'hagués parlat en la primera intervenció, perquè sens dubte crec que el debat hauria estat més ric. I ja li ho dic: sé les dificultats del mercat, però evidentment crec que vostès, des del Govern, han de potenciar que, per la via del consens i del diàleg, productors, distribuïdors i exhibidors puguin entendre que també la cultura a Catalunya necessita l'esforç d'aquest sector.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, vostè em preguntava sobre la política cinematogràfica i en la meua intervenció he intentat definir quins eren els eixos de la nostra política: fer indústria i qualitat. I m'ha semblat que la..., aquesta..., i l'explicació de com això s'aconseguia i amb quins mitjans es feia responia a la seva intervenció. Després, vostè ha entrat en una sèrie d'aspectes que jo he volgut respondre; ara prosseguiré. Ara em parlava de *La bella i la bèstia*; del tema vídeo fins ara no n'havíem parlat, vostè l'ha introduït en aquesta segona fase, però és un tema diferent de totes maneres, no?, la versió de vídeos. Li ho dic una mica perquè ens centrem sobre la consistència del diàleg que estem mantenint.

Festival de Sitges. L'antic director no va dimitir: se'l va nomenar per un any. De totes maneres, va ser el Patronat que el va nomenar; el president del Patronat és una persona coneguda per vostè, és l'alcalde de Sitges. En aquests moments, el Patronat s'ha reunit per decidir un nou director. No dubtaven..., no crec que hi hagi cap dubte sobre la continuïtat, sinó que, en principi, els motius que van portar a la seva..., a no prosseguir, no eren..., diguem-ne, no hi va haver dimissió, perquè no es podia produir; ell el que demanava era tenir més recursos i més diners. En principi, aquesta és una situació que depèn de les nostres disponibilitats i els temps que vénen exigiran més aconseguir *sponsors* que no pas més diners públics.

Guions. La professionalització, la professionalitat s'asseix sobre la base de la veritable formació. Necessitem formació en guionistes. No és un problema tant de beques, beques per anar als màsters, com un problema de formació. I nosaltres necessitem tenir guionistes. Jo li he explicat que s'havia contribuït des de fa tres anys que hi hagués un màster de guió, que es mantenen les beques, que es mantenen els ajuts, però poder disposar d'un bon guió és fonamental, forma part del procés de producció, i cal que hi hagi i que es paguin adequadament els guions corresponents, perquè d'un bon guió depèn la qualitat de la pel·lícula. És un procés llarg, és un procés acurat, en el qual podem contribuir a ajudar, però que forma part de la mateixa iniciativa empresarial.

Vostè deia, precisament, que hi havia hagut polítiques d'ajut a la producció, no a la distribució. No: hi ha hagut política d'ajut a la difusió, i precisament, pel que fa referència al cinema fet en català, aquest ajut ha sigut molt concret i molt precís. I quant a la política de doblatge, fomentada des de la Generalitat, s'hi ha incorporat sempre una política de difusió, i vostè ho haurà pogut comprovar quan ha vist els anuncis que hi havia en els diaris. De totes maneres, és una mica dramàtic que perquè una pel·lícula es dobli al català l'hagi de pagar..., hagi de sortir amb diners públics i, en canvi, no succeeixi a la pel·lícula doblada en castellà. M'ha de reconèixer que aquesta és una situació greu que nosaltres hem d'intentar remeiar.

En el recent Decret-llei que la ministra va presentar ahir precisament estableix quotes en aquest sentit, i estableix quotes i estableix també exigències i multes econòmiques. Per tant, el tema de les quotes ha sigut introduït en aquest Decret-llei per part del Ministeri, i fa referència precisament a quotes d'exhibició de pel·lícules espanyoles i europees, i també hi ha un apartat que es refereix al doblatge a més d'un idioma. Hi ha una política de quotes i, per tant, també, corresponentment, hi ha una política de sancions.

Cinema en català. Jo el que li puc assegurar és una cosa: que les pel·lícules que s'han doblat, pagades totes amb diners públics, han demostrat que no hi havia disminució del nombre d'espectadors. A les pel·lícules que durant aquestes darreres campanyes de fa un any i mig es van produir hi han passat 453.000 persones i s'ha demostrat que no hi havia disminució; la gent no va al cine perquè sigui en català, la gent l'entén perfectament i, per tant, el que cal és establir una normativa, establir un procés pel qual les pel·lícules normalment es puguin doblar al català. Penso que és bo que la Generalitat ho estimuli, que la Generalitat ho incentivi, però no deixaria de ser dramàtic que tot el que es fa en català exigís sortir dels diners públics dels catalans. És un procés normal, aquest de la indústria audiovisual, i crec que hem de vetllar perquè es produeixi també aquesta versió catalana d'una manera normal.

Cinema infantil. Evidentment, senyora diputada, que cal que hi hagi un cinema infantil; el que passa és que la Generalitat no és una productora de cinema. Nosaltres tenim molt d'interès que hi hagi cinema infantil, però això depèn, mol-

tes vegades..., i hem ajudat que sortissin pel·lícules infantils, però això forma part del procés de producció –i jo li deia el nombre de pel·lícules que es feien–, i depèn de la comercialitat i de la comercialització que d'això se'n faci més o menys.

El tema del vídeo és un tema diferent. Nosaltres hem ajudat, de la mateixa manera que s'ha fet amb la pel·lícula, que hi hagi vídeos en català. Ara hem signat un conveni amb una empresa perquè s'ocupi de la distribució, però aquests són processos que nosaltres podem ajudar però que nosaltres no som els productors i no podem assumir la responsabilitat, precisament, de fer que això es converteixi en una indústria de caràcter públic. Hem de procurar ajudar, hem de procurar estimular, però el que no podem fer, de totes maneres, és incidir en un mercat que, per les seves característiques, es mou, com vostè sap, amb aquestes lleis d'oferta i demanda, que cal actuar-hi i incidir-hi per afavorir-ho, però que és molt difícil, moltes vegades, d'anar més enllà en les nostres intervencions.

Espero, senyora diputada, haver-la complagut. Aquest és un tema que jo crec que no s'acaba amb una interpellació; és una qüestió que s'ha de discutir amb el sector, és una indústria molt important i val la pena que avui al Parlament se n'hagi parlat. Jo li agraeixo la seva intervenció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els consells comarcals

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre els consells comarcals, presentada pel diputat senyor Morera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, conscient de la importància que té o, millor dit, que hauria d'haver tingut el cinquè aniversari de la constitució dels consells comarcals a Catalunya, entén que és bo i necessari fer un balanç del camí seguit per aquests ens locals, propis de Catalunya, fins al dia d'avui.

Al nostre entendre –i crec, també, de la majoria dels responsables comarcals–, el balanç, malgrat ser un curt període de cinc anys, no és satisfactori –no és satisfactori. I no ho és no per culpa dels mateixos consells comarcals –si bé s'ha d'estar d'acord que alguns segueixen una activitat administrativa i política molt o massa intermitent–, sinó per diferents factors, bàsicament externs als consells.

Hem d'estar d'acord que els consells comarcals ja van néixer amb deficiències, bàsicament per una manca d'objectius, pel manteniment del marc institucional, sobrat d'administracions, i per la insuficient dotació econòmica, dèficit, per altra banda, comú a la resta d'administracions. Però, a part d'aquestes tres deficiències congènites, s'hi han de sumar dos nous elements que vénen a agreujar la situació dels

nostres consells comarcals: la manca de descentralització del Govern de la Generalitat i la utilització partidista de les administracions a Catalunya.

El resultat de la suma de tots aquests aspectes és l'estancament comarcal –amb certes excepcions, que no fan res més, en qualsevol cas, que confirmar la regla– i el sentiment generalitzat de desànim i de desencís de la majoria de responsables comarcals.

He d'avançar, abans de res, que no és objecte d'aquesta interpellació ni parlar de les demarcacions comarcals, ni d'una possible –que també, ja ho avanço, el nostre partit hi estaria d'acord– reforma del sistema electoral comarcal, ni de reformes de funcionament intern dels consells comarcals. No és l'objecte ni la voluntat d'aquest interpellant parlar d'aquestes qüestions, que ja hi serem a temps de parlar-ne, sinó de parlar, sobretot i bàsicament, de la seva evolució, del seu funcionament a partir d'aquests cinc anys que porten a aquest cinquè aniversari.

Efectivament, i desglossant les qüestions que afecten l'evolució que hauria de ser normal dels consells comarcals, tenim en primer lloc, i com s'ha anunciat, el problema, l'etern problema del marc institucional a Catalunya. És evident –i sembla que, més o menys, tots hi estem d'acord– que a Catalunya hi ha un excés d'administracions, i sobretot en el món local. El mateix preàmbul de la Llei d'organització comarcal –una de les LOT– deia i assegurava que els consells comarcals serien un element indirecte de reforma de l'estructura local al nostre país. La veritat és que ens hem de lamentar –potser ja no tots– que això finalment no s'hagi produït. A Catalunya hi ha, a hores d'ara, un excés d'administracions locals i generals, que provoquen, entre d'altres coses, sobretot, un disparat pressupost conjunt de despeses corrents, etcètera, disfuncionalitats administratives, manca de possibilitats econòmiques, etcètera.

Ni que sigui de passada, s'ha de parlar també de l'atzucac en què es troba aquesta modificació del sistema administratiu a Catalunya, que, com ja és ben conegut, i en tot cas ja s'ha comentat a bastament en aquest Parlament, és sobretot a partir..., i no només, però sobretot a partir de diferents sentències de tribunals de justícia, contenciosos o del Constitucional, el que va venir, en tot cas, a assegurar la pervivència a Catalunya –mentre existeixi el sistema legal vigent– de les diputacions provincials.

També és bo recordar, encara que sigui de passada, que a Catalunya –malgrat aquestes sentències, que no han afavorit gens ni mica aquest procés– també hi havia un procés, legalment previst a les distintes lleis de les LOT i que, malauradament, malgrat els intents de distints i diferents partits polítics de l'oposició, encara, malgrat..., no s'ha portat a efecte, se suposa que per dues qüestions. Una, perquè hi havia poques possibilitats d'èxit, abans; ara, potser, això podria canviar, podria canviar el mapa de les diputacions provincials a Catalunya, però en tot cas, l'«Ara, decidirem», s'haurà d'esbrinar si verdaderament decidirem o no decidirem. Però una altra qüestió també és, probablement i segurament, i se n'ha parlat poc, que la mateixa Llei preveia que

en el moment de presentar la reforma del mapa provincial català s'havia de presentar simultàniament en aquesta cambra un mapa regional català, i aquí, evidentment, el Govern de la Generalitat, a part de l'altre conflicte, de l'altre problema, el Govern de la Generalitat no hi ha volgut entrar, i, quan hi ha volgut entrar, en l'elaboració, que encara ha d'arribar a aquest Parlament, però en tot cas, en el Projecte de Llei del Pla territorial general, ja s'ha vist que aixecava prou polseguera i, de polseguera, el nostre Govern no en vol ni sentir a parlar.

Hi ha un altre marc que dificulta enormement l'evolució de les comarques de Catalunya, que és el marc competencial. La mateixa Llei, en el seu preàmbul, també marcava que el tema més complex de l'elaboració de la Llei era, precisament, el marc competencial. I hem de dir que, des del nostre entendre, hi han hagut..., i l'evolució així ho ha marcat, i, en tot cas, malgrat ser un termini de temps de cinc anys, només, sí que ha servit per demostrar que pel que fa a l'assumpció de competències –que cal recordar que en els consells comarcals sempre són delegades– hi han hagut dos grans dèficits, i que, ja ho dic ara –ja ho he anunciat abans a la consellera–, són –no només el cinquè aniversari– el motiu d'aquesta interpellació.

Un és la descentralització –que també venia anunciada, i aquesta era la vocació de la creació dels consells comarcals– de la Generalitat –que en parlaré més, bàsicament a la rèplica, però que serveixi de passada–, que sembla que hi han hagut algunes conselleries de la Generalitat que a hores d'ara encara no s'han adonat que a Catalunya existeixen els consells comarcals.

Però hi ha un altre aspecte cabdal i fonamental pel que fa al tema competencial, que és el tema dels PAC, els plans d'actuació comarcal. Malgrat haver-se celebrat el cinquè aniversari dels consells comarcals, i malgrat que la Llei comarcal catalana era molt explícita en aquest tema..., i llegeixo l'article que en fa referència; diu que: «Perquè la comarca pugui establir o prestar un servei que incideixi en l'àmbit material sobre el qual els municipis tenen atribuïdes competències, es requereix que estigui expressament previst en el programa d'actuació comarcal. El mateix tràmit s'ha d'aplicar en el cas d'obres d'infraestructura general o complementàries per a l'establiment o la prestació de serveis municipals.»

Doncs bé, quina és la realitat, a Catalunya, dels consells comarcals, dels quaranta-un consells comarcals de Catalunya, a hores d'ara, respecte al PAC? Si el PAC, que és una eina jurídica, no de confirmació o d'afirmació dels consells comarcals, sinó que és un tema estrictament de funcionament previ, de funcionament dels consells comarcals..., resulta que al cap de cinc anys, a hores d'ara –i en contesta feta a una pregunta per escrit que vaig fer jo al seu dia–, que sapiguem, només hi ha cinc consells comarcals de Catalunya, a hores d'ara, que han aprovat definitivament el seu Pla d'actuació comarcal. Segurs: la Noguera, el Ripollès, la Selva, la Terra Alta, Osona, i el Baix Camp el tenien vigent l'any 92; no sé si era definitiu o no, em sembla que no. Però

la resta, la resta de consells comarcals de Catalunya no tenen aprovat el PAC.

I el que vinc a dir, en tot cas, a plantejar és que això no és culpa dels consells comarcals. La responsabilitat bàsica és de l'Administració de la Generalitat. D'acord que són els mateixos consells comarcals, d'acord amb la seva autonomia local –que també la tenen–, que han d'elaborar aquests plans d'actuació comarcal. Però també hem d'estar d'acord que, amb el finançament dels consells comarcals, que –també, tot s'ha de dir, de passada– encara és pitjor, i ja és dir, que el dels municipis –que el dels municipis–, vostès comprendran que aprovar, elaborar, gestionar un pla d'actuació comarcal, amb tot el que això comporta, amb el pressupost que tenen els consells comarcals no era possible. I això, resulta que el Govern de la Generalitat, malgrat constituir-se els consells comarcals en aquest país el 8 de març del 88, no se'n va adonar fins al pressupost del 92; no és fins al pressupost del 92 que s'estableix –si mal no ho recordo; potser abans, però en tot cas no gaire abans– una partida específica per a la formació i aprovació dels PAC –en tot cas, llavors podrem rectificar-ho, si es vol. I per tant, és amb aquest retard de la Generalitat que es tira endavant el tema dels PAC, i, per tant, és conseqüència d'aquest retard, d'aquesta omisió política de la Generalitat que ens trobem que, a hores d'ara, la majoria de consells comarcals de Catalunya, la immensa majoria es troben en absoluta inseguretat jurídica davant dels municipis, de les seves comarques, però també davant dels ciutadans.

Per tant, demanem a la Conselleria de Governació, l'any del cinquè aniversari dels consells comarcals de Catalunya: quin és el capteniment, bàsicament, del Govern de la Generalitat pel que fa a la descentralització de les competències de la Generalitat i de les seves conselleries? –punt 1. I punt 2: quin és el capteniment de la Generalitat pel que fa a l'aprovació definitiva de PAC a la resta de consells comarcals?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Morera, en la seva intervenció li haig de dir, en primer lloc, que ha fet moltes afirmacions jo diria que molt atrevides i poc fonamentades; n'ha fet moltes. En alguna potser ens podríem... No: segurament té tota la raó en el sentit que no s'ha avançat prou en tot el tema de l'organització territorial de la Generalitat; però les altres són a les que em refereixo que són moltes, i atrevides, i poc fonamentades. La que ha estat més fonamentada ha estat una que, quan parlava dels PAC..., perquè ha llegit tots els PAC que estan aprovats i els que estan en tramitació, i no ha fet res més que llegir una resposta de la consellera de Governació a una pregunta per escrit que vostè va formular al Parlament; per tant, aquesta sí que està ben documentada. Però les altres m'han semblat moltes declaracions i poca documentació.

I li diria el mateix..., que no penso repetir d'una manera molt extensa, però sí que ho he dit també en una altra interpellació, perquè també estem parlant d'ens locals, i crec que pels dos aspectes, tant les corporacions locals, els ajuntaments, com els consells comarcals, podrien servir. Jo crec que és molt més seriós i fonamentat parlar del marc en el qual s'ha de produir aquesta discussió que vostè planteja, que no simplement fer declaracions, afirmacions –com li ho torno a dir– atrevides i poc fonamentades.

I ho dic perquè vostè ha dit coses. Diu: «No és satisfactori, el balanç», encara que després ha reconegut que la vida dels consells comarcals realment és molt curta i jove, i, per tant, doncs, semblava que matisés, o així almenys he volgut entendre-ho jo.

I quan li deia allò del marc, que havíem de parlar del marc, no hem d'oblidar el que són els consells comarcals. Jo no li diré el que són –que suposo que vostè ho sap–, però li recordaré que les lleis ho configuren com un element reequilibrador del territori de Catalunya; això s'ha de tenir molt en compte. I una altra cosa que s'ha de tenir molt en compte i que vostè em sembla que ha oblidat és el tema que els consells comarcals tenen la seva autonomia, també reconeguda per la llei, i per tant no s'ha de fugir d'aquest marc per parlar d'alguns dels temes que vostè plantejava.

Li haig de dir que les comarques, avui, amb la seva institucionalització, es recupera a Catalunya, a més d'una eina històrica..., institucionalitzen un àmbit geogràfic que, en definitiva, coincideix, amb molt poques variacions, amb el que tenia a l'època republicana. I això va ser una llei aprovada al Parlament de Catalunya, a la qual el que llavors era el seu Grup li va donar suport i hi va votar a favor. Per això m'he explicat molt, i per això li deia que eren atrevides i poc fonamentades, perquè diu «no satisfactori», no sé què, les lleis... Home, però si vostè..., vostè no, perquè no era diputat, però jo diria que deriven d'aquell Grup que va donar plenament suport a aquesta Llei.

El cas és que aquesta Llei ens ha permès que les comarques avui tinguin, gaudeixin d'una dimensió que ens permet que, sobretot, es converteixin en empreses de prestació de serveis supramunicipals, que col·laborin amb els ajuntaments, que comportin un assessorament, en alguns casos també suplència i, en qualsevol cas –suplència sempre que els ajuntaments ho demanin–, segur que comporten un assessorament i un ajut a tots els municipis. Però, a més de tot això, els consells comarcals, del que sí que gaudeixen és d'una important legitimació política, i que tenen una gran proximitat als problemes de la comarca, amb una extensió superior a la que tenen els mateixos ajuntaments, i que, per tant, poden ser interlocutors molt vàlids d'una zona més àmplia, d'una comarca més àmplia, que no ho són els ajuntaments. En tot cas, serien la suma dels diferents ajuntaments.

Però els consells comarcals, com a ens locals, com vostè reconeixia després, no tenen més història recent que els cinc anys transcorreguts, i en aquests cinc anys –i per això li deia que és poc fonamentat– han consolidat unes estructures importants, tenen tots un bon funcionament i, a més, unes es-

structures administratives àgils; en cap cas es pot acusar de burocràcia: hi ha 650 persones treballant als consells comarcals, que, si vol fer una mitjana, serien quinze per consell, la qual cosa dóna reflex de la dimensió que tenen aquests consells comarcals quant, precisament, a fugir d'aquesta burocràcia. Però que, malgrat tenir tot això, aquests quinze treballadors, que podrien significar una plantilla escassa, es complementen amb l'aplicació de recursos tècnics, informàtics i de gestió que, fins ara, no han tingut la sort de tenir, per ser més antigues, les altres administracions.

I, a més, li hauria de dir que els pressupostos —que segur que són escassos per a totes les administracions, com vostè deia, o, si no, li ho dic jo— han experimentat una evolució que no pot desconèixer. L'any 88, els consells van disposar de 2.300 milions de pessetes, i el 93 es multiplicava per deu: exactament, 28.314 milions de pessetes. Això tampoc s'ha de defugir quan es parla, doncs, d'això que deia, que no és satisfactori. Segurament a tots ens agradaria que fos més i que tingués més recursos, però, en tot cas, s'ha de palesar la realitat.

I, a més, això en cap cas ha implicat increment de la despesa pública ni de pressió fiscal. Per què no pressió fiscal, que segurament seria una bona font de finançament? Perquè vostè ja sap que la legislació estatal ha tractat els consells comarcals amb una gasiveria inaudita i ha limitat pràcticament al no-res la seva capacitat autònoma d'obtenir recursos. Per tant, els recursos que vénen als consells comarcals fins ara són derivats, sobretot, dels recursos provinents de la Generalitat.

Què ha fet la Generalitat fins ara amb els consells comarcals? Vostè parlava..., diu: «No vull parlar de..., ni això.» Jo li parlaré exactament dels temes que vostè plantejava, però deixi'm que li digui què ha fet, perquè em sembla que vostè no ho sabia.

La Generalitat ha finançat les despeses d'instal·lació dels consells comarcals i cada any transfereixen, en concepte de Fons de cooperació local, més de 2.800 milions amb aquesta finalitat, i esperem, quan s'aprovin els pressupostos, que almenys mantinguin el mateix nivell que mantenen pel mateix concepte les altres administracions.

I, després, vostè es referia a les diferents lleis sectorials del Parlament. Totes les lleis que s'han aprovat al Parlament donen competències a les comarques: li puc parlar de la Llei de carreteres, de la Llei de museus, de la Llei de biblioteques —no em negarà que hi ha funcions importants per a les comarques— i també la llei que està encara en tramitació. Per tant, no és cert això que diu vostè. Totes les lleis..., a vostè li podrà semblar si haurien d'haver estat més o no, però, en tot cas, cap de les lleis ha oblidat la delegació a les comarques de funcions i de transferència de les diputacions a les comarques. Per tant, s'han anat dotant de diferents funcions, i jo diria que a un ritme que segur que als consells comarcals els hauria agradat més —i potser a tots també. Però, finalment quan es fa una reflexió com la que van fer tots els consells comarcals en una sessió a Vic, a Sau, reconeixen que, en els cinc anys, Déu n'hi do, Déu n'hi do l'assumpció

de competències que han tingut. I, és clar, quan vostè parla que..., diu: «Hi ha un sentiment generalitzat dels responsables», jo no sé a qui es refereix, perquè en aquella reunió de què jo li parlo estaven jo crec que tots els consells comarcals de Catalunya —o, si no, en faltava algun, però en un percentatge molt petit; no el que vostè voldria dir si són d'aquest grup o de l'altre, sinó els consells comarcals amb tota la seva representativitat de tots els grups que els componen.

Jo crec que tot això, i això que vostè diu, que és un sentiment generalitzat de mancança, jo li haig de dir que crec que hem caminat d'una manera ferma cap a una consolidació dels consells comarcals en aquesta tasca indispensable d'ens reequilibradors del territori de Catalunya. I, a més, reequilibrar en el sentit que deia abans també, que no l'hem d'oblidar; no hem de parlar només de competències i de subsidiarietat i de veure qui presta les funcions, sinó d'aquell altre punt que també deia abans, que és que han actuat per tal de garantir a tots els ciutadans de Catalunya, visquin on visquin, el mateix nivell de qualitat de vida per a tots els ciutadans, i aquesta tasca és un compromís i una funció específica dels consells comarcals.

No m'allargaré més parlant, diguem-ne, en termes generals de funcions i serveis que s'han transferit. Sobre els plans d'actuació comarcal, no li torno a dir el que ja li vaig dir, que, a més, vostè ho ha tornat a repetir aquí. Però sí que li haig de matisar... A veure, aquí ningú responsabilitza ningú de res; ni jo ho pretenc..., però vostè sí que, almenys, s'ha exculpat. I li he parlat d'un principi, d'un marc en el qual s'ha de presentar la discussió, que és l'autonomia dels consells comarcals. L'impuls d'elaboració del Pla d'actuació comarcal és dels consells comarcals, en els quals estan representades totes les forces polítiques, i el que ha fet la Generalitat en el Departament de Governació a través de la Direcció General és assessorar, dotar de recursos, per tal que es poguessin confeccionar els PAC. I què ha passat? Doncs ha passat també que els mateixos consells comarcals han anat pensant i redefinint i reflexionant quin havia de ser el seu contingut d'actuació, perquè no han de ser tots els mateixos. Vostè preguntava, en aquesta pregunta sobre els PAC, em preguntava sobre l'harmonització; res més lluny de la voluntat del Govern de la Generalitat d'harmonitzar els consells comarcals: tenen la seva autonomia, i, per tant, els PAC no han de ser iguals; la Llei marcava uns mínims de contingut del PAC, i els consells poden decidir quin ha de ser aquest contingut del PAC.

I en el contingut del PAC hi ha aspectes i funcions que poden transferir-se als consells comarcals, de departaments de la Generalitat, provinents de transferències de la diputació i també, i per què no? —malgrat que a algun alcalde li ha semblat molt estrany que jo digués això—, per què no de competències que els ajuntaments decideixen que seria millor la prestació en un àmbit superior i que poden ser assumides pels consells comarcals, previ conveni, evidentment, i consens dels diferents ajuntaments. I això encara no s'ha fet en els consells comarcals, i sobre això els consells comar-

cals, la majoria, encara no tenen ni tan sols consens i moltes vegades no se l'han ni plantejat, encara que potser en algun cas es comença per aquí, perquè, a part del criteri de la subsidiarietat, s'ha de pensar també en l'eficàcia de la gestió i si no resultaria més beneficis per a tots els ciutadans, amb el mateix cost, un millor rendiment.

Per tant, el contingut del PAC no depèn de la Generalitat; a la Llei està definit un mínim i, per tant, en el mínim, doncs, s'ha de concretar en el consell comarcal. El que fem des del Departament de Governació és posar recursos per tal d'ajudar a la confecció dels PAC a què vostè es referia.

Que no hi ha prou fonts, suficients fonts de finançament? Ja li he citat les lleis estatals: tots els recursos que reben són, en aquest moment, de la Generalitat, i sí que li haig d'anunciar que per als propers... –però ja tindrem de discutir-ho o de debatre-ho amb motiu de la presentació de la Llei de pressupostos per a 1994–, que intentem, dintre dels recursos de la Generalitat, proposar unes subvencions no tan condicionades, per tal que puguin tenir una actuació, doncs, més autònoma i, per tant, que puguin ser prestadors de serveis supramunicipals i, en definitiva, ajudar els ajuntaments en allò que bé no fan per manca econòmica o bé perquè sigui més necessària o més eficaç una prestació superior.

Per tant, acabaria dient que, els esforços del Govern de la Generalitat, els considero molt importants, sobretot en cinc anys. Pensi vostè els anys que porten les diputacions, i també tenen crítiques, i el seu Grup també ha dit que han de desaparèixer per ineficàcia. Doncs, jo no sé si tenen ineficàcia o no; en tot cas, li puc dir que els consells comarcals, amb el temps que porten, crec que la valoració ha de ser positiva, i així mateix la van fer els consells comarcals en la reunió de Sau: troben positius els cinc anys de funcionament dels consells comarcals i l'estructuració i funcionament, i, evidentment el que demanden és, com totes les administracions, demanden, doncs, poder seguir prestant els mateixos serveis, ampliar les seves funcions i que siguin dotats de més recursos. En això estem, i espero la seva col·laboració i que entengui aquest plantejament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. Pot fer rèplica, el senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, començaré pel final: per parlar de consells comarcals, li puc assegurar a vostè que la col·laboració d'Esquerra Republicana la té absolutament tota –absolutament tota.

De les afirmacions que ha fet vostè, jo lamento molt, però molt, que no tinguem la mateixa sensació del que pensen la majoria de responsables comarcals, Esquerra Republicana i la Conselleria de Governació. Vostè ha parlat d'una trobada que va ser a la meua comarca, en un lloc força emblemàtic –més que res perquè s'hi va aprovar l'Estatut, malgrat ser un parador nacional, dit nacional–, en què, per exemple, doncs, no van sortir amb la mateixa idea, amb la mateixa concepció, amb el mateix estat d'ànim vostè que la resta o una gran part de responsables comarcals. Jo he portat aquí

declaracions de diferents responsables comarcals, però em consta que n'hi ha bastants, alguns que fins i tot es troben avui aquí... Però, per exemple, li puc citar una declaració que va fer el president del Consell Comarcal de la meua comarca, d'Osona, que, textualment, deia: «A la darrera reunió de consells comarcals que es va fer al parador de Sau es va comprovar que la majoria de consellers estan força descontents. Això...» I a partir d'aquí ho diu el president: així ho reconeix el mateix Codina, que és membre del fòrum comarcal i coneix bé l'estat d'ànim dels diversos consells. I diu textualment: «Si li digués que no hi ha descontents, li diria una gran mentida.»

M'agradaria que, malgrat les diferents sensibilitats que puguem tenir tots plegats, la manera de ser de cadascú, que aquesta sensació també la tinguéssim la Conselleria de Governació. I és curiós que la tingui Esquerra Republicana, que és un partit –ja li he dit– extremadament comarcalista, que té el mateix model territorial que vostè i que va votar les LOT i que hi presenta molt poques objeccions –de fonamentals, cap ni una–, que sigui precisament Esquerra Republicana qui li hagi de recordar el parer, l'opinió de la majoria de presidents de consells comarcals, i li recordo que la majoria de presidents de consells comarcals són del seu partit o coalició.

Vostè ha dit que havia fet afirmacions poc fonamentades; me n'ha dit alguna, molt escassament, però de la majoria no n'ha fet pràcticament cap referència. Miri, jo li ho torno a repetir..., perquè hi ha un tema que m'interessa molt, moltíssim, que és el tema dels PAC. Avui dia, a partir d'una sentència que va tenir lloc –i ara resulta que no la porto aquí, però en tot cas la tinc a l'escó, però ja la recordo– arran d'un recurs que es va presentar contra el servei de recaptació que feia el Consell Comarcal, precisament, d'Osona, hi va haver una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que declarava absolutament il·legal la gestió directa d'aquell servei, malgrat tenir delegació expressa dels respectius municipis, si abans no s'havien aprovat els PAC. I això, evidentment –i vostè ho sap de sobres–, això era extensiu a qualsevol servei que hagi assumit qualsevol consell comarcal, que són la immensa majoria de consells comarcals de Catalunya, de municipis sense haver aprovat el PAC. I això, a hores d'ara, a Catalunya és, ja li he dit, la immensa majoria. I vostè sap tan bé com jo que la majoria de consells comarcals de Catalunya actuen, si no aproven el PAC, amb absoluta inseguretat jurídica, per no dir alguna altra cosa. I el que li demano és, a part de..., ja estic d'acord amb vostè que tots els consells comarcals, com a ens locals que són, tenen garantida la seva respectiva quota d'autonomia local, però jo el que li demano és, des de la Generalitat, si s'han fet les comunicacions oportunes, si s'ha aconsellat als consells comarcals perquè..., si s'ha augmentat –també, tot s'ha de dir–, perquè, si tots els consells comarcals ara demanessin suport econòmic per aprovar els respectius PAC, no hi ha –ja li ho puc assegurar jo– prou partida pressupostària; doncs, com li deia, si s'ha fet tot això. I a mi em consta que des de la Conselleria de Governació encara no s'ha fet. Jo el que li demano és com i quan es pensa fer.

D'altres temes, vostè ha parlat de qüestions econòmiques referides als consells comarcals. Jo, fonamentalment, estic d'acord amb vostè; em va reconfortar una mica sentir el molt honorable president de la Generalitat que amb aquesta nova tongada de negociacions amb el Govern minoritari de l'Estat es tindria en compte la reforma de la Llei de finances locals, la llei de l'Estat, pel que feia a aquell article en què impedeix rebre diners directament del Fondo nacional de cooperació local. En tot cas, li demanaria si s'ha avançat en aquesta qüestió i si és possible –o, en tot cas, si s'ha començat a negociar– que els consells comarcals de Catalunya puguin rebre també diners per part d'aquest Fons.

Per la meua part, res més; només dir que la sensació aquesta que he expressat abans és molt generalitzada –molt generalitzada–, indistintament del color polític de cadascú; que, lamentablement, a Catalunya –ja li ho he dit abans– encara patim un partidisme exacerbat en moltes institucions locals a casa nostra, bàsicament en una d'elles, i que en moltes coses hi podem estar d'acord amb el Govern, però en d'altres no, i m'agradaria, en tot cas, saber l'opinió del Govern perquè en la primera intervenció de vostè no m'ho ha aclarit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. L'honorable consellera de Governació té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Li vaig a complementar la informació de resposta a la seva pregunta parlamentària, que hauria fet també per escrit, però li completaré.

L'any 92 van ser signats convenis de col·laboració amb els consells comarcals per a l'elaboració dels PAC del Penedès, l'Anoia, el Bages, el Baix Camp, el Baix Llobregat, el Baix Penedès, el Berguedà, la Cerdanya, el Garraf, les Garrigues, la Garrotxa, el Gironès, el Maresme, la Noguera, Osona, el Pallars Jussà, el Ripollès, el Segrià, la Selva, el Tarragonès i el Vallès Occidental. I, l'any 93, l'Alt Camp, l'Alt Urgell, el Baix Empordà, la Conca de Barberà, el Pla de l'Estany, el Priorat, la Ribera d'Ebre, la Segarra i la Terra Alta.

Falten pocs, doncs, per signar, de convenis; estan elaborant el PAC. Em sembla que quan jo li vaig respondre a vostè estava aprovat definitivament només un pla, i ara en tenim tres definitivament, doncs, ara n'hi ha tres més d'aquella informació que li vam subministrar.

Finalment, i per no allargar-me més, el president de la Generalitat va parlar de la possibilitat que els consells comarcals tinguessin accés al Fons de cooperació local de l'Administració de l'Estat. En aquest moment, el pressupost està en debat; hi havia la possibilitat aquesta, però, fins que no s'acabi la tramitació que fineix, doncs, al Senat, com vostè bé sap, no li puc donar més informació que la que el president li va oferir en aquesta cambra, que era la possibilitat de poder accedir o al Fons de compensació local o a altres tipus de recursos provinents de l'Administració de l'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la pesca a Catalunya

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la pesca a Catalunya, presentada pel diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el sector pesquer català, segons dades fetes públiques recentment pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat, és un sector que té com a principals dades de referència el fet de concretar-se en 1.843 embarcacions professionals, 31 confraries de pescadors, 21 ports pesquers, 60.000 tones de peix fresc desembarcat per any, 17.000 milions de pessetes de valor de desembarcament i unes dades humanes de 7.000 persones, que serien la població ocupada directament en el sector pesquer.

Aquesta darrera xifra, la de 7.000 persones i escaig –7.000 i algunes desenes més–, ja dóna idea que es tracta d'un pes demogràfic molt modest en el conjunt de la població activa del país, fins al punt que només en el litoral de les comarques que tenen encara Tarragona com a principal referència administrativa aquesta població activa supera l'1%, exactament l'1,36, i és el lloc del país on té una importància més gran i una incidència més notable.

Escoltant aquestes dades, el poc pes de la població activa en el sector pesquer, és lògic que la problemàtica d'aquest sector hagi obtingut –excepte en els moments més delicats, on han calgut determinades mesures de força en alguns ports catalans–, que aquesta problemàtica –deia– hagi tingut poc ressò públic i que també hagi tingut poca presència, aquest conjunt de temes pesquers, en el Parlament de Catalunya, tant en forma d'interpel·lacions com de proposicions no de llei.

Hi ha també un altre element que ajuda a entendre això, i és la manca d'un teixit associatiu propi, sòlid i arrelat en aquest sector; per una banda perquè es tracta de sectors professionals amb especialitats diverses –l'arrossegament, l'encerclament, el palangre, el tresmall, els petxinaires–; perquè hi ha uns interessos laborals distints entre armadors i el que s'anomena correntment la part social, i també perquè cadascun d'aquests sectors, cadascun d'aquests àmbits té una realització diferent en aquestes trenta-un confraries de pescadors de què disposa avui el país.

Això comporta una impossibilitat real de vertebrar associacions representatives d'aquest sector d'àmbit general i té conseqüències molt negatives sobre els seus interessos, lògicament, perquè les reivindicacions d'aquest sector s'han situat a la cua d'altres col·lectius socials per allò ja conegut que el peix gros es menja sempre el petit.

La singularitat associativa de la gent de mar catalana –en la qual el paper dels pòsits de pescadors, probablement herència del passat, algun dia caldrà començar a revisar-ne

quin és el futur que haurien de tenir— ha significat una certa indefensió davant de determinats sectors i una incapacitat —sovint— negociadora davant dels poders públics; més encara si es té en compte que aquest mateix sector, a més de la seva feblesa numèrica, durant llargues dècades ha tingut una dependència administrativa directa de l'antic Ministeri de Marina i que la militarització legal de la població civil d'aquest àmbit ha estat mantinguda pràcticament fins fa molt pocs mesos.

Les seqüeles d'aquestes circumstàncies són evidents: potenciació d'aptituds servilistes en determinats àmbits, enfortiment de comportaments caciquils, etcètera; i encara més una clara duplictat de competències sobre aquest sector, que no hi ajuda gens. Sobretot és evident que cal racionalitzar l'àmbit d'inspecció de la pesca i que l'objectiu hauria de ser convertir la Generalitat en l'autoritat real i legal d'aquest sector; assumir la delegació de competències del Govern de l'Estat en pesca marítima en aigües interiors i que la Generalitat exercís finalment les competències d'ordenació del sector pesquer. Mentrestant, però, el cert és que a la mar hi ha una nova institució militar d'incidència directa sobre els pescadors, com és el servei marítim de la Guàrdia Civil, que fa tasques de vigilància, seguiment i control de l'activitat pesquera.

Avui aquest sector passa per una situació de crisi notable, i probablement el primer, el més delicat dels problemes és la presència massiva de peix d'importació en els mercats catalans. Es tracta d'un peix a preu baix, generalment de qualitat baixa, que contrasta amb la qualitat molt més notable del peix procedent del litoral català; peix procedent de països comunitaris, com França, Grècia i Itàlia. En el cas del peix d'Itàlia sembla per dades bastant certes que part d'aquest peix podria ser no d'origen italià, sinó de Croàcia, i així s'aprofitarien de la situació de guerra en què viu encara aquest país per fer entrar com a peix italià peix que té un altre origen geogràfic; però no es tanca aquí el llistat de països d'on prové el peix d'importació, sinó que molts països que no pertanyen a la Unió Europea, com el Marroc, Rússia, Argentina, Japó, Taiwan i Filipines, tenen en aquests moments una presència important dels seus productes en els mercats catalans.

Alguns països comunitaris incompleixen de manera flagrant la normativa de la Unió Europea, fan —per dir-ho en termes mariners— el sorell a l'hora de complir les lleis, tant pel que fa referència a les mides dels arts com a la quantitat i maduresa de determinades espècies. Això contrasta amb la duresa amb què s'aplica la normativa comunitària al Mediterrani per part de l'Estat, com en anys anteriors es va poder veure en l'àmbit concret del sector del peix blau.

Se n'ha ressentit sobretot tot el que és el sector del seitó i del lluç. Aquest estiu, per exemple, determinades espècies han arribat a no cotitzar-se a les llotges catalanes, i sembla que recentment també el fenomen s'ha tornat a reproduir, és a dir no s'ha arribat a pagar ni una pesseta per determinades espècies capturades a la nostra mar, i això comporta enormes dificultats per superar la competència sobre bases ade-

quades. A Tarragona, recentment s'ha venut peix a un preu rebentat, comparat amb la resta de peix que complia els requisits habituals, d'un origen incert.

Augmentar, doncs, i garantir el control sanitari, sobretot del peix d'importació, bàsicament el que procedeix d'estats que no formen part de la Unió Europea, hauria de ser també un objectiu evident. Cal, doncs, posar solució al daltabaix econòmic que significa aquesta presència massiva de peix d'importació d'origens molt diversos.

Aquests darrers anys el sector pesquer català ha renovat i ha modernitzat la seva flota —segons diu aquest informe del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la més important del Mediterrani— i ha incorporat les noves tecnologies, ha incrementat les possibilitats de comunicació entre les embarcacions i terra, ha incrementat també altres mesures de seguretat i salvament, etcètera, amb l'objectiu evident d'adequar-se —des del punt de vista del tan famós concepte de la competitivitat— a les necessitats del marc europeu.

Aquests pescadors van fer el pas necessari cap a la renovació sovint animats per les distintes administracions —semblant al que un altre sector, com va ser el sector del fruit sec, el sector de l'avellana va fer també en el seu moment—, i avui sabem que quan parlem de renovar la flota pesquera estem parlant de desenes de milions de pessetes per una sola embarcació. Però la presència d'aquest peix d'importació d'una forma tan massiva ha ensorrat el mercat català i avui aquests pescadors no han pogut beneficiar-se tampoc de l'alt nivell d'ajudes comunitàries que sí que tenen els pescadors d'altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

Les conseqüències directes i immediates són molt evidents; hi ha veritables dificultats per tornar els crèdits sol·licitats per renovar la flota, i així veiem com en alguns ports catalans —com per exemple a Arenys— ja han començat els embargaments de propietats privades d'aquests pescadors —immobles, cotxes, la barca mateixa— o com alguna confraria de pescadors que disposava de bastiments propis, com la de Vilanova, ha hagut de vendre's la seva embarcació.

És evident, doncs, que caldrà pensar en alguns tipus de solucions, tant davant de les institucions públiques, que van facilitar els crèdits per renovar la flota en el seu moment, com davant de les entitats creditícies privades que també ho van fer possible.

Un altre dels aspectes sobre el qual hi ha, òbviament, valoracions positives a fer és el tema de les parades estacionàries o temporals —les conegudes com a vedes—, la prohibició, doncs, de pescar en un àmbit determinat durant certs períodes de l'any, els objectius, òbviament, cal dir que són netament positius: permetre la maduresa de les espècies, evitar la sobrepesca i la captura d'immadurs, és a dir regular el cicle biològic en períodes concrets. És lògic, doncs, que de manera escalonada uns ports rere uns altres, per no deixar els mercats sense producte, vagin fent aquestes vedes, tot i que s'han produït també en aquest sector alguns elements francament negatius sobre els quals, òbviament, caldrà pensar en formes de regulació i d'ordenació de tot aquest sector.

I finalment hi hauria encara un altre element a prendre en consideració, com és el fet que amb un objectiu en principi positiu, com seria la regeneració del litoral, les institucions encarregades d'aquest àmbit per part del Govern de l'Estat —l'extracció i remoguda de sorra— ho han fet amb un procediment tan realment matusser que no ha tingut altres conseqüències que, per exemple, ocasionar veritables desastres en els ormeigs de pesca, generalment per les característiques de la mateixa operació de regeneració del litoral entre la pesca artesanal i els petxinaires —que, d'altra banda, seria no ja numèricament, sinó organitzativament i econòmicament, probablement el sector més feble d'aquesta cadena a la qual fèiem referència—, i també ha ocasionat una enorme mortalitat d'espècies, com es poden veure simplement passejant per determinades platges, on es poden veure els rastres d'una quantitat molt notable de pops, de petxines, etcètera, a les platges del país.

Són alguns dels elements que creiem que havien de ser d'interès en una interpellació d'aquestes característiques, perquè la feblesa numèrica d'un sector no hauria de comportar una feblesa també d'atenció per part d'aquest Parlament en les respectives intervencions parlamentàries que anem fent cada moment que ho creguem oportú.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc-Xavier Marimon): Senyor president, senyores i senyors diputats, primer agrair-li la seva intervenció, perquè crec que s'ha ajustat molt a unes realitats molt objectives i veig que ha fet l'esforç d'examinar amb molt detall la proposta de Pla directori per al sector pesquer, que suposo que és d'on ha tret les dades, cosa que li agraeixo.

Quan... —senzillament uns comentaris abans d'entrar en els punts concrets que m'ha esmentat—, quan parla de manca de teixit associatiu jo crec que no és tant així: les confraries a Catalunya han constituït un fenomen que ha aglutinat tots els pescadors i que, a més, he de dir-li que en altres punts de l'Estat, fins i tot foranis, és un model que la gent enveja i prova de portar a terme.

Jo també sóc coneixedor que en algun port, doncs, dintre la mateixa confraria, en les diferents arts hi ha diferències per motius professionals; evidentment, la gent de l'arrossegament i la gent de l'encerclament moltes vegades no porten exactament la mateixa política i en alguns casos, sortosament, en moltes confraries hi ha harmonia, però també conec que en algun cas hi pugui haver una certa problemàtica. Però sí que voldria deixar constància dintre la cambra que precisament el món de la pesca jo crec que sí, que és un món perfectament estructurat i un món que té veu i fa valdre els seus drets.

Hi ha un aspecte que vostè ha mencionat en el qual estem totalment d'acord i que cal que tots plegats fem un es-

forç i al Departament el venim fent, que és en el tema de l'autoritat real sobre les competències en el món de la pesca. Jo vull recordar que el nostre àmbit competencial en aquest sentit és veritablement limitat i que diferents sentències del Tribunal Constitucional encara ens l'han limitat més.

Per a coneixement de tots els senyors diputats, sàpiguen que quant a competències que corresponen a la Generalitat hi ha els canvis de base o de modalitat de pesca, i la normativa, i les aigües interiors, que evidentment són molt limitades en el nostre litoral. Que la resta de competències corresponen a l'Estat i que veritablement, si hi hagués hagut una voluntat de transferència, hi ha hagut una oportunitat bona fa uns mesos, donat que la marina mercant, que venia exercint unes competències de control, d'expedició —ara no recordo el nom tècnic, però—, d'expedició dels permisos de sortida, etcètera, va deixar de fer-ho i s'ha passat a una altra institució sense passar al Govern de la Generalitat, per molt que nosaltres ho hem reclamat i per molt que tenim l'estructura i la capacitat per portar-la a terme amb total normalitat. Aquest és un tema que és una assignatura pendent per a casa nostra i el que sí que li puc dir que treballem amb total insistència i amb el màxim d'argumentació possible.

Quan parla de la problemàtica del món de la pesca referint-se al tema de la importació de peix això és cert; ara, cal tenir en compte que per treballar en aquest àmbit i per controlar-ho hi ha un fet que ens condiciona, i és que, en aquests moments, entre els pescadors catalans i l'aqüicultura catalana que, per cert, doncs, cada vegada és més florent, aportem al nostre consum el 23%. Vull dir, vostès saben que Catalunya en el conjunt d'Espanya és el segon país, en quilos per càpita som el tercer: el primer és el Japó, el segon és Portugal i el tercer nosaltres. Ara, en tones totals, doncs Espanya és el segon país consumidor de peix, Catalunya és una bona part d'aquest consum i nosaltres tenim en el mercat solament un 23% de producció nacional. La resta, necessàriament, aquest 70% llarg, doncs, ha de provenir necessàriament d'altres països. Evidentment que hi ha una problemàtica moltes vegades indetectable, tot i que els pescadors, bons coneixedors de la mar, ells sí que s'adonen que països de la Comunitat ens entren peix provinent de països tercers —i no diria pas que Itàlia fos el que més ho fa, sinó que els nostres veïns francesos, probablement, són els que més practiquen aquesta modalitat, no?, sobretot amb peixos procedents de la costa del Marroc, etcètera. Evidentment, coneixem que ens ve peix del Senegal i d'altres llocs i hem presentat les nostres queixes, no cal dir-ho, tant a l'Estat com a la Comunitat.

Quins aspectes o què podem fer nosaltres en aquest sentit? Aquest ha estat un motiu de preocupació, motiu de reunions tant amb el conseller de Comerç com amb el conseller de Sanitat com amb el mateix Ajuntament de Barcelona perquè, bàsicament, aquesta gran quantitat de peix forani entra a Catalunya per un sol mercat, que és Mercabarna, i hem establert tot un sistema de controls. Evidentment, un sistema de controls en el que podem fer nosaltres. Per exemple, la

majoria de països europeus permeten la pesca de talles inferiors a la nostra, amb la qual cosa, darrerament, un seguit de camions se n'han hagut de tornar sense poder descarregar. Mirem el tema sanitari. La realitat és que el peix moltes vegades no té el mateix aspecte que el peix català, primer, perquè aquí es treballa amb unes arts que potser són més curoses en la captura i, a la vegada, la immediatesa d'arribada del port al mercat central facilita que el peix estigui en unes òptimes condicions, però el cert és que d'aquest peix forani, que moltes vegades té pèrdua d'escata o altres símptomes que no afavoreixen el seu aspecte, la realitat és que sanitàriament, en general, hi ha poc a objectar. Sí que sàpiga, de totes maneres, que hi ha una política consensuada entre els departaments d'Agricultura, Sanitat i Comerç i l'Ajuntament de Barcelona, a través de la gent de Mercabarna, que ens col·laboren força, en el tema de control de mides i de qualitat.

També li he d'explicar que vam iniciar unes certes argücies d'horari, però la realitat és que la variació d'horaris d'entrada de peix no afectava la importació, perquè els exportadors —els importadors en aquest cas—, doncs, s'adequaven a l'horari que nosaltres poséssim. I sí que ha sobtat per aquestes barreres tècniques, que jo crec que donen un cert resultat; ara, això no priva que, doncs, casa nostra sigui un objectiu desitjat per aquests països per portar-nos peix, ja que, evidentment, al mercat també hi ha demanda.

Davant d'aquest fet, al Departament vam iniciar una campanya que jo crec que s'ha de continuar en el futur i que ha tingut, doncs, un èxit notable, que és la campanya del «Peix fresc de la costa». Evidentment, aquesta és una frase absolutament coneguda per tots els catalans; hem hagut de fer servir aquesta argücia de «Peix fresc de la costa», perquè la Comunitat, doncs, la Unió Europea ens prohibeix fer una campanya més directa com pugui ser «Bacallà d'Islàndia», etcètera, o *by British*; vull dir, n'hi ha molts d'aquests exemples, però en aquest moment la veritat és que la normativa ens colla i, sobretot, els serveis jurídics centrals, vull dir, amb bon criteri crec que ens van fer complir la normativa estrictament, però vam tenir la sort de trobar la frase, doncs, «Peix fresc de la costa», que és molt coneguda per tots els nostres consumidors.

Sota aquest nom s'ha fet..., dues vegades en els moments que el peix ha estat més baix de preu vostès hauran vist que nosaltres hem fet campanyes televisives; hem fet que les confraries de pescadors —això, evidentment, s'ha fet amb la col·laboració d'ells— identifiquessin les caixes, i, evidentment, hi ha un projecte que costa més de portar a terme i que jo crec que ens en sortirem, que seria la unificació de totes les caixes, i no solament la unificació sinó que, tendents a donar una imatge de qualitat i de total salubritat al consumidor, el que voldríem, des del Departament, és canviar el tipus de caixa i passar a caixa d'un sol ús; utilitzable a través de materials de porexpan o similars. Referent a aquest aspecte tenim previst aquest any, doncs, una partida pressupostària per dedicar-la al foment d'utilització d'una única caixa per a tot el peix de Catalunya, que encara el faci

més identificable i, a la vegada, doncs, que garanteixi més la salubritat.

Quant al tema de regeneració del litoral, evidentment hi ha hagut alguns fets que nosaltres mateixos hem denunciat quant a algunes activitats del mapa a la costa nostra, i que evidentment s'han produït molt a desgrat nostre, però sí que li vull dir que des del Departament hi ha una preocupació molt forta en el tema de la conservació del nostre litoral, de la conservació *per se* del litoral i, a la vegada, de la conservació de les espècies mitjançant les quals aquestes set mil persones, doncs, es guanyen la vida. I a aquest fi, doncs, s'ha fet tot un seguit d'actuacions, com són els bidtops instal·lats a tot el llarg de la costa —voldria citar, doncs, l'Estartit, l'Ampolla, Salou, Calafell, Sant Feliu de Guíxols, el Masnou, Vilanova i la Geltrú, el Port de la Selva, que en aquest moment aquest any que ve n'instal·larem un de molt important a Roses i a la zona del Delta de l'Ebre—, i també el tema de vedes, que crec que el podem posar com a exemple a tota la Mediterrània i que, evidentment, s'ha pogut portar a terme aquesta política de vedes amb una absoluta conjunció entre el sector i el Departament. Amb això sí que voldria reiterar-li que potser el que ha dit vostè és cert, que el tema de pesca no es porta molt en aquesta cambra, però el cert és que dintre el Departament sí que és un tema, doncs, que es té en igual prioritat que el món de l'agricultura i que hi ha un diàleg molt fluid i molt articulat amb el mateix sector.

Moltes gràcies, senyors diputats; senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Carod-Rovira, pot fer rèplica.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan em referia, senyor conseller, al teixit associatiu català no pensava exactament en el tema de les confraries de pescadors sinó en organitzacions d'altres tipus; senyor conseller, segur que coneix que ja comença a ser una idea que fa temps que va circulant, la conveniència d'adequar, modernitzar i actualitzar la realitat d'avui i les funcions que fins ara han anat fent les confraries de pescadors, algunes de les quals s'hereten, doncs, d'un passat que en alguns aspectes avui dia no és el més oportú de mantenir, i són ja alguns els sectors que preveuen o proposen, simplement com a element de reflexió però sobre el qual cal ja donar-hi alguns toms, la conveniència de reactualitzar les funcions de les confraries de pescadors i alguns, fins i tot, parlen de la seva possible substitució per altres òrgans. En tot cas, és un tema que simplement l'apuntem aquí.

Vostè ha fet referència al tema de la comercialització a la campanya duta a terme pel seu Departament, una campanya que va motivar que, al seu moment, nosaltres presentéssim una Proposició no de llei que demanava una campanya d'aquestes característiques i en el tràmit parlamentari ens vam trobar que setmanes després el Govern havia tirat endavant aquesta campanya, cosa que, per lògica evident, nosaltres ja ens vam estalviar la continuïtat del tràmit parlamentari, vam retirar la proposta perquè enteníem, doncs, que s'ajustava plenament a allò que nosaltres dèiem.

El que passa és que potser el que caldria és —i aquesta seria una de les preguntes que jo li formularia— si disposen vostès, després de l'aplicació d'aquesta campanya, en mitjans diversos, a la televisió, als mitjans de comunicació i als mercats, de dades reals d'avaluació de l'impacte de la campanya; és a dir, si un cop feta la campanya..., sovint ens trobem que hi ha campanyes que són interessants pel seu contingut i objectius, però que després no van seguides d'una avaluació; és a dir, fins a quin punt s'ha notat en els mercats catalans, que és l'únic element objectiu que en aquest cas ens pot ser vàlid, l'encert o no d'aquesta campanya?

Per tant, creient que la campanya va ser positiva al seu moment, creiem que el que sí que en va ser insuficient, en tot cas, és l'abast i la durada temporal d'aquesta campanya, perquè la realitat és que la conveniència del que d'algun tipus quedi fixada la identificació del peix procedent del litoral català, és a dir, la marca de la casa pròpia, per entendre'ns, jo crec que segueix existint en aquests moments. Això, des del punt de vista legal, deu ser complicat; probablement, obligar des del punt de vista legal a la identificació del peix procedent del nostre litoral en els mercats catalans caldria veure aquests serveis jurídics centrals als quals vostè feia referència si realment això és possible o no, però, en tot cas, el que sí que queda clar és que alguna mena de fórmula hi ha d'haver perquè la gent, quan va a comprar, sàpiga exactament què és el que compra, i fer allò que en podríem dir una discriminació positiva a favor dels nostres productes.

No estic parlant, òbviament, de mesures proteccionistes en el moment de mundialització de l'economia, però sí que sabem perfectament què va passar al seu moment perquè l'Administració de l'Estat no negociés a Brussel·les de manera adequada, per exemple, un tema tan concret com és el del sector de l'avellana, o sabem perfectament, tot i no parlar de mesures proteccionistes, què passa amb un altre producte com són els plàtans de les illes Canàries, que són els únics, doncs, que es poden consumir i arribem a elements tan grotescos com veure les forces d'ordre públic detenint perillosíssims contrabandistes de plàtans, justament perquè els plàtans no són de les Canàries.

Fóra bo, doncs, de pensar si hi ha possibilitats legals que facin possible aquesta identificació, i després, d'alguna forma, plantejar-se la conveniència que es disposi d'una normativa estatal que reguli la importació de peix procedent de fora dels estats de la Unió Europea.

Un altre element al qual vostè ha fet referència era també, òbviament, el tema de les vedes. Ja he dit que la valoració que nosaltres en fèiem era positiva; que celebràvem aquesta connexió entre l'Administració i el sector, però, permeti'm, en tot cas, que aquí li faci una remarca, diguem-ne, de caràcter preocupant o de caràcter negatiu i és l'adopció de la veda. És una adopció correcta, però, de vegades, la saviesa popular diu allò de «feta la llei, feta la trampa»; la veda vigent en determinats ports no ha pogut evitar que pescadors d'altres orígens geogràfics anessin justament a pes-

car en uns caladors que, formalment, estaven en veda, que els pescadors dels ports respectius mantenien absolutament l'aturada temporal de les seves embarcacions, però que, en canvi, pescadors procedents d'altres ports d'altres comunitats autònomes i fins i tot d'altres estats —fa poc davant les costes, part de les costes del nostre país hi havia un nombre important d'embarcacions franceses i italianes— han vulnerat absolutament la veda legalment establerta aquí. Per tant, fóra bo de saber si..., òbviament, el Departament és lògic que sigui coneixedor d'aquesta situació, però si s'ha pensat en algun tipus de disposició que pugui fer, que tingui força d'obligar en el sentit de respectar aquelles mesures que el Govern cregui més oportú en aquest àmbit.

I, finalment, una última consideració. Abans he fet referència, senyor conseller, al tema de les dificultats econòmiques que en aquests moments planaven sobre determinats sectors que s'havien empenyorat per fer una modernització —a la qual havien estat animats per l'Administració pública— de la seva flota pesquera. Avui en alguns casos —ja ho he apuntat—, hi ha veritables dificultats per al retorn d'aquests crèdits. La pregunta seria també, senyor conseller: el seu Govern disposa d'algun mecanisme, ha adoptat ja algun mecanisme per, per exemple, concedir moratòries en el retorn d'aquests crèdits en aquells crèdits que hagin estat atorgats, precisament, per organismes vinculats al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo he de dir-li una cosa, jo crec que està mal informat en la interferència de les vedes. Evidentment, les vedes són esglaonades, no són vedes que es facin els mateixos dies, sinó que al llarg de la costa catalana i d'acord amb el que han sol·licitat els mateixos pescadors, doncs, s'atorguen, sobretot perquè som conscients que cal abastar el mercat. Ara, potser hi pot haver una excepció, però a mi m'informa el director general de Pesca, aquí present, que en cap cas es vulnera. M'estranyaria, m'estranyaria que fos així, perquè, evidentment, entre les diferents confraries hi ha un gran respecte i, quant que puguin venir embarcacions d'altres llocs a pescar, jo crec que en seríem coneixedors. Amb això no vull negar-li que potser un determinat dia, a l'igual que pot passar amb una barca nostra, un determinat vaixell, doncs, ha entrat en les nostres aigües territorials o en els nostres caladors tradicionals. Però m'atreveria a dir que el tema de les vedes és un tema que es porta molt bé; molt bé per part dels pescadors. Entenc que l'Administració, doncs, també ha fet un bon disseny, que ens costa un esforç perquè, evidentment, doncs, a part que hi hagi una aportació econòmica de la Comunitat Econòmica Europea, doncs, una gran part corre a càrrec dels nostres pressupostos, però és un tema que en aquest moment crec que ens en podem sentir orgullosos, i també hi ha una cosa que cal citar: quan veiem

les captures que es van produint al llarg dels anys, els pescadors que estaven preocupats per les vedes, perquè semblava que disminuïrien les captures, el resultat és que a final d'any hi ha el mateix tonatge de captures que quan no hi havia vedes, tenint en compte, doncs, que aquestes vedes són importants perquè són de més de dos mesos.

El tema dels préstecs: miri, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –ho dic també per altres temes perquè han sortit en algun moment temes de pagesos que no podien pagar els crèdits–, a cap pagès ni a cap pescador que en el moment del venciment, en el moment del venciment del crèdit, hagi vingut a nosaltres a renegociar, li ha estat negat. Solament s'executen els crèdits que aquesta persona, després de reiterats avisos, no fa compareixença, i pel mateix s'entén que la seva voluntat és no tenir relacions amb nosaltres i, evidentment, l'Institut de Crèdit Agrari, abans de perdre el seus drets, doncs, porta a terme l'execució. Abans d'arribar a aquesta situació aquestes persones –i podria citar casos molt concrets, que algun diputat d'aquí a la sala podria referendar, ja que els ha acompanyat–, en tots els casos nosaltres procurem arribar a un acord, evidentment, refinançant un altre crèdit o refinançant el deute.

Crec que hi ha una cosa que és important i que cal dir: nosaltres tenim una fundada esperança que la normativa que regularà la pesca en els països de la Comunitat Econòmica Europea, sobretot en l'àmbit mediterrani..., vostè sap que el Parlament Europeu ha presentat a la Comissió de Brussel·les un projecte de llei. Nosaltres estem treballant, i profundament –els mateixos pescadors, doncs, a través de la seva presència en els seus *lobbies* a Brussel·les, doncs, també hi estan treballant–, i tenim l'esperança que alguns temes que ara són fonts de conflicte, com pot ser la diferència de mesures de malla, la diferència de llargades de xarxa o, per exemple, l'autorització de pesca de tipus pelàgic o semipelàgic, que a Catalunya vostè sap que estan prohibides i que, en canvi, dintre la Comunitat es permeten, esperem que del bon criteri dels legisladors europeus i de l'esforç que hi posem tots nosaltres millori substancialment aquestes condicions, cosa que revertiria, doncs, en el nostre propi mar Mediterrani i, evidentment, en l'economia dels nostres pagesos.

Bé, jo crec que amb aquests temes he contestat la seva intervenció i amb molt de gust, doncs, si creu que alguna cosa no li he contestat prou li puc ampliar personalment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atur juvenil

El quinze punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre l'atur juvenil, que presenta el diputat senyor Joan Puigcercós, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, la

interpellació que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat amb el títol «sobre l'atur juvenil», bàsicament, té com a objectiu començar a parlar, a posar en boga un grup de població important, un grup que, malgrat la darrera aturada demogràfica que ha observat Catalunya i, evidentment, en consonància amb la línia dels països occidentals, està estabilitzat gairebé, diríem, en un 30% de la població, és a dir, els que considerariem menors de trenta anys; és a dir, el terme de «jove» és un tema molt complicat, qui és jove i qui no és jove, però l'utilitzem com a convenció, com s'utilitza en aquests casos, per als menors de trenta anys.

Estem parlant, doncs, gairebé del 35% de la població de Catalunya, estem parlant gairebé de 2 milions de ciutadans del nostre país. I, en aquest cas, també, d'entrada podríem dir que les dades que es tenen en aquest cas són bastant relatives, perquè d'entrada hi ha dues dificultats metodològiques d'anàlisi; d'entrada i en pregunta que varem fer al seu Departament..., i no és només el seu Departament, també ens hem trobat amb altres organismes dependents de l'Estat, com el cas de l'Inem: normalment, les forquilles que agrupen les edats de l'atur, de l'Inem i el seu Departament, en aquest cas fan una mena de salt dels zero fins als vint-i-cinc anys, i dels vint-i-cinc ja passen cap a, diguem-ne, una forquilla molt més gran, que agafa edats, diguem-ne, ja habitualment en estat laboral.

Això ens produeix moltes vegades les dificultats d'anàlisi, perquè, és clar, és a dir, agafem el grup de menys de trenta anys, ens queda partit en aquestes dues forquilles, i la segona, que podríem dir la que va de vint-i-cinc, en aquest cas, fins a cinquanta-cinc, a partir d'aquí se'ns complica perquè és un paquet massa gran.

Malgrat aquest problema i l'altre problema important d'anàlisi de l'atur juvenil, que suposo que vostès també coneixen i els preocupa, és que ni de bon tros estan tots inscrits; els que estan aturats amb edats de menys de trenta anys estan inscrits i controlats per l'Inem degut a moltes raons, una de les quals és bàsicament la precarització del mercat de treball, i precarització, concretament, d'aquest sector, i el fet que moltes vegades no s'inscriuen o per desídia o perquè realment estan treballant a la indústria submergida.

Per tant, les xifres que normalment es manegen en aquest aspecte són bastant relatives; és a dir, l'enquesta que va fer el mateix Govern de la Generalitat sobre la joventut de Catalunya l'any 90 deia molt clar que el 65,5% dels menors de trenta anys no s'ha inscrit mai a l'Inem, sigui perquè realment no ho han necessitat, perquè han estat estudiant, o realment perquè no han trobat aquesta necessitat perquè estaven –ho repeteixo– ocupats, diguem-ne, en empreses submergides, o tenien altres aspectes. Però, d'altra banda, aquest sector de població és el que podríem qualificar de sector desafavorit, bàsicament, per les dificultats que implica trobar feina si s'hi afegeix el problema que és la primera; és a dir, aquesta mena de cercle viciós que no s'adquireix feina perquè no hi ha una experiència. És a dir, la seva ren-

dibilitat inicial pot ser dubtosa fins a cert punt per a l'empresariat o per als llocs on s'hagi de contractar. I, en definitiva, aquest és un peix que es va mossegant la cua contínuament, perquè cada cop costa més adquirir aquesta feina.

En segon lloc, perquè ha estat tradicional i endèmic l'abandó que han tingut els sindicats d'aquest sector d'ocupació, sobretot perquè en els darrers anys aquest sector de població ha adquirit la condició de precarització, de contractes molt eventuals, contractes que s'anaven reproduint periòdicament fins que es liquidava als tres anys i a partir d'aquí ja no es renovava més i, evidentment, per a molts comitès d'empresa això no era, precisament, una cosa al seu gust, en el sentit que no se sindicaven gairebé mai; és a dir, la inestabilitat laboral comporta moltes vegades que la gent no acabi sindicant-se. I, en segon lloc, perquè els altres, que eren de contractes d'aprenentatge, contractes en pràctiques, moltes vegades eren vistos pels comitès d'empresa o el que podríem qualificar de treballadors adults com una mena d'adversari que en un moment donat, amb millor preparació, podia absorbir..., o podria fer-li la competència. És per aquesta raó que els sindicats no han assumit ben bé el problema globalment, en la seva globalitat, el problema de l'atur juvenil.

Per altra banda, el que també és preocupant és que el fet realment, potser dels més preocupants..., és que és l'escassa intervenció de l'Administració per tal de resoldre la discriminació dels joves. És una discriminació amb una sèrie de factors, que no és el fet de l'atur –el fet de l'atur ja sabem que és molt més global–, però sí que és dels que tenen un valor afegit, una dificultat afegida a l'hora de trobar la primera feina; ja no estem parlant de trobar feina, ja sabem que és una dificultat, com deïem al principi; s'hi afegeix el fet que és la primera feina.

En aquests moments podríem dir que a Catalunya la taxa d'atur, la taxa d'atur juvenil, de menys de trenta anys, la podríem situar al 20% de la població activa de menys de trenta anys; un 20% que realment ja són xifres del primer trimestre de 1993; està per sota de l'espanyola –l'espanyola se situa, pel que sembla, en el 32% i començava ja a estar per sobre de la mitjana comunitària, 18%–; o sigui, normalment en aquesta mateixa cambra hem escoltat que moltes vegades l'avantatge estratègic que teníem i que s'esmentava des del Govern era que estàvem per sota de la mitjana espanyola en taxa d'atur, però que també estàvem per sota de la taxa d'atur de la Comunitat Europea, ara dita Unió Europea. En aquest cas, països com la República Federal Alemanya, països com Holanda, països com la mateixa França i fins i tot Itàlia, tenen cotes d'atur juvenil –de menys de trenta anys, que quedi clar– inferiors a les nostres. L'altre cas també és que el que deïem, és a dir, el fet que no tots estiguin inscrits, ens dona aquesta dispersió moltes vegades en xifres i que, segurament, són molts més.

Per circumscripcions, potser, el fet, la circumscripció, en aquests moments, amb més atur, però que tampoc és una xifra desorbitada, és la de Tarragona, amb més atur juvenil,

cosa que fins a cert punt posa en dubte aquella teoria que molta gent deia que l'atur juvenil, en termes relatius, és clar, es concentrava bàsicament a la perifèria de Barcelona. O sigui, l'atur juvenil és un fet que es dona a tots els llocs, i en comarques en clara recessió normalment el que s'ha observat, el que hem pogut observar és que no hi ha tant atur juvenil perquè realment hi ha un procés migratori cap al centre de..., en aquest cas la comarca del Barcelonès, el Baix Llobregat i els dos Vallesos, important.

El que sí que és més preocupant és que darrerament la destrucció d'ocupació que s'ha donat. La categoria salarial en la qual es va produir més destrucció va ser en els llocs de treball amb menys remuneració, i això bàsicament afectava aquesta població de menys de vint-i-cinc anys, gairebé amb un descens del 15% d'aquest tipus de contractació de l'ocupació. Són, en definitiva, llocs de treball –ho repeteixo– que ocupaven gent més jove i que són els que en el darrer semestre s'ha destruït més ocupació.

L'altre problema –n'hem anat enumerant diferents– amb què es troben una part dels joves, o la majoria, és que realment no funcionen com a grup de pressió –difícil ho tenen– i és més difícil impactar la seva actuació com a col·lectiu davant dels mitjans de comunicació. I això també és una de les dificultats afegides que hem anat afegint. I, finalment, potser la que és de més tipus social, però que és una dificultat important i que a vegades ens passa per sobre, és el fet que l'aturat jove no representa un problema social ja que pot viure sota l'aixopluc familiar. Aquest és un tema que s'ha substanciat en les diferents interpellacions de joventut, i el fet de viure amb la família, el fet de residir encara, malgrat que molts tenen ja més de trenta anys –si els podem qualificar en aquesta categoria de joves–, però encara viuen sota l'aixopluc familiar, amb el que això significa d'habitatge i ajut que pot implicar, això permet una mena de desídia a l'hora d'analitzar el tema, perquè evidentment mentre visquin a casa es dona molta més importància al pare de família, que pot restar a l'atur, això és natural, és evident, però aquest és un altre dels elements negatius que s'afegeix a l'hora de buscar la primera feina o que també facilita moltes vegades la precarització laboral dels joves.

En aquest cas, les característiques laborals..., si poguéssim anar a les característiques laborals dels joves, realment –ja ho hem dit– el primer problema és la dificultat de la primera feina, aquesta mena de cercle viciós a què abans alludíem; és difícil trobar-la perquè falta experiència i, si es troba, moltes vegades és sota el parany de l'eventualitat, que una vegada superats els tres anys, realment s'acaba el contracte, s'extingeix i no passa a ser un treballador fix. Aquest és un problema que es va repetint, a poc a poc, i que concretament ocupa gairebé més de la meitat dels joves ocupats. És a dir, avui dia els joves que estan amb un contracte de treball que podríem qualificar d'indefinit no passen del 35% dels menors de trenta anys. En canvi, la gran majoria –ho repeteixo– estan sota aquest jou, jou que és fruit de la realitat, però que els afecta bàsicament a ells, de contractes eventuals.

Però el que també és veritat és que ens trobem amb una situació de salaris de subsistència; aquest qualificatiu que podríem dir-ne victorià, de l'Anglaterra victoriana, és realment una realitat que es dona avui dia; molts dels contractes als menors de trenta anys, i concretament menys de vint-i-cinc –potser és el grup més afectat– són sous molt baixos que tenen la legitimitat social que abans qualificàvem del fet de tenir l'aixopluc familiar.

Altres tipus de problemes són l'explotació: realment, moltes vegades en el marge de la submergida o en la legalitat més estricta, el seu règim laboral –i sobretot perquè no tenen aquest aixopluc sindical a què també ens referíem abans– també es troben en una situació d'explotació concreta. Però potser, malgrat tot el que dèiem, el més preocupant és la precarització i el número de contractes eventuais. El 50% dels joves de menys de vint-i-cinc anys tenen un contracte, moltes vegades, menor a sis mesos –menor a sis mesos–, i aquesta és bastant..., aquest contracte, l'eventualitat i aquesta precarització normalment no respon a preparació o formació, perquè, vistes les diferents escales, i en pregunta que vam fer al seu Departament i que van respondre en aquesta línia, preguntes escrites, deixaven molt clar que era independentment, la precarització eventual era independent del nivell d'estudis; es podia tenir uns estudis primaris, secundaris, batxillerat o formació professional, o fins i tot estudis universitaris; era independent d'aquest nivell de precarització en el que és l'eventual.

I després l'altre problema greu que ens trobàvem era que eren les dones; aquest sí que és un col·lectiu, les dones joves, és un dels col·lectius amb més difícil inserció, perquè realment les xifres encara es disparen molt més.

Per tant –ho repeteixo–, són els diferents problemes que ens trobem i ens trobem davant d'una inserció laboral cada cop més difícil; una inserció laboral que si ha de venir per la via de la formació, ens trobem amb dos camps bàsics de formació, sigui realment el de la formació professional, que potser seria el més implicat en el món del treball, que en aquests moments es troba amb les dificultats dels contractes en pràctiques; contractes en pràctiques que entren sovint en un règim de..., no de frau, però sí que moltes vegades el que està fent aquest jove en una empresa concreta no és el contracte en si, o els criteris, o la memòria que se li ha fet en el moment de fer aquest contracte en pràctiques, ans al contrari, està encobrint una subvenció, que pot ser lícita o menys lícita, però no està fent aquella feina. El control sobre aquests processos de contractes en pràctiques moltes vegades –és comprensible– passa per alt a la mateixa Administració i, sobretot, allò més important: el centre –diguem-ne– de docència, el centre de formació professional no ha anat fent un seguiment de quines són les pràctiques de l'alumne; la memòria a vegades es dona, però no hi ha ni el temps perquè aquell professor pugui fer el seguiment en l'empresa, i moltes vegades la càrrega que suposa per a un empresari que s'acull a aquests programes, d'haver de destinar un treballador a fer el seguiment dels joves que estan en pràctiques, i això a vegades tampoc és, precisament, del més potable.

En el món de la universitat ja és molt més preocupant, és a dir, el món de la relació entre món laboral, investigació i universitat, realment diríem que és un abisme; no hi ha salt, no hi ha pas, és difícil la inserció. A diferència d'altres països de la mateixa Unió Europea, nosaltres aquí presentem greus dificultats i mancances. Per tant, ens trobem, doncs, que per les branques de l'ensenyament, les branques de la docència en aquests moments estem encara a anys llum de poder estar al nivell de països com la mateixa República Federal Alemanya o països com França, o la mateixa Itàlia, en aquest cas.

Són dos dels camps, diguem-ne, de l'ensenyament reglat, formació professional, com la universitat, que realment es fa difícil l'entrada a les empreses. I també un altre problema que es troben, bàsicament en formació professional, és el problema que normalment moltes de les especialitats que s'estan donant..., i això ja sabem els esforços que es fan per reconvertir noves professions, però moltes de les especialitats que s'estan donant no s'adapten concretament al mercat de treball o a la demanda que necessiten les empreses, entenc; i aquest és un problema que jo ja sé que és dinàmic, que és de difícil maniobra, perquè són maniobres lentes, però que cada cop més es veu un abisme entre les demandes menors –perquè sabem la situació que tenen de crisi–, però els títols o les especialitats que s'estan expedint...

Dit tot això, creiem que és una situació cada cop més greu, que la taxa està augmentant, que és un col·lectiu que dèiem que no té un gran suport ni té grans eines de pressió social i que, en definitiva, és realment la que a la llarga ha de ser la nova generació que ha de pujar i ha d'estar al davant del món del treball, en una societat que sabem que cada cop s'està envellint més, que cada cop hi ha menys joves; és realment real el fet que hi ha avui en dia persones de trentadous anys que encara no han tingut cap ocupació.

Aquest és, doncs, un problema preocupant i ens agrada, al nostre Grup, que el conseller ens expliqués les eines, les vies que es pensen, en una situació tan difícil com la d'ara –ja en som conscients–, per començar a incentivar i buscar la inserció laboral i la no-precarització del mercat de treball per als més joves.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre senyor diputat, és evident que el tema de l'atur juvenil preocupa tothom, la nostra societat, els governants. Permeti'm que matisi, en tot cas, una afirmació a vostè, coincidint en la valoració que fa del tema de l'atur juvenil, que possiblement sigui més dramàtic l'atur d'altres col·lectius fins i tot, àdhuc el cas dels majors de quaranta-cinc anys, sobretot des del punt de vista econòmic i familiar, perquè normalment hi ha una família que penja d'ells, o els aturats de llarga durada, o dones aturades de llarga durada –vostè n'ha fet referència. Però l'atur juvenil té una gran càrrega de desànim i de marginació del col·lectiu precisament a l'hora que s'han d'incorporar al treball, en el mo-

ment que s'obren a la vida, per dir-ho així, i, per tant, és un problema social important.

Vostè ha fet una aportació que jo crec que comparteixo en el sentit de dir que potser el seu impacte social no es nota tant, perquè sobretot amb l'evolució dels costums els darrers anys els fills continuen a casa, vivint en certa manera de l'economia dels pares, i això evidentment mitiga el problema, tapa el problema, per entendre'ns, d'aquells que no tenen feina.

Ara bé, sembla que coincidim amb vostè que és un problema pertorbador per a la seva integració social; és clar, la gent que hauria de trobar treball, que s'ha format i que no en troba difícilment la socialitzarem i entrarà a la societat. I això, a més, afecta la seva família i l'entorn en general i pot crear estats d'ànim i climes negatius que a vegades poden esclatar, a vegades estan somorts, però poden arribar a esclatar. Per tant, comparteixo una mica la preocupació —una mica..., totalment—, la preocupació de vostè per aquest tema.

No entro en dades —jo portava dades aquí en quantitat, per si fossin necessàries, però les estalviaré. Únicament potser li comentaria —vostè n'ha fet ja referència— que respecte a l'Estat estem en una taxa d'atur del 20%, respecte a l'Estat, que està en un 32%; tenim 12 punts, que és una gran diferència, i que respecte a Europa, un 18% —agafo les dades de vostè mateix.

Jo diria que aquests dos punts de diferència per sobre respecte a Europa no són especialment preocupants, en tot cas ja ho és que siguin xifres del valor absolut que són. Per exemple, en l'atur general respecte a Europa, Catalunya portem quasi quatre punts per sobre; Europa està al voltant del 10% i aquí estem al 13,8%, per tant jo diria que la diferència en l'atur juvenil és més positiva. Això no menysvalora, no menys el problema.

Què hem de fer per resoldre el tema? Escolti: primera afirmació, el tema de l'atur juvenil no es pot resoldre al marge de la situació econòmica global, si no hi ha creació d'ocupació no n'hi ha ni per a grans, ni per a joves, ni per a homes, ni per a dones, i aquest és el problema que tenim avui dia a Catalunya, a l'Estat i a nivell de tot Europa, dissortadament.

Per tant, per a la superació del problema en profunditat no són vàlids plantejaments parcials; els plantejaments parcials poden anar a solucionar parcialment el problema, però no la globalitat. Per tant, per obtenir una reactivació ocupacional cal una sortida de la crisi, i això requereix confiança empresarial i requereix inversió. Jo fa pocs dies contestava alguna interpellació en aquest sentit, en termes similars, sobre l'atur en general i, per tant, en principi no desenrotllaré —si no és del seu interès— les mesures que s'han d'emprendre per poder resoldre la situació de crisi econòmica per reactivar l'ocupació, per disminuir l'atur i també, evidentment, l'atur juvenil.

Potser afegir-hi que els països de la Comunitat Europea no tenen en aquest moment cap pauta per lluitar —cap pauta comuna, per entendre'ns—, per lluitar contra el problema, i concretament estan esperant que el dia 10 de desembre pro-

per el president Delors presenti al Consell Europeu, a la reunió del Consell Europeu el llibre blanc sobre creixement, competitivitat i ocupació per veure si hi ha una postulació de mesures comunes per part dels països de la Comunitat.

Bé, per tant, molt breument, les mesures a nivell d'Estat serien —i no les detallo, només les enumero—: reducció del dèficit, millora de la competitivitat i reforma del mercat de treball. Per fer-hi front, en aquest moment tenim dues eines; per una banda, els pressupostos generals de l'Estat i la llei financera que l'acompanya, la llei paral·lela, i em permeto recordar-li que nosaltres, com a Grup Parlamentari al qual pertanyo, com al grup polític al qual pertanyo, hem introduït en aquests pressupostos generals de l'Estat mesures incentivadores de l'economia productiva que fins ara no havia sigut l'orientació, en absolut, dels pressupostos generals de l'Estat dels anys passats.

I sobre el mercat de treball, bé, tots som conscients en aquest moment de com estan les converses del pacte social a efectes d'obtenir un pacte de rendes o un pacte sobre la modificació del mercat de treball; sembla que està molt verd, haurem d'esperar en pocs dies què succeeix. El que sí que ens ha dit el ministre de Treball és que si el dia 30 no han arribat a acords —i és un tema importantíssim per reactivar l'economia, no és un tema col·lateral, sinó d'incidència directa— ho hauran de fer, segurament, seguint el Govern —el projecte de llei que presenti— el dictamen dels experts, del grup dels experts que pertanyen al Consell Econòmic i Social. I això ens pot donar una pista del que cal fer.

Miri, jo crec que una vegada dit que solucions globals no n'hi ha si no es soluciona la crisi econòmica, sí que hi ha algunes seccions específiques, específicament pensades per a la població juvenil, que anirien en aquest sentit: cal fomentar els contractes d'aprenentatge; i dic això perquè vostè ha fet referència abans, que diu: «Tenen sous molt baixos.» Doncs a vegades certs nivells de sou, d'entrada al mercat de treball sense tenir pràctiques —i vostè hi ha fet referència, el peix que es mossega la cua: si no tenen pràctiques no es contracten, si no els contracten no tenen pràctiques—, a vegades segurament cal seguir una altra estratègia que aniria per aquí, preparar-los per al treball amb condicions que l'empresari no els rebutgi, contractes d'aprenentatge de setze a vint anys —això va ser una gran pèrdua anys enrere quan es va pràcticament suprimir aquesta figura—; també li recordaria, per altra banda, que els convenis col·lectius estableixen els mínims per categories; jo no sé si quan diu «hi ha baixos ingressos» es refereix a economia submergida o al que són els pactes derivats dels convenis, que han sigut pactats, per entendre'ns, per les mateixes parts contractants.

Bé, una, aquesta seria els contractes d'aprenentatge; i una altra mesura seria restablir les bonificacions dels contractes en formació i en pràctiques, que van ser suprimides i que va ser una marxa endarrere. Jo crec que els motius van ser purament per motius de dèficit pressupostari. També tornar als contractes de sis mesos, ampliables a tres anys o més —aquest seria el nostre criteri, diguem-ne. En moments de crisi s'ha de facilitar la contractació; si l'endurim, doncs, si

una persona necessita..., un empresari necessita una persona per sis mesos i li posem, com a mínim, que l'ha de contractar per un any, és difícil que..., el que passa és que no el contracta per un any. Per tant, no es contracta tampoc per sis mesos.

I definitivament, també, seria necessari per augmentar l'eficàcia el traspàs de l'Inem, especialment pel que fa referència a les oficines de col·locació.

Miri, nosaltres a aquest tema hi dediquem especialíssima atenció. Vostè ha fet referència que sembla..., diu: «A vegades estan en unes situacions d'explotació amb contractes en pràctica.» Jo crec que, més aviat, es devia referir als programes escola-treball. Ho dic perquè, està clar, els contractes en pràctica són al si de la mateixa empresa i, en canvi, els que estan vetllats, diguem-ne, producte dels convenis entre l'Administració i l'empresa són els escola-treball.

En això s'actua, es fa una actuació important de col·laboració entre la Conselleria d'Ensenyament i la de Treball; hi han activitats importants quant a l'orientació dels alumnes, i dels joves, vaja, de cara al treball, aspectes de motivació i de formació ocupacional. Per donar-li unes xifres i per ser molt breu o almenys sintètic, miri, l'any 92, de 116.000 alumnes que van rebre programes de formació ocupacional de la Conselleria de Treball, 60.893 eren alumnes menors de vint-i-cinc anys. Aquesta, diguem-ne, és una de les divisions administratives i vostè a això hi ha fet referència; no tinc..., el tram dels trenta..., són menors de vint-i-cinc anys. Aquests seixanta mil alumnes representen el 60% dels aturats d'avui, amb dades d'avui, que són cent mil. Un 29% del total d'aturats de Catalunya i el 52% de les places. Li aclareixo que el 60% —no sé si ho he dit abans— dels aturats d'avui, joves, que són cent mil.

L'any 93, en aquest moment, portàvem ja fets 1.813 cursos, que afectaven vint-i-cinc mil alumnes, amb unes subvencions per valor de 7.237 milions de pessetes i previsiblement, a final d'any —es va realitzar al llarg de l'any— al voltant dels 9.000 milions de pessetes.

Plans d'ocupació, que és una altra cosa que tenen..., en són beneficiaris molt directament els joves; la dedicació d'enguany és de 517 milions de pessetes i el pressupost de l'any que ve, els pressupostos que han entrat ara, s'incrementen en 300 milions de pessetes més, precisament, molt pensats per combatre l'atur juvenil, facilitant els plans d'ocupació que no són més que contractes temporers en relació amb entitats sense ànim de lucre, ajuntaments o consells comarcals.

I, en resum, potser, o afegint-hi ja, finalment, en innovació i alta especialització tenim dos centres..., sis centres traspassats, que van ser traspassats per l'Inem a Catalunya: el centre d'Agramunt, també d'alta qualificació d'oficis, i després en cursos transnacionals, potser és més important, unes accions per valor de 642 milions de pessetes, que abasten els programes NOW, Horizon, Euroform, Eurodissea, Intercanvis internacionals i Petra II. Jo tinc aquí els detalls i això ha representant 705 joves catalans que han anat a l'estranger amb intercanvis, donant aquests diferents programes i que també, per tant, els seus beneficiaris són gent jove.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Puigcercós, pot fer rèplica, procurant cenyir-se als temps reglamentaris.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, honorable conseller. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, com ha dit molt bé el conseller, el problema és, bàsicament, un problema social. Si continua la tendència actual, hem vist aquests dies manifestacions pel tema de l'ensenyament secundari, que són unes manifestacions que no haurien de ser una cosa normal, perquè, en definitiva, la capacitat de mobilització pot ser molt fàcil; no ho és tant, ja li ben dic, però sí que, socialment, el tema dels aturats menors de trenta anys comença a ser un tema preocupant i que pot produir no explosions socials, però sí que pot tenir una degradació important a nivell social, sobretot, perquè..., és clar, és a dir, fins ara..., allò que parlàvem de l'aixopluc familiar. Però és que a vegades també ens podem donar el fet que l'aixopluc familiar també es debilita. Ens trobarem amb casos, i no serà pas cap anècdota; el cas de SEAT pot ser un cas molt evident, i el cas de grans empreses de l'Estat, que el pare i els tres fills d'una unitat familiar estiguin tots en la mateixa situació d'atur.

Però és preocupant pel que significa socialment, però també es preocupant pel fet que la futura mà d'obra qualificada o mà d'obra no qualificada del dia de demà en aquests moments té greus problemes de pràctica i d'experiència, i això afecta la paraula que en aquests moments és el que es porta davant de tot, que és la paraula «competitivitat». És a dir, gent amb poca experiència, gent que ha hagut de canviar —i aquest és un fet que es deu bàsicament a la situació en què ens trobem i es degut a la precarització—, gent que ha hagut de canviar sis vegades d'ofici en els diferents contractes que ha trobat. Hi ha casos..., jo no sé quines xifres es tenen al Departament en aquest àmbit, però hi ha hagut joves que han treballat a quatre subsectors absolutament diferents i dispers en el termini de tres anys. I això, és clar, això realment amb la paraula «competitivitat» rima més aviat ben poc; al contrari, és incompetitiu, anticompetitiu, pel fet que aquella persona no es pot desenvolupar amb facilitat, no pot adquirir l'experiència suficient.

Per tant, per a aquest àmbit, em sembla que a més són dues vessants i no la limitim només a un aspecte social, és l'aspecte de tenir una mà d'obra qualificada, preparada, amb capacitat per al dia demà poder tirar endavant l'economia del país, perquè en definitiva això és una inversió.

Però, per altra banda, el que sí que és preocupant i realment s'hauria de començar a fer un crit d'alerta és en el tema de l'aprenentatge. Fa anys el Govern espanyol va intentar aplicar el Pla d'ocupació juvenil, conegut per Plan de empleo juvenil, que, en definitiva, en aquells moments —vostè potser en discreparà i dirà que era positiu—, el que aplicava era la institucionalització d'aquesta precarització de què aquí ens queixàvem. Quan des d'aquí el nostre Grup afirmava que hi havia sous baixos, no ho dèiem en el sentit que hi haguessin categories professionals —ja ho entenem, és

evident— o pel fet que moltes vegades per un empresari pugui ser un incentiu de contractar i facilitar aquesta experiència. Els sous baixos és donen bàsicament en el món de la indústria submergida, a l'empresa submergida, que aquí sí que realment hi ha sectors que són al capdavant, com el sector de l'hoteleria i el turisme, bàsicament, que és on es donen aquests casos, sobretot en temporada.

Però el que sí que és evident i és un fet real és el fet que, si no hi ha la capacitat de començar a figurar, la figura de l'aprenent o els plans d'ocupació d'un pla a nivell estatal o nacional, si realment el Govern tingués competències per a això i tingués voluntat política, evidentment hauria de contemplar una defensa social d'aquest fet, perquè, és clar, es rumoreja i ja hi ha rumors, en definitiva, per àmbit sindical, però també des de Madrid, que s'està preparant des del Govern central un programa que el podríem qualificar d'aprenentatge, però on bàsicament el suport o, en definitiva, el recolzament a la protecció social en temes com accidents laborals o en temes com salut dels aprenents, bàsicament, no estarà en el règim de Seguretat Social. Això és un rumor, no deixa de ser un rumor, no sé quin coneixement en té vostè, però el que seria lamentable és que realment desvestís un sant per vestir-ne un altre. És a dir, per intentar crear ocupació, donar facilitats o incentivar aquests empresaris el que no podem fer es desprotegir uns sectors socials, en aquest cas el dels joves.

I realment el que sí que és veritat és que en aquests moments no podem parlar de contractes temporals. Vostè ha parlat que voldria tornar als sis mesos —als sis mesos—; ja ens hi conformaríem que tots els contractes duressin sis mesos; trauríem base dels d'un any. En aquest moment ens trobem que molts contractes són de tres mesos, contractes fins i tot n'hi ha d'un mes. Aquesta és una situació realment que —ho repeteixo— dificulta la competitivitat, perquè realment una persona que en el termini de tres anys ha fet, ha treballat al ram de la construcció, una persona que al cap de tres anys ha treballat a l'hoteleria o que més tard ha treballat en uns grans magatzems, realment això no ens dona ni de bon tros marge de competitivitat.

I, finalment, dir que potser sí que seria moment de començar-nos a plantejar en els contractes laborals en pràctiques el fet d'ubicar una autoritat o un tipus de coordinació més efectiva, tant el Departament de Treball com el Departament d'Ensenyament, sobretot pel que fa a formació professional com a ensenyament reglat a l'hora de fer aquestes experiències o pràctiques a les empreses, perquè no n'hi ha cap tipus, el control que es fa és mínim. I en aquests moments gent que entra per la vessant informàtica acaba estant a consergeria, gent que entra des del món administratiu acaba fent de «recader». Aquesta és una situació, ho repeteixo, que és..., que en aquest moment es dona per unes necessitats i que potser sí que buscant el tipus de coordinació o un tipus d'autoritat entre Ensenyament i Treball que coordinés el contractant i fes una fiscalització, em sembla que més bé aniríem.

I, finalment, m'agradaria... Acabo, senyor Xicoy; sé que hi ha molts diputats impacients per veure la *selección del*

Estado (remor de veus), però vaig acabant. Finalment... No saltres anem a veure Dinamarca, senyor Camps. (*Remor de veus.*) A banda de tot això, ens agradaria dir que també el tema d'indústria submergida ja sabem que no hi ha xifres, però sí que és un dels temes més preocupants i de precarització.

Per tant, aquesta era la interpellació; el motiu que tenia era veure vies que hi han, sabem que està tot en el context de l'atur en general, sabem que no és el més preocupant. Evidentment, vostè ho ha dit, els caps de família o no caps de família, però de més quaranta-cinc anys que estan en atur terminal encara són molt més preocupants del punt de vista social. Però, realment —mirem-nos-ho des de la vessant d'inversió—, sense una mà d'obra, sense una capacitat productiva qualificada més competitiva, sense aquesta experiència, és gairebé difícil tenir-la. Em fa l'efecte que aquesta també hauria de ser una de les prioritats que hauria de tenir el Departament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, honorable conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. El conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miri, referent al tema aquest dels nois que es queden a casa, em ve a la memòria un llibre no sé si exactament de la senyora Solanges, no sé si..., l'autora francesa, i em sembla que es deia *Jo, la teva mare* i, en resum, la tesi era dir: «Escolta, noi, fa molts anys que estàs a casa, jo tinc quaranta-cinc anys o cinquanta, ja tinc dret a la meua llibertat.» Ho dic també perquè té una altra incidència en la vida familiar i en les aspiracions justes de les persones; o sigui, en resum, li demanava a veure si aixecava el vol perquè ja era grandet.

Sobre el tema de la rotació, vostè diu que és excessiva en certs casos i jo hi estic d'acord. Una rotació excessiva, doncs, és una pura prestació de treball i, en canvi, no hi ha, diguem-ne, un aprenentatge, un ofici, un mínim assentament. Ara també li hauria de dir, amb caràcter general, que, a la societat que estem i amb la innovació tecnològica en tots sentits que hi ha, a les joves generacions els hem de posar la idea que..., preparar-los amb disposició al canvi permanent per saber-nos adaptar; estem en un món canviant que exigeix canviar i qui no canvia queda desfasat, queda obsolet. Dic això admetent la certesa que en certs casos es produeix una rotació excessiva. Ningú avui pot pensar que entra en un lloc de treball i acabarà a la mateixa empresa o al mateix lloc exercint la mateixa funció, ningú!

Sobre la precarització, doncs, miri, jo dir-li —i el seu futur—, doncs això va lligat amb el fet que tenim un mercat de treball molt rígid i, és clar, els empresaris no volen fer un matrimoni de per vida que no té ni l'anul·lació —per entendre'ns, en termes eclesiàstics—, si no hi ha, doncs, això, si hi ha aquesta rigidesa total, i, per tant, llavors s'ha utilitzat la figura de la precarització a l'entrada, i llavors això ha produït un mercat enormement descompensat, amb una gent que té, diguem-ne, una fixació a l'ocupació molt forta i uns

altres que no tenen res de res, perquè no hi ha ni expedient administratiu, ni indemnització i això, per tant, si més no, és descompensat i injust.

Per tant, permeti'm també afegir-li una altra reflexió. Estem evolucionant en un món que possiblement cada vegada més..., –això és una certa teoria, és opinable–, en el qual una persona normalment no serà propietari mai més d'un lloc de treball de per vida. Abans la idea era dir: «Jo tinc un lloc de treball i estic definit, sóc propietari del lloc de treball de per vida.» Serem, en tot cas, propietaris..., la defensa –i sobretot de cara als joves–, la propietat haurà de ser d'una professió i l'exercici eficient d'aquesta professió és el que li assegura, en tot cas, la seva possibilitat de permanència en el treball.

Darrer punt del tema aquest de transició al treball, miraré, analitzaré el problema que vostè en principi m'apunta amb ensenyament, perquè és un programa que el treballem conjuntament, i en el darrer punt, un tema que hi ha també una coincidència, una de les vies, i tenim una sèrie de línies que aquí no els les explico, de foment de l'autocupació, per exemple, en cooperatives, les que es constitueixen amb me-

nors de vint-i-cinc anys, les que creen nous llocs de treball per creació...; encara que no sigui en forma de cooperatives, com a autònoms, tenim una sèrie de línies de foment, per exemple, amb unes subvencions de 500.000 pessetes més, addicionalment, unes subvencions als tipus d'interès fins al 6%, etcètera, que és bo que es coneguin, que s'utilitzin i que van en la línia aquesta de no esperar que sempre hi hagi un altre que et contracti sinó que tu puguis crear el teu propi treball. O sigui el foment de l'autoocupació. Aquí estem fent una tasca important i jo crec que, a més, és de les tasques de futur que s'haurà d'anar aprofundint perquè possiblement cada vegada més, amb aquesta tendència de l'empresariat de cada vegada comprometre's menys amb contractes assalariats per la seva rigidesa o les seves dificultats, cada vegada més la gent hagin d'intentar buscar-se, les noves generacions especialment, el seu propi lloc de treball.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Fins demà al matí a les deu, se suspèn la sessió.

(Són les nou del vespre i deu minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) Per gir postal.
- b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- c) Per xec registrat.
- d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Nom NIF
carrer núm.
telèfon població codi postal
desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

